Pierre Barbet

PLANETA VRĂJITĂ

O nouă planetă a apărut pe neașteptate în Calea Lactee...

Pierre Barbet

PLANETA VRĂJITĂ

Traducător:
Simona Pelin

ANTET XX PRESS

© Editura ANTET XX PRESS pentru prezenta versiune în limba română

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-8203-25-2

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeștii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677

INTRODUCERE

– Fir-ar să fie! înjură Pentoser, scăpând din mână paharul. Uită-te puțin la ecran! Ce se repede asupra noastră, de sus? O epavă sau o astronavă?

Căpitanul Setni sări de pe scaunul lui și privi computerul de la bord, apoi, liniștit, mormăi:

– Fără doar și poate, este vorba despre o epavă: nava asta e în derivă în spațiu. Notează imediat coordonatele ei și fă-ne legătura cu Kalapol...

Tovarășul lui se instală imediat în fața postului de teleradio.

– Astronava polluxiană *Zineb*, patrulând în sectorul *Corona Borealis*, semnalează întâlnirea cu o navă neidentificată, de model necunoscut. V-am ruga să ne comunicați dacă vreun vas al Confederației galactice se află prin împrejurimi. Terminat.

În acest timp, căpitanul făcuse diverse constatări și mormăi cu un aer îngrijorat:

– Nu primesc nici un răspuns la apelurile mele, pe toate lungimile de undă pe care le folosim! De altfel, acest aparat nu emite radiații și propulsoarele lui nu funcționează. Va trebui să încercăm să pătrundem în interiorul lui...

– Ia spune, nu crezi că ar fi mai înțelept să așteptăm răspunsul din Kalapol? Poate că Marele Consiliu ne va oferi niște informații confidențiale. La urma urmei, s-ar putea ca nava asta să provină de pe planeta Neos, unde avem o bază...

– Să fim serioși! Nu crezi totuși că Marele Consiliu le va cere sfatul Marilor Creiere?

– În principiu, nu. N-or să trezească creierele savanților noștri defuncți pentru atât de puțin. Cine știe?! Poate că e vorba de un prototip de probă.

– În cazul ăsta, vom fi avertizați asupra acestui lucru de la Kalapol, răspunse Setni. Eu, personal, nu cred. Uită-te la forma navei ăsteia: cu siguranță, n-a ieșit din șantierele polluxiene.

– Și dacă ar fi vorba de un aparat trimis de psiborgi? Ar trebui să-l avertizăm imediat pe Kampl!

– N-o să-l deranjez pe președintele Confederației înainte să fiu sigur de asta. O să trag repede pe mine un costum de scafandru spațial și o să mă duc să examinez de aproape epava asta misterioasă.

– Așteaptă măcar să primim răspunsul din Kalapol!

– Trebuie să vină de-acum. O să mi-l transmiți tu.

– Totuși, fii atent! Doar știi ce ți s-a întâmplat pe planeta 2.928 din Constelația Hidrei. Nimeni n-a putut vreodată să explice aventurile tale din lumea aceea arhaică. De altfel, nimeni n-a mai auzit vreodată vorbindu-se de acești faimoși psiborgi! Dacă nu te-aș cunoaște de atâta timp, aș crede că ai visat toate aceste isprăvi într-o lume medievală. Și, apoi, n-am putut să înțeleg niciodată cum ar putea niște spirite umane fără corp să fie programate pe calculatoare[1]...

– Tocmai, bătrâne! Închipuiește-ți că mi-e foarte dor de planeta aceea a psiborgilor, și mai ales de frumoasa mea Nicolette cu ochi albaștri. Și-atunci, dacă e vorba de o navă făcută de Wodan, Obéron și Dahut, nu vreau să las ocazia să-mi scape. Ah, dacă ar fi așa... M-am săturat până peste cap de aceste patrulări monotone! În sfârșit, iată și ceva neprevăzut! Hai, am șters-o! Pe curând!

– Baftă! Și, mai ales, nu risca degeaba.

Setni surâse cu colțul buzelor și plecă cu pași mari, revăzând deja în minte chipurile celor pe care îi iubise atât pe planeta aceea minunată: bravul cavaler Huon de Bordeaux și, mai ales, domnița Nicolette cu părul de aur, a cărei frumusețe le-ar fi făcut să pălească de invidie pe sireniene, care sunt totuși renumite, datorită farmecului lor, în toată Confederația...

Cu câteva clipe mai târziu, marele astrot își îmbrăcase combinezonul spațial. Tocmai își prindea la centură un dezintegrator care urma să-i fie foarte folositor pentru a găuri coca epavei, când îi sosi răspunsul de la Kalapol.

– I se ordonă căpitanului Setni să identifice astronava necunoscută. Nici o navă polluxiană nu se află prin împrejurimi. O escadră se îndreaptă spre locul unde vă aflați. Președintele Kampl insistă să nu se comită nici un act ostil. În caz de pericol, nava *Zineb* se va îndrepta spre planeta Neos. Confirmați recepția. Terminat.

– Mesajul a fost primit, transmise imediat Pentoser. Căpitanul Setni va încerca să pătrundă la bordul epavei. Rămânem pe recepție...

---

1. Vezi *A quoi songent les psyborgs* (La ce visează psiborgii), de același autor.

Astrotul începu din nou să zâmbească: amiralitatea socotise chestiunea destul de serioasă încât să i-o comunice președintelui în persoană! Existau speranțe de avansare pentru el, dacă știa să-și conducă așa cum trebuie inspecția. Marele Consiliu, fără a lăsa să se vadă acest lucru, trebuie să fi luat în serios aventurile lui de pe planeta psiborgilor... Părea la fel de dornic ca și el să elucideze această enigmă.

Își închise casca, apoi se rezemă de valvă, golind de aer sasul. Atunci când presiunea ajunsese la zero, răsuci volanul ușii și se lăsă să alunece în vidul de afară. O dată făcute acestea, astrotul închise panoul și, cu o împingere a mâinii, se îndepărtă de *Zineb*.

– Alo! Probă radio! se auzi atunci vocea lui Pentoser, mă auzi?

– Sută la sută!

– Povestește-mi ceea ce vezi încetul cu încetul și, dacă situația se înrăutățește, întoarce-te în grabă!

– Am înțeles! Îmi pornesc reactorul din spate. Totul merge ca pe roate: mă apropii foarte repede de coca. Ciudat! Nu are nici o asperitate, nici cea mai mică antenă. Nu pricep care e mijlocul ei de propulsare: nu există nici un fel de orificii la extremitățile acestui ou mare... Așteaptă puțin, o să fac un tur în jurul ei... Nu, e clar, nu e vorba de nici un model cunoscut. Suprafața ei e netedă, mă întreb chiar dacă are un sas.

Trecură câteva secunde. Astrotul continuă:

– A, uite un cerc portocaliu; e, cu siguranță, panoul de intrare. Mă apropii de el. Are un buton roșu în centru, fără cea mai mică inscripție care să explice la ce folosește. Bine! O să apăs pe el... Perfect! Este într-adevăr intrarea în această astronavă. Doar că ușa a dispărut ca prin farmec. Asta îmi amintește de niște lucruri de mai demult: dragul meu Pentoser, nu m-aș mira deloc dacă psiborgii s-ar manifesta din nou. O să intru în sas: să nu te îngrijorezi, comunicarea va fi, probabil, întreruptă. Dacă nu apare nimic neprevăzut, mă voi întoarce peste o jumătate de oră. Ciao!

Astrotul nu mai răspunse, căci mesajul fusese întrerupt aproape de la început. Setni se afla de cealaltă parte a navei necunoscute și Pentoser nu putea să-l avertizeze de ceea ce se întâmpla. Totuși, căpitanul pătrunsese în coca. Imediat, panoul se închise la loc, fără să lase nici o urmă.

Polluxianul își începu atunci explorarea. Sasul dădea într-un culoar vast, luminat foarte bine.

Prin preajmă, nici țipenie de om. Nici o ușă. Nici cel mai mic instrument. Lumina provenea direct din pereți.

Cu arma în mână, Setni înainta prudent de-a lungul culoarului, gata să tragă, dar microfoanele lui nu-i transmiteau nici un zgomot, în afara alunecării tiptile a cizmelor sale pe podeaua netedă ca sticla.

Deodată, văzu o deschizătură apărând într-un perete despărțitor aflat în stânga sa. Aceasta ducea la o cabină vastă în care se afla doar un fotoliu confortabil, situat în centrul ei.

Astrotul ezită pentru o clipă, apoi intră în încăpere. Imediat, orificiul prin care se strecurase se închise ermetic. Chiar dacă-ți treceai mâna peste perete, nu simțeai nici cea mai mică adâncitură.

Ridicând din umeri, făcu câțiva pași, îndreptându-se spre fotoliu, pe care îl privi cu neîncredere. Era oare vorba despre o capcană?

Deodată, un râs cristalin îl făcu să tresară...

Trilurile melodioase se repercutau în depărtare ca un ecou, răsunând ca într-o vale adâncă. Inima lui Setni începu să bată nebunește: în toată Galaxia, numai Nicolette râdea așa! Acest râs îi amintea perioada fericită în care fugea în joacă după frumoasa lui iubită cu ochi albaștri, prin văile răcoroase ale planetei psiborgilor!

Totuși, rațiunea sa refuza să creadă în mărturia simțurilor. Nu-l asiguraseră psiborgii, altădată, că nobila lui domniță nu era decât un android făcut după tehnologia lor? Da, totul îi revenea în minte: ea își pierduse amintirile – înainte de a dispărea, asemenea unei marionete fragile – despre teatrul planetar unde cunoscuse o existență efemeră. Oare acești atotputernici seniori reveniseră asupra deciziei lor? Or fi acceptat ei să-i redea un corp și amintiri domniței cu părul de aur?

Ba nu! Cu siguranță era vorba de vreo halucinație... Totuși, pe casca lui se afla rețeaua protectoare destinată să împiedice orice ingerință în mintea lui!

Și-atunci, ce să creadă despre toate astea?

Această dureroasă nehotărâre nu dură prea mult. Pereții cabinei deveniră deodată translucizi, apoi se transformară în nenumărate oglinzi, care, toate, reflectau același chip: cel al Nicolettei, marea sa dragoste...

Nebun de bucurie, Setni, cu brațele întinse, se năpusti asupra înșelătoarei imagini. Din păcate, mâinile sale nu întâlniră decât vidul! De fiecare dată când se apropia, dulcea copilă dispărea, pentru a reapărea deodată pe vreo altă fațetă sclipitoare.

Nebun de dorință, astrotul alerga în toate părțile, urmărind imaginea fugară. Din păcate, chipul fantomatic îi scăpa mereu. Totuși, Nicolette întindea brațele spre el, ca și cum l-ar fi invitat să i se alăture în

lumea feerică de cealaltă parte a oglinzii. Nefericitul, ca un bondar încăpățânat care încearcă să treacă printr-un geam translucid, se lovea încontinuu de peretele care îi îndurera sufletul...

Din fericire, acest joc crud nu dură mult.

Epuizat, polluxianul, recunoscând inutilitatea eforturilor sale, își dădu drumul în fotoliu.

Deodată, o imagine uluitoare apăru: trei tronuri de cristal se materializară în fața lui. Pe primul stătea o femeie minunat de frumoasă, al cărei păr lung și negru cădea în valuri peste o tunică din aur. Pe al doilea se afla un pitic de o frumusețe ireală, îmbrăcat cu o haină strânsă pe corp, brodată cu argint, și, în sfârșit, pe al treilea, văzu un uriaș cu fața întunecată și cu privire pătrunzătoare, care purta o centură din piele de care era atârnată o sabie lungă.

De această dată, nu mai exista nici un dubiu: Setni îi recunoscu pe cei trei atotputernici psiborgi cu care se înfruntase cândva: Dahut, regina orașului Ys, Obéron, piticul minunat care domnea asupra cetății norilor, și Wodan temerarul, stăpânul lumilor subterane!

Apoi alte două forme se materializară și înaintară zâmbind spre el: un cavaler în armură și o adorabilă femeie blondă.

– Nicolette! strigă astrotul. Tu ești, iubita mea?

– Dragostea mea! murmură stafia, cuibărindu-se la pieptul lui. Iată-ne, în sfârșit, împreună, după atâta timp...

Cei doi rămâneau înlănțuiți, schimbând sărutări înfocate sub ochii înduioșați ai celorlalte patru personaje. În cele din urmă, se despărțiră, și Setni, întinzând brațele spre cavaler, îl îmbrățișă frățește.

– Huon, prietene! Cât mă bucur să te revăd...

Foarte emoționat, cavalerul îi întoarse îmbrățișarea.

– Mi-ai lipsit mult, viteazule Setni. Știam că nu ne vei uita. Din păcate, ne era imposibil să facem să ajungă la tine un mesaj...

– De data aceasta, sper că nu ne vom mai despărți atât de curând! Pe cinstea mea, ar fi prea dureros! răspunse polluxianul, adresându-i-se trinității hieratice care încă mai stătea pe tronuri.

– Dragostea ta ne-a emoționat, Setni, îl asigură Dahut, al cărei zâmbet îi descoperea dinții asemănători cu niște perle. De aceea am hotărât să-ți oferim șansa de a o revedea pe cea pe care o iubești din tot sufletul...

– Spuneți! Dacă e nevoie, sunt gata să-mi abandonez patria pentru a vă sluji până la moarte!

– Nu-ți vom cere așa mult! spuse Obéron zâmbind. Totuși, dacă vrei s-o ai din nou pe Nicolette, va trebui să duci la bun sfârșit o misiune dificilă.

– Orice, numai să fie a mea! strigă cu înflăcărare astrotul.

– Îți cunoaștem valoarea și curajul, bravule Setni! interveni Wodan. De aceea am hotărât să apelăm la tine, căci numai un om poate să ajungă acolo unde vrem să te trimitem.

– Spuneți mai departe, vă implor! Dacă o ființă din carne poate să vă îndeplinească cererea, atunci vă va fi satisfăcută...

– Nu te pripi cu hotărârea, prietene, continuă Obéron înaintând spre el. Ești liber să refuzi, dacă această misiune este peste puterile tale. Iată despre ce este vorba: poporul nostru, știi asta, a fost cândva distrus de o groaznică epidemie declanșată de mania sa războinică. Multă vreme am crezut că mutația bruscă a virusului responsabil de dispariția lui fusese provocată de niște creaturi malefice care urau specia umană. Timp de ere am rătăcit prin Calea Lactee, pândind cel mai mic indiciu al unui nou atac, fără să descoperim nimic niciodată. Totuși, cu puțin timp în urmă, am detectat o nouă planetă, care seamănă, în mod ciudat, cu cea pe care tu ai cunoscut-o cândva. Era vorba oare de un fel de teatru planetar, fără trecut și fără viitor, stăpânit doar de forța spiritului unor psiborgi la fel ca noi?

În ciuda puterii noastre, ne-a fost imposibil să cunoaștem adevărata origine a locuitorilor ei. Un lucru e sigur: niște creaturi malefice stăpânesc acest astru, având control asupra materiei și asupra timpului. Ce vor ele să afle? Pentru ce au venit ele în această galaxie? Nu știm. Poate așteaptă să fie contactate de compatrioții tăi? Din păcate, armele polluxienilor ar fi neutilizabile în fața unei asemenea științe psihice! De aceea, ne-am gândit să te trimitem acolo, ca emisar. Experiența ta precedentă te-a făcut să te familiarizezi cu farmecele fantasmagorice ale spiritului, de aceea ești singurul care poate lămuri acest mister...

– Înțeleg, răspunse astrotul, dar n-ați fi putut să trimiteți acolo vreun android, cum ar fi Huon de Bordeaux, a cărui viteje este fără pereche?

– Sigur, ne-am gândit la asta, îl aprobă Obéron. Dar această eventualitate a fost respinsă pentru că ne temem ca acești străini să nu ne bănuiască existența. Îți repet acest lucru: doar o ființă din carne, născută în această galaxie, va putea să ajungă pe planeta asta. Acolo, se va afla sub amenințarea unor vrăji puternice. Dacă iese învingător din aceste încercări, aceste ființe blestemate se vor teme de el, de el și de tot neamul lui. Fii liniștit, ai sprijinul nostru. Primește mai întâi această curea,

de care îți vei atârna spada: pe ea se află un granat care îți va schimba aspectul în funcție de ceea ce-ți dorești și care îți va înzeci puterile psihice. Vom face astfel încât mintea ta să fie impenetrabilă pentru dușmanii tăi, dar ai grijă: acolo nici o armă atomică, nici un dezintegrator nu mai are putere. Armele tale vor fi nefolositoare: vei descoperi o civilizație medievală care ascunde, de fapt, materializările unor entități nefaste. Toate aceste decoruri înșelătoare au rolul de a masca adevăratele puteri ale acestor demoni, care vor să testeze forța psihică a oamenilor. Deseori, vei fi dezorientat, nu vei pricepe semnificația încercărilor prin care vei trece, și numai curajul tău și spiritul tău de dreptate te vor îndruma. Mai ești hotărât să ne accepți propunerea?

– Pe cinstea mea, ceea ce-mi povestiți mă intrigă foarte tare! Chiar dacă n-ar fi fost perspectiva de a fi din nou împreună cu Nicolette, și tot aș accepta, într-atât mă intrigă spusele voastre!

– Nu ne așteptam la mai puțin din partea ta, bravule Setni! tună vocea profundă a lui Wodan. Pentru a-ți demonstra buna noastră credință, vei trăi un an alături de cea pe care o iubești, pe planeta pe care ai mai stat deja. Apoi, vei pleca de bunăvoie pentru a-ți îndeplini sarcina.

– Nu credeți că nu se cuvine să așteptați atât? Cuvântul vostru îmi este de-ajuns!

– Haide, Setni! spuse Dahut râzând. Nu te teme: anul ăsta nu va dura în realitate decât o clipă, iar misiunea ta nu va fi întârziată deloc...

– Aș fi nebun să refuz, continuă astrotul. Totuși, aș vrea să fiu sigur că reîntâlnirea noastră nu va fi efemeră.

– Nu cere prea mult, prietene, răspunse Obéron. Ea este a ta, știi asta, dar aparțineți unor lumi diferite. O vei revedea mai târziu, îți jurăm asta, dar și atunci va trebui să o părăsești...

Polluxianul luă atunci mâna delicată a domniței sale și suspină:

– Să mergem! E scris ca povestea noastră de dragoste să nu dureze, iubita mea. Totuși, doar gândul să te am numai pentru mine, timp de un an, mi-e de-ajuns. Accept...

Imediat, austera cabină a astronavei dispăru.

Setni se trezi pe planeta minunată din Constelația Hidrei unde o cunoscuse pe Nicolette. Timp de un an, gustă fericirea cea mai desăvârșită din viața sa, împărțindu-și timpul între cea pe care o iubea și credinciosul său prieten, Huon de Bordeaux. În sfârșit, în seara celei de-a trei sute șaizeci și cincea zi, își luă rămas-bun de la iubita sa și urcă la bordul unei astronave ce semăna aproape leit cu *Zineb*.

Traversarea dură foarte puțin: la două zile după plecare, văzu mărindu-se în fața lui o stea aurie, apoi nava aterizâ ușor pe o pajiște verde și decolă imediat, abandonându-și pasagerul.

Setni, călare pe un armăsar de culoarea abanosului, cu lancea în mână, cu spada la șold, îi dădu pinteni calului și porni la galop în câmpie.

Noua sa misiune tocmai începuse; oare se va dovedi demn de încrederea psiborgilor?

Pentru o clipă, fu cuprins de neliniște, dar o privire asupra granatului, care împrăștia mii de flăcări, îl liniști.

CAPITOLUL I

Călărind în continuare, Setni inspira adânc aerul curat și privea cu atenție împrejur, gata să înfrunte vreun dușman.

În jurul său, nu vedea decât întinderea înverzită a pajiștilor, presărate cu grupuri de copaci cu frunzișul des. Domnea o căldură apăsătoare și câțiva nori negri urcau repede la orizont: o furtună urma să se dezlănțuie în curând.

În văzduhul jilav planau câțiva ulii, pândindu-și prada; uneori, unul dintre ei se lăsa să cadă ca o piatră, urcând apoi cu vreun sărman vătui[1], smuls din tufele de cimbrișor și de măghiran.

Din când în când, un iepure fugărit din tufișuri trecea ca o săgeată prin apropierea armăsarului. Cât vedeai cu ochii, nu era nici un om, nici urmă de vreo colibă.

Astrotul își coborî atunci, curios, privirea înspre armele pe care le primise de la psiborgi: platoșa sa strălucitoare era bătută cu o cruce verde[2], iar scutul lui purta aceeași emblemă. Mănușile sale, din zale extrem de fine, se potriveau foarte bine pe articulațiile lui, la fel ca și încălțările și vârfurile lor. Cu siguranță, tot acest echipament fusese confecționat după măsurile sale. Scoase pe jumătate sabia din teacă, admirând finețea lamei sale și întrebându-se cu neliniște dacă va mai ști să se dovedească un expert în mânuirea ei. Atunci, amintirea aventurilor sale din trecut îi reveni în minte cu o precizie uimitoare: toate loviturile secrete, antrenamentele de scrimă cu prietenul său Huon, arta întrecerii cu lancea, eschiva pe grumazul armăsarului, defectele armurilor nu mai aveau secrete pentru el. Le mulțumi în gând psiborgilor, apoi, trăgând de hățuri, își opri calul: în depărtare, pe stânga, zărea un cortegiu ciudat. Punându-și mâna pavăză deasupra ochilor, văzu venind înspre el trei personaje bizare.

Era vorba oare despre prima încercare?

Cu inima bătându-i în piept, astrotul îi privea fix pe cei care soseau: primul dintre ei era un cavaler robust, cu o prestanță nobilă, care stătea

---

1. Pui de iepure (de la șase până la opt luni) (n. tr.).
2. În original, *sinople* („sinope", în limba română), care este echivalentul culorii „verde" în heraldică (n. tr.).

drept în șa. Armura lui strălucitoare, pavăza lui de argint purtau stigmatele a nenumărate lupte. O cruce roșu-închis, destul de asemănătoare cu cea a polluxianului, îi împodobea platoșa. Armăsarul său ferches rodea o zăbală acoperită de spumă.

Puțin mai în urmă venea o domniță călare pe un buiestraș alb ca neaua. Un voal de tul ce cădea din coiful ei îi acoperea în parte chipul plăcut, dar marcat de tristețe. O rochie lungă, neagră acoperea cu valurile sale coastele calului.

Destul de departe în spate venea un pitic ciudat, cățărat pe un asin alb ca zăpada. Setni îl luă drept vreun mutant. Animalul lui se încovoia sub povara bagajelor, și piticul părea la fel de jalnic ca și animalul.

Gata pentru orice, polluxianul se pregăti de atac și începu să-și joace spada, ridicându-și totodată scutul, pentru a se feri mai bine.

Totuși noul-venit nu părea deloc animat de intenții belicoase: își opri armăsarul la oarecare distanță de cel al astrotului și, ridicând brațul drept, își salută egalul în acești termeni:

– Salutare ție, nobile cavaler! Aș putea să știu care este numele tău?

– Bineînțeles! îl asigură politicos trimisul psiborgilor. Sunt Cavalerul cu Cruce Verde. Iar tu cum te numești?

– Sunt Cavalerul cu Cruce Roșie, îi răspunse interlocutorul său. După cum vezi, am putea să fim frați de arme, căci emblema noastră nu diferă decât prin culoare. Permite-mi să te prezint acestei nobile domnițe, Unia, aleasa inimii mele...

– Fiți încredințată, nobilă domniță, că n-am întâlnit vreodată o ființă mai fermecătoare! o asigură Cavalerul cu Cruce Verde, cu mâna pe inimă. Negreșit, o asemenea frumusețe trebuie să sporească vitejia brațelor cavalerului care vă slujește!

Unia doar înclină capul, zâmbind, și o ușoară roșeață îi urcase în obrajii palizi. Părea sensibilă la acest omagiu galant, manifestând totuși reținerea care-i șade bine unei domnițe de neam nobil.

– Cu siguranță, Sire, știi cum să le vorbești femeilor, mormăi Cavalerul cu Cruce Roșie. Dar spui bine ce spui: aș avea nevoie de toată forța spadei mele pentru a duce la bun sfârșit lucrul pe care îl urmăresc acum! I-am jurat iubitei mele să-i eliberez pe părinții ei, pe care i-au răpit niște vrăjitori răi.

– Ce însărcinare nobilă! Un cavaler viteaz ca tine o va duce, cu siguranță, la bun sfârșit...

– Din păcate, dacă ar fi vorba numai să mă lupt cu oameni de arme, ai avea negreșit dreptate, prietene. Dar, de fapt, un balaur care scuipă

flăcări îi păzește zi și noapte! În fața unui asemenea adversar, vitejia nu e de ajuns...

– Sigur, îți înțeleg temerile, nobile cavaler! Îmi vei permite să te însoțesc? I-am jurat doamnei inimii mele să mă lupt cu monștri și vrăjitori. Mi se pare că tu îmi poți oferi ocazia s-o fac.

– Cum să nu! Accept cu dragă inimă. Fii binecuvântat pentru propunerea ta! Două spade valorează mai mult decât una singură și fac prinsoare că ale noastre nu vor rugini în teacă.

– Ei bine, să n-o lăsăm să tânjească pe această creatură ieșită din Iad! exclamă Cavalerul cu Cruce Verde, dând pinteni calului. Sunt nerăbdător să-mi înmoi tăișul în sângele ei purpuriu și să o aud mugind de durere.

Cortegiul o porni deci din nou la drum. Cei doi cavaleri discutau politicos, privind cu un aer îngrijorat rotocoalele dese de nori care invadau cerul azuriu. Ajunseră astfel la intrarea într-o pădure umbroasă.

Frunzișul stufos al copacilor ascundea lumina văratică și răcoarea umbrișului fu apreciată de cei doi bărbați.

Nenumărate specii de copaci se aflau acolo, și polluxianul, intrigat, îl întrebă pe tovarășul său care era numele lor.

– Pe cinstea mea, cavalere, probabil că vii din ținuturi foarte îndepărtate, dacă nu le cunoști! Iată trunchiul acesta care se azvârle spre cer, drept ca o lumânare: este pinul, care le oferă navigatorilor catargele solide, dându-i navei puterea de a rezista crivățului aprig. Acesta este stejarul, regele pădurilor, a cărui putere sfidează de-a lungul vremii cele mai groaznice uragane. Acolo, verdeața aceea întunecată este a chiparosului, a cărui tristă podoabă se cuvine odihnei celor răposați. Și iată și înmiresmatul laur, din care se împletesc cununi, pentru a împodobi cu frunzele sale lanceolate fruntea învingătorilor. Posomorâta salcie, care-și lasă să atârne spre pământ ramurile sale mlădioase, este, pe drept cuvânt, simbolul amanților părăsiți. Privește acum fagul, preferatul sculptorilor, pentru că lemnul lui totodată dur și moale le permite cele mai fine cizeluri. În sfârșit, săgețile pe care le făuresc meșteșugarii din crengile drepte ale mestecenilor dau bătăi de cap multor războinici în timpul bătăliilor, atunci când sunt aruncate departe de tisa mlădioasă...

– Iată niște învățături prețioase, nobile prieten, fii binecuvântat pentru curtoazia ta. Dar ascultă: cântecul plin de armonie al păsărilor s-a oprit. Aud primele bubuituri ale furtunii, și picături mari lovesc frunzișurile de deasupra. Nu crezi că se cuvine să căutăm un adăpost pentru nobila noastră însoțitoare?

– Sigur că da, Sire. Aceste frunzișuri dese ne vor proteja pentru puțin timp, dar puterea uraganului dezlănțuit nu va întârzia să le pătrundă. Din păcate, sunt străin de acest ținut, ca și tine, și nu știu dacă există vreun castel prin apropiere. Să ne grăbim, așadar...

Toți își înghiontiră animalele, care o luară la trap; în spate, piticul se strâmba de frică pe asinul lui, temându-se să nu se piardă în acest labirint vegetal.

Primele lovituri de trăsnet răsunară curând în ecourile pădurii; fulgere unul după altul îi orbeau pe călători.

Ploaia le biciuia armurile și șiroia pe coastele animalelor. Vârtejuri de frunze smulse de tornadă zburau în vânt, ca niște fluturi.

În curând, drumul ajunse într-o poiană mare, în care se deschidea o peșteră întunecată. Acolo, cavalerii se opriră o vreme, ceea ce îi permise piticului să-i ajungă din urmă.

Cavalerul cu Cruce Roșie coborî atunci de pe cal și, întinzându-i lancea sa piticului, se pregăti să intre în grotă, pentru a se asigura că nu ascundea vreo fiară sălbatică.

Atunci, nobila domniță strigă:

– Fii cu băgare de seamă, iubite prietene! Mi se pare că recunosc acest loc: în sălbăticia asta se ascunde un monstru oribil, care tulbură mințile nefericiților ce caută un adăpost în bârlogul lui.

– Să fugim, să nu mai așteptăm! îi întări vorbele piticul. Această grotă blestemată ne va aduce ghinion; și eu am auzit vorbindu-se de această peșteră. Nici o ființă vie nu poate să-i vină de hac monstrului care se ascunde în ea! Este invincibila Amăgire[1].

Dar Cavalerul cu Cruce Roșie deja nu-l mai auzea: plin de îndrăzneală și avid de fapte de vitejie, își scoase spada din teacă și înaintă spre intrarea întunecată. Tovarășul său coborî atunci de pe cal și, încrezător în protecția psiborgilor, se pregăti să-i vină în ajutor.

Pentru Setni-Cavalerul cu Cruce Verde, cuvintele domniței și ale piticului erau pline de învățăminte: această creatură monstruoasă acționa prin psiho-inducție asupra creierului ființelor umane. Rezultatul luptei care urma să se desfășoare nu depindea deci atât de mult de curajul cavalerilor, cât de rezistența lor la imaginile înșelătoare pe care Amăgirea nu va omite să le trezească în mintea lor. Cavalerul cu Cruce Roșie era oare conștient de pericolul care îl pândea? Avea puterea de a respinge

1. În original, *Erreur* = greșeală, eroare, opinie falsă (n. tr.).

sugestiile adversarului său? Acest prim contact cu o entitate creată de către demonicii stăpâni ai acestei planete urma să fie pasionant...

Cavalerul cu Cruce Roșie, agitându-și spada, intră cu îndrăzneală în peștera neagră, urmat de polluxian.

Le trebui o clipă ca să se obișnuiască cu penumbra care domnea în văgăuna monstrului. Apoi distinseră o ființă dezgustătoare, cu bust de femeie, cu corp de șarpe, care se termina cu o coadă lungă, în vârful căreia se afla o suliță ucigașă. De jur împrejur mișuna o legiune de replici minuscule ale Amăgirii: copiii ei. De îndată ce aceste respingătoare animăluțe îi zăriră pe cei doi cavaleri, se refugiară în gura căscată a mamei lor, în care dispărură imediat.

Afară, trăsnetele bubuiau și mai tare, și lumina fulgerelor, reflectându-se pe platoșele strălucitoare, o orbeau pe diavoliță, care dădea înapoi, cuibărindu-și inelele în fundul bârlogului său.

Azvârlindu-și coada acoperită de solzi, Amăgirea îl amenința pe viteazul cavaler cu gura ei hidoasă, dar acesta nu-i dădea atenție. Agitându-și spada, se năpusti la adversar și îl lovi cu putere. Tăișul alunecă pe capul vâscos și îi pătrunse adânc în umăr.

Mugind ca o legiune de damnați, Amăgirea își întinse atunci corpul puternic, ale cărui inele îl înlănțuiră pe Cavalerul cu Cruce Roșie, imobilizându-l pe nefericit în cutele puturoase, în așa fel încât nu-și mai putea mișca nici brațele, nici picioarele.

Văzând aceasta, Cavalerul cu Cruce Verde sări să-l salveze. Ridicându-și spada cu ambele mâini, se pregăti să lovească, dar se opri brusc: în fața lui, în locul dezgustătoarei progenituri, răsărea o femeie mai frumoasă decât lumina zilei: Nicolette... Cu un surâs splendid pe buze, întindea brațele spre el, chemându-l să o ia în brațe.

Polluxianul, ca un automat, făcu un pas, apoi un altul, și încă unul. Se afla în preajma suliței veninoase, când un fulger mai strălucitor lumină grota. Unia, văzând scena, scoase un țipăt cumplit, disperată.

Imediat, iluzia magică se spulberă.

Cavalerul cu Cruce Verde observă îngrozitoarea situație în care se afla tovarășul său și, cu o lovitură de sabie, spintecă burta oribilului monstru.

Atunci, un șuvoi abject cu miros îngrețoșător invadă peștera: brotaci și broaște râioase pe jumătate digerate, alături de puii monstrului, care se răsuceau într-un glod întunecat, încercând să-i muște pe cavaleri de jambiere. Această prăsilă diformă mișuna și se târa pe solul care deve-

nise alunecos, din cauza vomei respingătoare care curgea fără oprire din rana căscată.

Slăbită din cauza rănii, Amăgirea îi dădu puțin drumul prăzii sale, și Cavalerul cu Cruce Roșie putu să se smulgă din încleștarea ei.

Atunci bravul cavaler, rușinat de a-i fi oferit un asemenea spectacol doamnei inimii sale, lovi năprasnic monstrul, tăindu-i capul oribil, care se rostogoli pe pietre, în timp ce un val de sânge negru țâșnea din rană.

Dar Amăgirea încă nu murise și, cu un efort disperat, încercă să tulbure mintea adversarilor săi, arătându-le spectacolul înduioșător al unei mame ale cărei nenumărate răni sângerau. În jurul ei, niște copilandri ca niște îngeri își întindeau mâinile împreunate, cerșind mila celor doi cavaleri.

Totuși, viața se scurgea din corpul sub formă de șarpe, și viziunea se spulberă repede.

În locul îngerașilor, nu mai rămase decât vermina colcăitoare a urmașilor Amăgirii, care, necruțători, își agățau ghearele de gâtul mamei lor în agonie, pentru a suge sângele ce curgea în valuri din rana ei.

Mișcați de acest spectacol odios, cei doi prieteni, lovind cu violență, le spintecară burțile acestor pui denaturați, continuând masacrul până când ultimul dintre ei încetă să se mai zvârcolească în nămolul rău-mirositor.

Atunci temerarii tovarăși părăsiră văgăuna malefică și se întoarseră la Unia, în spatele căreia se ascundea temător piticul, încă palid de frică.

Furtuna încetase. Ciripelile păsărelelor începeau din nou să răsune în frunzișurile de deasupra, și o rază de soare făcea să sclipească miile de diamante împrăștiate pe frunze.

– Vitejilor cavaleri, exclamă atunci domnița, curajul vostru fără de pereche vă așază în rândul celor mai mari eroi! Prin victoria voastră, ați scăpat acest ținut de un monstru puternic, care îl umplea de jale din timpuri imemoriale. Fie ca Cerul să vă binecuvânteze! Nici o recompensă nu va putea răsplăti o asemenea faptă vitejească!

– Dulce prietenă, răspunse Cavalerul cu Cruce Roșie, se cuvine să-l onorăm pe nobilul nostru prieten. Dacă n-ar fi fost el, aș fi fost zdrobit în strânsoarea Amăgirii. Mintea mea, bântuită de viziuni tulburătoare, nu mai vedea decât imaginea voastră strălucitoare, în locul șarpelui care mă înlănțuia. Să știe că-i sunt dator pentru totdeauna și că nu-i voi putea refuza nimic de acum înainte!

– Nobile Sire, răspunse Cavalerul cu Cruce Verde, doar o lovitură fericită mi-a permis să vă eliberez din acea încleștare puturoasă, și dumneavoastră singur ați doborât monstrul. Fiecare cu meritele lui...

– Fără îndoială, încuviință cavalerul, dar fără dumneata corpul meu ar fi fost făcut fărâme în inelele monstrului, și niciodată n-aș fi putut să-l ucid!

– Gata, prietene, hai să terminăm cu galanteriile! i-o reteză polluxianul, accept cât se poate de bucuros ajutorul tău și voi apela la tine în cazul în care va fi nevoie. Acum, dacă dorești, să pornim din nou la drum. Alte aventuri ne așteaptă...

Amândoi urcară din nou pe caii lor iuți, și micul cortegiu o luă pe o cărare cu iarbă, care părea să ducă în afara pădurii.

În ciuda siguranței sale prefăcute, Setni-Cavalerul cu Cruce Verde era neliniștit. Într-adevăr, amândoi inhalaseră în mai multe rânduri, în timpul luptei, miasmele răspândite de Amăgire. Fără îndoială, era vorba despre niște halucinogene puternice: el însuși, care fusese obișnuit cu acestea de către psiborgi, nu se temea de nimic, însă nefericitul său tovarăș, în schimb, putea să înnebunească în orice clipă. O supraveghere atentă, de fiecare clipă, era necesară pentru a evita orice accident.

Între timp, hotărî să obțină de la noul său prieten câteva informații despre această țară ciudată, care îl intriga foarte tare.

– Știi că sunt străin de acest ținut, declară el, așa că mi-ar plăcea să îmi vorbești de tine și de semenii tăi. Unde te-ai născut?

– Pe cinstea mea, nobile tovarăș, întrebarea ta mă tulbură! Nu știu ce să-ți răspund...

– Totuși, mi se pare simplă: cine erau părinții tăi? Unde trăiau?

– Asta nu contează, prietene: am fost luat de la mama mea încă de la naștere, și la fel li se întâmplă tuturor, în acest ținut. Nu ne revedem părinții decât atunci când devenim adulți, și nu ne mai amintim nimic din copilăria noastră...

– Cum e posibil așa ceva? Cineva trebuie să fi încercat să afle unde ați fost crescuți!

– Sigur, totuși nimeni n-a reușit să descopere acest lucru. Învățăm meseria armelor, viața noastră nu este decât un șir lung și greu de încercări și de suferințe, care nu iau sfârșit decât atunci când seniorii noștri hotărăsc asta...

– Mă umpli de uimire, prietene scump! replică polluxianul. Acești seniori atotputernici mi se par foarte cruzi: ce se întâmplă, așadar, atunci când le supărați pe aceste entități suverane?

– Suportăm pedeapsa pe care o meritățm pentru păcatele noastre: monștri asemănători cu Amăgirea vin să-și facă culcuș printre noi, și oamenii suportă mii de suplicii până în ziua în care unul dintre noi reușește să îi ucidă. Din păcate, aceasta este o ispravă aproape imposibilă, de aceea reușita ta recentă ne umple de admirație. Poate că ai fost trimis aici pentru a ne scăpa de torționarii noștri necruțători...

– Ai întâlnit vreodată una dintre aceste creaturi perfide?

– Sigur că nu! Se spune că se travestesc uneori și trăiesc printre oameni, pentru a-i pune mai bine la încercare. Totuși, nu pot fi recunoscute niciodată.

– Dar lumea asta are și ea o istorie! insistă Cavalerul cu Cruce Verde.

– Ce înțelegi tu prin asta? Dintotdeauna unii cavaleri își iau sarcina de a încerca să omoare câțiva balauri, pentru a îmbunătăți soarta oamenilor care suferă. Și reușesc prea puțin s-o facă, așa cum ți-am zis.

– Ciudată morală! Și cine vă fabrică armele? Cine vă procură ceea ce vă trebuie?

– Găsim tot ce ne trebuie în castele. Hambarele rămân întotdeauna pline și panopliile nu se golesc niciodată. Dacă ai nevoie de o altă spadă, poți lua una de acolo, căci a doua zi o alta îi ia locul. Seniorii ne procură lucrurile care ne sunt necesare.

– Și niciodată nu v-ați întrebat cine făcea aceste castele, cine secera grâul, cine vă țesea veșmintele?

– Pe cinstea mea, toată lumea știe asta: seniorii noștri o fac. Dar, spune-mi, e altfel în patria ta?

– Din păcate, da! La mine acasă, toți oamenii se nasc copii și trebuie să învețe știința transmisă de străbunii lor. Doar printr-o muncă îndârjită se pot confecționa obiectele indispensabile.

– Mi-e greu să pricep! Când vrei un pocal, altcineva trebuie să-l facă?

– Exact...

– Sunteți de plâns, așadar! Strămoșii voștri trebuie să fi comis multe greșeli grave, dacă li s-a dat un asemenea destin demn de milă... Lucrurile stau altfel aici. Uite...

Spunând aceste cuvinte, Cavalerul cu Cruce Roșie întinse mâna, și un pocal plin-ochi cu vin amețitor apăru în mâna lui.

– ... Gustă-l, prietene. Îți vei astâmpăra repede setea.

Polluxianul se supuse și înghiți o gură mare din băutura cu buchet minunat.

– Recunosc că n-aveți deloc nevoie să cultivați viile! Băutura asta este divină. Dar, spune-mi, o dată ce toate dorințele tale sunt satisfăcute așa de repede, de ce se chinuiește măgarul ăsta sub povara bagajelor?

– A, pentru că nu se cuvine să cerem din nou lucrurile cu care am fost înzestrați. Mantalele și tunicile noastre nu sunt folosite: trebuie să le păstrăm până când au nevoie să fie schimbate.

– Ei bine, trăiți într-o lume ciudată! Trebuie să treceți prin încercări continue, și totuși sunteți cruțați de orice grijă materială. Mi-ar plăcea să înțeleg motivul...

– Poate că seniorii noștri vor permite acest lucru, răspunse enigmatic cavalerul. Cu siguranță că venirea ta în această lume e justificată...

Polluxianul nu răspunse: se gândea că acești nefericiți trebuie să fi suportat în timpul copilăriei vreun tratament hipnotic, care îi punea la cheremul acestor nemaipomeniți seniori. Ce scop urmăreau ei? Nu știa, însă nu va avea odihnă până când nu va descoperi cheia acestei enigme.

Cortegiul părăsise acum pădurea.

Tocmai atunci, la o cotitură a cărării, apăru un bătrân înveșmântat în dimie. Avea o barbă lungă și bogată, picioarele îi erau goale, și recita rugăciuni din mers, lovindu-și încontinuu pieptul.

Se înclină pentru a-i saluta pe cavaleri, care îi răspunseră cu politețe.

Atunci, Cavalerul cu Cruce Roșie îl întrebă:

– Spune-mi, Sfinția Ta, n-ai auzit cumva să fie nevoie prin împrejurimi de slujba a doi cavaleri, care nu cer decât să se războiască, pentru a-și dovedi vitejia?

– Să mă ferească Cerul să plec urechea la asemenea mârșăvii! răspunse bătrânul. Nu i se cuvine unui sihastru, care și-a consacrat viața meditației și rugăciunii, să fie interesat de problemele acestei lumi josnice. Totuși, dacă vreți să slujiți unei cauze drepte, i-am auzit pe niște pelerini plângându-se de un personaj nemilos care face ravagii prin acest ținut.

– Spune mai departe! Unde îl putem întâlni? Ar fi o mare rușine pentru mine dacă nu aș pune capăt ticăloșiilor lui. Este tocmai ceea ce caut!

– Atunci, va trebui să mergeți călare o zi întreagă, înspre răsărit; acolo veți întâlni, într-un loc sălbatic, această creatură perfidă.

– Domnilor! se plânse atunci domnița. Aceste ultime aventuri m-au dărâmat. Ziua se duce, suntem toți epuizați, nu ne-am odihnit, și trebuie să vă refaceți forțele. Tânjesc după o noapte liniștită, petrecută într-o casă călduroasă.

– Sire, iată un sfat înțelept! replică sihastrul. Nobila voastră însoțitoare e hărăzită atât cu înțelepciune, cât și cu frumusețe. Vă invit să vă odihniți în modesta mea locuință; în zori, veți putea să vă continuați drumul, cu forțe noi.

– Mă alătur acestei păreri, îl aprobă Cavalerul cu Cruce Roșie. Vă însoțim, Sfinția Voastră, arătați-ne drumul.

Toți ajunseră în fundul unei văi învăluite în ceață, din apropierea unei păduri, unde se găsea sihăstria bunului Părinte. Cerul se colora cu nuanțele aurii-roșcate ale asfințitului și ultimele raze de soare făceau să strălucească clopotnița unei capele mici, unde își săvârșea sihastrul actele de devoțiune. Nu departe de acolo șerpuia un pârâu limpede, care era acoperit de fantomatice văluri de ceață.

După o masă frugală alcătuită din jir și brânză, cavalerii și însoțitoarea lor conversară cu Sfinția Sa, care își presăra discursul cu nobile citate, dar oboseala se făcea simțită; toți se duseră curând în modestul lor pat, unde adormiră imediat.

Atunci când sihastrul îi văzu cufundați într-un somn profund, merse tiptil într-un cabinet secret și, descifrând niște cărțulii malefice, formulă niște incantații îngrozitoare, chemându-l pe Démogordon, prințul tenebrelor, pentru ca acesta să introducă imagini înșelătoare în mintea oaspeților săi adormiți.

Legiuni de spirite demonice se materializară, zburând în jurul lui. Necromantul Archimago – acesta era numele falsului sihastru – le făcu atunci să pătrundă în gândurile nefericitelor sale victime.

Protejat de rețeaua sa, Setni-Cavalerul cu Cruce Verde asistă, neputincios, la agresiunea acestora asupra tovarășilor săi. Cavalerul cu Cruce Roșie, care devenise mai receptiv din cauza hipnogenelor Amăgirii, fu atins cel dintâi. Polluxianul își dădea perfect seama că era vorba de o psiho-inducție, dar puterea ei malefică era atât de mare, încât el trebuia să facă apel la toate forțele sale pentru a respinge spiritele, și nu putea să-i protejeze pe cavaler și pe Unia.

Un nor întunecat înconjura capul celor care dormeau, și din el ieșeau vedenii, amăgindu-i cu prefăcătorii.

Astfel, Cavalerul cu Cruce Roșie începu să aibă vise senzuale: tovarășa sa, pe care o crezuse întotdeauna castă, se îndrepta spre el învești mântată doar cu frumusețea sa, în timp ce în jurul ei dansau Grațiile, împletindu-i o cunună din flori imateriale.

Asemenea unui lasciv sucub, androginul semănând leit cu Unia îi aruncă o privire tulburătoare și îi sărută cu nerușinare buzele. Mâinile

sale albe rătăceau pe trupul lui, și cavalerul, stupefiat, nu știa dacă trebuia să răspundă unor asemenea avansuri, care trezeau în el plăcerea simțurilor.

În același timp, domnița îi murmura la ureche cuvinte dulci, mărturisindu-și dorința și cerându-i mângâieri.

Părerea pe care o are cavalerul despre Unia este atât de diferită, încât el rezistă la chemările acestui instrument al voluptății, respingându-i mâinile pricepute.

Atunci falsa Unia, înciudată, se îndepărtează de el, dând semne că este profund mâhnită, în timp ce Cavalerul cu Cruce Roșie, tulburat, ezită încă dacă să o cheme înapoi.

Însă sucubul, deși dezamăgit, nu se recunoaște învins.

Voluptuoasa creatură se apropie de Setni, care, înfricoșat, vede înălțându-se din propriul său trup o dublură fantomatică. Aceasta strânge creatura în brațele sale și o acoperă cu sărutări înfocate.

Curând, cei doi se întind pe patul monahal. Astrotul se bucură de plăcerile trupești așa cum nu i se întâmplase niciodată, până atunci, cu o femeie.

Atunci diavolița îl lasă epuizat și i se oferă în același chip Cavalerului cu Cruce Roșie.

Astfel, până la cântecul cocoșului, psiho-inducția maleficilor stăpâni ai planetei își bate joc de mințile celor doi cavaleri.

Setni, conștient, dar incapabil să rupă aceste vrăji, era disperat că dădea dovadă de o asemenea slăbiciune.

Nu cumva urma să dea greș în misiunea încredințată lui de către psiborgi?

Dimineața, când degetele trandafirii ale aurorei alungă tenebrele nopții, Cavalerul cu Cruce Roșie se ridică, încă sub stăpânirea demonilor înșelători care îl subjugă.

Ochii săi violentați cred c-o văd pe Unia odihnindu-se cu drăgălășenie în brațele prietenului său.

Nebun de mânie, își scoate spada, gata să-i nimicească pe cei doi, care-l înșelaseră, dar Setni, cu o ultimă tresărire, își recapătă puterile psihice. Paralizează brațul răzbunător, apoi, îmbrăcându-se în grabă, se năpustește afară din colibă. Armăsarul său îl aștepta, păscând iarba umedă de rouă; dintr-un salt, polluxianul îl încalecă și, dându-i pinteni, fuge departe de această casă blestemată, refuzând să se bată cu nobilul cavaler, care era încă pradă unor vise mincinoase.

Cavalerul cu Cruce Roșie, eliberat, o ia repede pe urmele sale, însoțit de pitic, abandonând-o pe cea pe care o crede, de-acum înainte, o făptură perversă și lascivă.

Nefericita Unia se trezește, la rândul ei, în coliba pustie. Nici urmă de sihastru, nici de cei doi cavaleri. Mintea sa golită nu păstrează nici o amintire despre viziunile ciudate din timpul nopții. Neînțelegând nici o iotă, ea părăsește valea vrăjită, încercând să meargă pe urmele animalelor cavalerilor, în răcoarea dimineții.

Lui Setni-Cavalerul cu Cruce Verde nu-i fu deloc greu să-i arunce pe o pistă falsă pe urmăritorii săi, ale căror minți tulburate nu-și recăpătaseră luciditatea. Se întoarse deci în vale, cu intenția de a o salva pe domnița abandonată în mâinile perfidului magician.

Și bine făcu, pentru că, spre marea sa surprindere, văzu un fals Cavaler cu Cruce Roșie călărind alături de domniță. Invocând puterea granatului său, polluxianul, concentrându-și forțele psihice, reuși să risipească mirajul înșelător, care, ca un nor de ceață matinal, se prefăcu în fum. Unia, stupefiată, privise acest spectacol.

– Frumosule domn, gemu nefericita, vino în ajutorul meu! Sunt oare jucăria unui vrăjitor malefic? De ce a dispărut așa însoțitorul meu? Totuși nu i-am greșit cu nimic și m-am purtat întotdeauna ca o femeie rușinoasă și castă. Rogu-vă, lămuriți-mă...

– Doamnă, o asigură cavalerul, purtarea voastră a fost întotdeauna ireproșabilă. Din păcate, mintea prietenului nostru, tulburată de miasmele pestilențiale ale monstruoasei Amăgiri, a fost o pradă ușoară pentru Archimago; acest sihastru nu este, de fapt, decât un magician demonic. În noaptea aceasta, niște vise înșelătoare l-au copleșit pe Cavalerul cu Cruce Roșie, și, crezând că ne-am bătut joc de prietenia lui, s-a aruncat ca un nebun pe urmele mele. Din fericire, am putut să scap de el și să vin să vă eliberez de sugestiile lui Archimago, care făcuse să apară alături de dumneavoastră un android cu aspectul celui pe care-l iubiți. Să nu vă mai temeți de puterea lui malefică; de acum înainte, intru în slujba dumneavoastră și vom face tot ce ne stă în putere pentru ca nefericitul cavaler să afle adevărul.

– Accept și vă sunt recunoscătoare, Sire, totuși mi se pare că ne va fi greu să-l ajungem din urmă...

– Grație Cerului, nobilă Unia, am fost și eu hărăzit cu anumite puteri. Astfel, putem să vedem pe această bijuterie drumul celui pe care-l căutăm. Să ne grăbim, căci mă tem să nu cadă din nou în jugul acestui malefic Archimago, care pare să se fi jurat să-l piardă.

„Fir-ar să fie!" se gândea Setni în sinea lui. „Dacă Pentoser m-ar vedea alături de mândrețea asta de fată, nu i-ar veni să-și creadă ochilor. Pe cinstea mea, visez cu ochii deschiși, cu siguranță planeta asta vrăjită îmi joacă în continuare feste! Mă exprim într-un jargon alambicat, care le-ar stârni hohote de râs tovarășilor mei, și totuși mă simt întru totul în largul meu printre aceste fantasme anacronice... Cu atât mai rău, toate astea își vor găsi explicația mai târziu – cel puțin, așa sper –, dar, între timp, trebuie să îmi joc rolul..."

Amândoi porniră atunci prin câmpia parfumată de miresmele proaspete ale dimineții, insensibili la ispita corolelor umede, care răspândeau efluvii delicate.

Prin munți și prin văi, merseră astfel călare până la amiază prin acest ținut magic, în timp ce polluxianul își implora însoțitoarea să se grăbească. Într-adevăr, imagini îngrijorătoare apăreau în granatul său: perfidul Archimago nu se lăsa deloc învins și îi pregătea noi supărări...

De astă dată, va trebui să facă apel la toate puterile cu care îl hărăziseră psiborgii, pentru a-l înfrânge pe acest magician blestemat.

CAPITOLUL II

Într-adevăr, Cavalerul cu Cruce Roșie și însoțitorul său întâlniseră în drumul lor un cuplu creat de necromant: cavalerul Sans Foy[1] și o nobilă domniță cu chip luminos, Duessa. Aceasta din urmă nu era, în realitate, decât o vrăjitoare complice a lui Archimago, care dorea să-l subjuge pe viteazul cavaler și să-l facă s-o uite pe nefericita Unia.

Cavalerul cu Cruce Roșie, mânios din pricina perversității speciei umane, îl sfidă imediat pe Sans Foy, iar acesta se grăbi să ridice mănușa.

Amândoi se distanțară atunci și se aruncară unul asupra celuilalt, cu lancea înainte și cu toată viteza armăsarilor lor.

Armele, ținute cu o mână sigură, loviră simultan centrul scuturilor. Cei doi adversari, azvârliți din șa, căzură la pământ cu un zgomot de fier vechi. Cavalerului cu Cruce Roșie, cu mintea încă tulburată, îi fu greu să se ridice. Din fericire pentru el, Sans Foy avea o gleznă rănită și șchiopăta de mai mare mila.

În timp ce caii se îndepărtau de locul luptei pentru a paște iarba deasă, cavalerii începură din nou să se înfrunte, dându-și lovituri puternice și cu vârful, și cu lama sabiei.

Zgomotul spadelor care se loveau de armuri răsuna departe în câmpie, și piticul, înfricoșat, își ascundea capul între mâini. Domniței, în schimb, părea să-i placă această luptă, al cărei premiu era chiar ea, și îi încuraja pe rând pe combatanți.

Cavalerul cu Cruce Roșie deținea un avantaj notabil, căci putea să se deplaseze cu ușurință, în timp ce Sans Foy trebuia să se întoarcă pe loc pentru a rezista loviturilor care plouau din toate părțile.

Curând, încheietura mâinii sale stângi primi o asemenea lovitură năprasnică, încât scutul lui căzu la pământ, fără ca el să poată să-l ridice, căci adversarul îl ținea în șah. Acum, se limita să pareze cu lama sabiei loviturile primite, fără măcar să încerce să răspundă la ele.

Finalul luptei era neîndoielnic, astfel încât Sans Foy nu întârzie să ceară îndurare.

---

1. Numele cavalerului se pronunță, în franceză, la fel ca sintagma „sans foi" („fără credință") (n. tr.).

Pe moment, Cavalerul cu Cruce Roșie păru să ezite, mânia sa îndemnându-l să-i omoare pe cei care îndrăzneau să-l înfrunte.

Totuși, spiritul lui cavaleresc deveni preponderent, așa că îl lăsă să plece pe învins, care, abandonându-și scutul, se îndreptă șchiopătând spre armăsarul său.

Cavalerul cu Cruce Roșie, fără a se mai ocupa de el, îi făcu semn piticului să ia trofeul de război și se duse să-și prezinte omagiile frumoasei și perfidei Duessa.

Aceasta îi întinse zâmbind eșarfa ei. Cavalerul o acceptă și o înnodă în jurul mânerului lăncii sale.

Amândoi plecară atunci în trap domol, în timp ce învinsul dispărea în ceață.

În ciuda dragostei sale pentru Unia, Cavalerul cu Cruce Roșie trebui să recunoască în sinea lui că niciodată nu mai întâlnise o domniță atât de minunată. Buzele ei cărnoase strigau după sărutări și pielea ei de crini și trandafiri era fără seamăn. Ce să mai spunem despre pieptul pietros, care se zbătea în corsaj și din care era descoperit mai mult de jumătate?... Un parfum amețitor cu miros de santal o făcea încă și mai atrăgătoare pe această frumoasă seducătoare. Cavalerul, decis să-i declare numaidecât dragostea sa, coborî de pe cal aproape de o salcie cu crengile lungi atârnând pe pământ, pentru a-i împleti o cunună acestei regine a frumoaselor.

Spre marea sa surpriză, un urlet sfâșietor făcu să răsune pădurea din apropiere.

– Pe cinstea mea! exclamă el, mare minunăție! Copacul ăsta pare să plângă la fel ca un om care suferă de o rană cumplită...

– Nu-i da atenție, prietene, răspunse Duessa cu un zâmbet încântător pe buze. O fi opera vreunui vrăjitor care vrea să-ți pună la încercare curajul. Vino, alesul inimii mele, de-abia aștept să răspund îmbrățișării tale înfocate: un palat minunat ne așteaptă, și acolo vom putea să ne bucurăm netulburați de fericirea noastră.

Zicând acestea, ea dădu pinteni calului său, luând-o înainte. Cavalerul cu Cruce Roșie, uimit, privi pentru o clipă perla stacojie care țâșnea din creanga ruptă, apoi, clătinând din cap, urcă din nou pe cal și se grăbi s-o ajungă din urmă pe vrăjitoarea malefică ce îl subjugase, în timp ce piticul, mort de frică, făcea cale întoarsă. Îi întâlni curând pe Cavalerul cu Cruce Verde și pe Unia, care mergeau pe urmele nefericitului cavaler. Toți ajunseră astfel în preajma copacului rănit. Setni, fără să vrea, nu

se putea împiedica să nu se simtă profund atras de cea care, în vis, îl copleșise cu favorurile sale. Hotărât să dovedească puterea darurilor sale magice, observă:

– Iată, nobilă domniță, prin ce perfidie a înșelat această vrăjitoare un nefericit amant! Aspectul înșelător al acestei sălcii ascunde un amant nefericit, care, îndrăgostit de această vrăjitoare, și-a dat seama într-o bună zi de perfidia ei și i-a spus verde în față că o disprețuiește. Iar ea s-a răzbunat astfel, aducându-l în halul în care este.

– Chiar așa este, Sire? Atunci, vă conjur, eliberați-l, dacă vă stă în putere...

Cavalerul cu Cruce Verde își ridică privirea de pe granatul care îi permisese să distingă forma umană în frunzișurile și trunchiul devenite translucide. Concentrându-se, îi conjură pe psiborgi să readucă acest mutant anormal la forma sa inițială.

Atunci, una câte una, frunzele subțiri căzură pe pământ, așa cum se întâmplă toamna, atunci când un crivăț năprasnic le scutură codrilor podoaba. Tijele lungi părură să se strângă asupra lor însele, în timp ce scoarța trunchiului, pierzându-și aspectul aspru, căpăta consistența unei stofe mătăsoase. Apoi se schițară trăsăturile unui chip îndurerat, fantomatice, chiar în miezul arborelui. Cu câteva clipe mai târziu, un adolescent plin de farmec apăru în locul salciei. Stângaci, schiță câteva gesturi, făcu câțiva pași timizi și se aruncă la picioarele salvatorului său.

– Fie ca Domnul să vă binecuvânteze pe vecie, Sire! Dacă n-ați fi fost dumneavoastră, aș fi fost condamnat să-mi sfârșesc zilele în această stare nenorocită. Plantă, și totuși om, gândind și suferind ca orice ființă din carne. Blestemata Duessa m-a făcut astfel; tocmai a trecut pe lângă mine, fără să arate nici cea mai mică dovadă de milă! Să știți că e însoțită de un cavaler. Cerul să aibă milă de el: când această ființă crudă va fi terminat să se joace cu el, îl va subjuga printr-o vrajă puternică, și el va fi blestemat pentru totdeauna, condamnat să trăiască într-o suferință perpetuă, fără speranță, fără putință de iertare...

– Nu-mi spui nimic nou, prietene, zise Cavalerul cu Cruce Verde, cu o oarecare îngâmfare. Află că nu voi avea odihnă până când nu voi fi pus capăt mârșăviilor ei!

– Iubite Sire, să dea Domnul să vă puteți atinge țelul... Dar, vă implor, nu mă abandonați: dacă această ființă crudă mă găsește, mă va trăsni din nou cu vreo vrajă.

– Ei bine, ne poți însoți. Chiar, mai bine, du-ne la o locuință unde vom putea găsi ceva de mâncare.

– Cu dragă inimă, Sire! Ar însemna să vă recompensez într-o foarte mică măsură bunătatea. Cunosc o femeie cumsecade care nu locuiește prea departe de aici, ea vă va oferi ospitalitate.

– Bine, ia-o înainte...

Cortegiul își urmă deci drumul prin câmpia înverzită, și domnișorul arătă curând cu degetul un firicel subțire de fum care se ridica deasupra copacilor. Apoi apăru o căsuță cochetă: două femei stăteau în fața porții, părând să-și aștepte oaspeții.

În timp ce mergea, Cavalerul cu Cruce Verde reflectase asupra situației: doi magicieni, Archimago și Duessa, păreau să domine toate făpturile șterse pe care le întâlneau.

Dacă vroia s-o ajungă din urmă pe Duessa, pentru a se înfrunta cu ea, nu putea s-o ia și pe Unia cu el. De altfel, dulcea copilă părea să se fi îndrăgostit de el: îi trimitea încontinuu ocheade înduioșătoare și se înroșea imediat ce îi vorbea. Iar el, la rândul lui, nu mai era la fel de sigur dacă să-i rămână fidel Nicolettei...

Dându-și seama de puterile psihice cu care îl înzestraseră psiborgii, puteri în care nu prea crezuse, la început, hotărî să se oprească pe această costișă alunecoasă, înainte de a ajunge la căsuță.

– Frumoasă Unia, suspină el, n-aș putea să permit să vă supuneți unor riscuri neștiute. Nu se cuvine ca o nobilă domniță să străbată țara în compania unui cavaler. Cred deci că e mai bine să mă așteptați aici o vreme: acest băiat cumsecade și aceste două femei binevoitoare vă vor ține de urât...

– Asta înseamnă un „adio", Cavalerule cu Cruce Verde? se plânse domnița. Cum vă puteți gândi, chiar și pentru o clipă, să mă lăsați fără apărare, la cheremul farmecelor malefice ale vrăjitorilor care bântuie prin acest ținut? V-am greșit cu ceva, în vreo privință cât de mică? Rogu-vă, spuneți, îmi voi repara greșeala, dacă pot...

– Nu asta vroiam să spun, suverană frumusețe. Niciodată nu m-am gândit să vă las aici fără apărare. Iată...

Spunând aceste cuvinte, polluxianul apăsă pe granatul lui – cea mai minunată mașinărie microminiaturizată pe care a avut-o vreodată, după părerea lui –, și un leu cu coama stufoasă îi apăru în față.

Văzând aceasta, Unia scoase un țipăt de spaimă.

– Nu vă tulburați, doamnă, animalul acesta nu vă va face nimic rău! Din contră, vă va sluji cu fidelitate și nu va răbda ca cineva să încerce să vă facă vreun rău. Cu el alături, nu veți avea de ce să vă temeți: distinge orice intenție rea și îl pedepsește fără milă pe vinovat.

– Poate și să reziste la incantațiile magice ale lui Archimago și ale Duessei?

– Nădăjduiesc că da... De altfel, nu vă voi părăsi pentru mult timp – cel puțin, asta este dorința cea mai scumpă inimii mele...

Spunând aceste cuvinte, falsul cavaler o salută pe nobila domniță și, dând pinteni calului, o lăsă în compania gazdelor sale, care erau foarte uimite că trebuie să adăpostească un animal atât de periculos.

Piticul îl urmă pe Setni, căci nu îi plăcea deloc promiscuitatea aceasta.

Din păcate, paznicul făurit de polluxian nu se arătă deloc a fi la înălțimea sarcinii sale: astrotul începea să se familiarizeze cu puterile psihice cu care îl înzestraseră psiborgii, dar era încă departe de a putea să rivalizeze cu Archimago și cu tovarășa lui.

La puțin timp după plecarea lui, un hoț care încerca să dea o lovitură se apropie de căsuță, iar leul îl alungă numaidecât. Dar necromantul, profitând de absența Cavalerului cu Cruce Verde, făcu un android cu înfățișarea celui pe care Unia încă îl mai iubea: Cavalerul cu Cruce Roșie.

De îndată ce îl zări, sărmana copilă, bucuroasă nevoie mare, se năpusti la el cu brațele deschise: leul vrăjit se prefăcu pe loc într-un nor de ceață. Din nou, nefericita se afla, fără apărare, în mâinile maleficului Archimago...

– Frumosule și iubitule domn, suspină blânda domniță, inima mea tânjea de dorul dumneavoastră. Viziuni înșelătoare vă tulburaseră mintea, și m-ați lăsat pradă unei adânci tristeți. Și totuși nu greșisem cu nimic față de dragostea noastră! Fără dumneavoastră, viața se scurgea din mine, doar văzându-vă mă întorc iarăși la viață. Poate că v-am supărat fără să-mi dau seama? Prezența voastră dovedește că mi-ați dăruit iertarea, și sunt atât de bucuroasă!

– De-ajuns, doamnă, să nu mai pomenim de această neînțelegere! răspunse falsul Cavaler cu Cruce Roșie, cu o voce dulceagă. Monstruoasa Amăgire îmi tulburase mintea. Prin bunăvoința Cerului, mirosul proaspăt al pădurii a scos din trupul meu miasmele perfide care îl otrăviseră. Da, vă iubesc cu o dragoste fără seamăn și nu vă voi părăsi cât voi trăi... Haideți, să lăsăm această sărmană cocioabă, să mergem într-un loc mai demn de fericirea noastră.

Unia, cu obrajii în flăcări, își adună în grabă lucrurile și, după ce-și luă repede rămas-bun de la gazdele sale, încălecă pe cal pentru a-l urma pe alesul inimii sale.

Atunci, cavalerul și nobila domniță porniră pe cărarea pe care Setni mersese cu puțin timp înainte. Pe parcursul drumului, conversau cu

gingășie despre lucruri galante; niciodată Unia nu-l văzuse pe iubitul său atât de atent față de ea, și se bucura foarte mult de acest lucru, schimbând cu el sărutări gingașe.

Cavalerul o complimenta încontinuu: lăuda bunul-gust al rochiei sale purpurii, în care erau incrustate safire și rubine, smaralde și diamante, care străluceau ca niște pârâiașe orbitoare de lumină.

Adesea strângea în mâna sa robustă mâna delicată îmbrăcată în catifea, și o săruta, atintind o privire fascinantă asupra sărmanei copile, pătrunsă de plăcere.

Din fericire, polluxianul veghea. Granatul lui îi arăta această priveliște, care îl umplea de uimire. Cu siguranță, Cavalerul cu Cruce Roșie nu putea să se afle în urma lui, căci imaginile indicatorului magic îl arătau în compania unei doamne încântătoare, care părea să-l fi subjugat.

Însoțitorul Uniei nu putea să fie deci decât un zombi creat de maleficii magicieni care o persecutau. Făcându-și armăsarul să se întoarcă cu atâta brutalitate, încât nobilul cal se ridică pe picioarele din spate, scoțând un nechezat de durere, polluxianul o luă înapoi cât putu de repede.

Soarele la amiază își arunca săgețile arzătoare pe armura lui, și lui Setni îi curgeau pârâiașe de sudoare pe sub carcasa de metal, dar nu-i păsa deloc, nemaiavând în minte decât dorința de a ajunge la timp ca s-o salveze pe nefericita Unia.

Indiferent la umbrele grațioase ale faunilor și ale driadelor[1] care se fugăreau râzând pe sub umbrișurile strălucitoare, își îmboldea cu pintenii bravul armăsar, care traversa, asemenea unui cerb încolțit, lăstărișurile și tufișurile, ridicând în urma lui un nor de praf.

Cu siguranță, lupta urma să fie nemiloasă. Vrăjitorul, prin farmecele sale, știuse să facă să dispară leul gardian pe care îl crease, dar Setni nu se sinchisea de asta. Un singur lucru conta pentru el: să o elibereze pe minunata Unia.

Nu-i trebui mult timp pentru a ajunge la cuplul care venea în întâmpinarea lui. De îndată ce falsul Cavaler cu Cruce Roșie îl zări pe cel care se năpustea asupra lui, cu lancea în mână, se grăbi să dispară, și frumoasa Unia se trezi singură, foarte uimită de această nouă pățanie.

– Doamne, Sire! exclamă ea. Ce-i cu minunea asta? Doar văzându-vă venind, viteazul meu însoțitor s-a prefăcut în fum. Iată încă un straniu exemplu de magie. Cum de e posibil așa ceva?

1. Nimfe ale pădurii (n. tr.).

– Nobilă doamnă, nu vă miraţi: Cavalerul cu Cruce Roşie se află departe de aici, în compania unei vrăjitoare perfide. Alături de dumneavoastră era necromantul Archimago, care încerca din nou să vă înşele.

– Pe cinstea mea, dragă Sire, vă sunt profund îndatorată. Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, acest magician m-ar fi dus într-o casă vrăjită, unde aş fi fost pradă farmecelor sale! Puterile dumneavoastră sunt infinit mai mari decât cele ale sărmanului meu Cavaler cu Cruce Roşie, care se lasă atât de uşor păcălit. Ce m-aş face fără dumneavoastră? De-acum înainte, nu vă mai pot refuza nimic. Spuneţi, prietene, vă aparţin întru totul...

Aceste cuvinte avură darul să-l înflăcăreze pe polluxian, care era deja foarte înclinat s-o găsească pe Unia pe placul său. Cu mintea încețoșată de gânduri dezmățate, o duse sub copaci. Acolo, cei doi se întinseră unul lângă celălalt, plini de delicatețe, schimbând mii de dovezi ale dragostei lor. Cu siguranţă, Cavalerul cu Cruce Verde s-ar fi lăsat dus spre gesturi regretabile, dacă frumoasa Unia n-ar fi găsit că admiratorul ei se cam grăbea. Gemetele sale atraseră atenţia unei turme ciudate, care se zbenguia prin pădure. Aceşti mutanţi, pe jumătate ţapi, pe jumătate oameni, nu se amestecau de obicei în treburile oamenilor, dar, fiind prin natura lor poznaşi, le jucau farse celor care se rătăceau prin domeniul lor; astfel, respingându-l pe Cavalerul cu Cruce Verde, o duseră pe nobila domniţă printre copaci, lăsându-l acolo pe cavaler, foarte nedumerit.

Pe moment, vru să-i urmărească pe răpitorii frumoasei sale, dar le pierdu repede urma şi trebui să facă drumul înapoi, temându-se să nu se rătăcească prin aceste lăstărişuri stufoase.

Călărind în continuare, îşi făcea, spăşit, un examen de conştiinţă: de la începutul misiunii sale, nu le făcuse deloc cinste celor care îl trimiseseră. Puţin obişnuit să-şi folosească doar forţa psihică, în loc de paralizante şi dezintegratoare, făcuse o grămadă de greşeli.

La urma urmei, n-avea ce face cu Unia, oricât de frumoasă ar fi fost ea: Nicolette era singura lui dragoste. Din nou, Archimago îl păcălise. Fuga lui nu era decât o invitaţie mascată de a o seduce pe Unia, şi el, ca un prostănac, fusese cât pe ce să cadă în capcană!

Archimago şi Duessa îi manipulau pe Cavalerul cu Cruce Roşie şi pe Unia ca pe nişte simple marionete... Trebuia deci să înceteze să se preocupe de soarta cavalerului şi a doamnei sale, pentru a lupta împotriva acelora care domneau, ca stăpâni, pe acest astru ciudat.

Setni le mulţumi în gând psiborgilor pentru faptul că creaseră această turmă de fauni poznaşi. Hotărât să nu mai facă nici o greşeală, decise să descopere bârlogul demonicei Duessa.

Polluxianul își reglă granatul, și imaginea vrăjitoarei apăru pe ecranul minuscul: mergea călare lângă nefericitul Cavaler cu Cruce Roșie. Cei doi se apropiau de un castel minunat, ale cărui turnulețe ascuțite se pierdeau în nori. La sosirea lor în preajma meterezelor, crainici în costume din mătase grena făcură să răsune trompetele, în semn de „bun sosit".

Cavalerul cu Cruce Roșie, uimit de atâta măreție, intră fără să ezite dincolo de zidurile castelului. În spatele lui, podul mobil se ridică la loc.

Setni nu fu în stare să capete imagini cu ceea ce se petrecea dincolo de ziduri.

Hotărât să riște totul, în ciuda vrăjilor puternice care trebuiau să apere castelul, se decise să se ducă acolo imediat. Mai înainte de asta, se descotorosi de piticul plângăcios, ordonându-i:

– Du-te, micuțule! Găsește-o pe domnița Unia și spune-i că voi încerca să-l salvez pe cel pe care-l iubește.

Piticul o șterse fără să mai aștepte.

Polluxianul trebui atunci să recurgă din nou la granatul său, care, o dată în plus, se dovedi neprețuit, furnizându-i coordonatele bârlogului Duessei. Fără a mai aștepta, o șterse cât putu de repede, foarte decis, de astă dată, să nu se mai lase ridiculizat.

Cavalerul cu Cruce Verde ajunse în fața zidurilor solide ale castelului atunci când cerul se împodobea cu nuanțele asfințitului.

Silueta gardienilor se profila în spatele crenelurilor și, lucru straniu, nu-i acordară nici o atenție străinului plin de praf care apăruse în fața podului mobil.

Cavalerul cu Cruce Verde, văzând că apelurile lui rămâneau fără răspuns, puse ochii pe un corn din fildeș incrustat cu pietre prețioase, atârnat cu un lanț de aur de poarta solidă.

Spumegând de furie, îl luă și suflă în el până când își pierdu răsuflarea.

În cele din urmă, castelana catadicsi să se arate: polluxianul îi văzu capul, împodobit cu un coif, desenându-se în partea de sus a meterezelor, în timp ce ea țipa:

– Vezi-ți de drum, cavalere! Ești foarte îndrăzneț, dacă ai venit să-mi tulburi odihna. Află că niciodată nimeni n-a mai ieșit din Lucifera după ce a intrat aici. Întoarce-te acolo de unde ai venit și nu mai încerca să te iei la întrecere cu niște entități a căror putere o depășește pe a ta!

– Puțin îmi pasă de această vorbărie plină de vanitate! răspunse Cavalerul cu Cruce Verde, plin de dispreț. Îl ții aici pe un prieten de-al meu,

și mi-am jurat să-l smulg din ghearele tale. Deschide odată poarta, blestemato!

– Ei bine, cavalere, o dată ce dorești să-ți dovedești puterea, fă atunci să dispară poarta! îl zeflemisi Duessa, și plecă.

Pus la încercare, trimisul psiborgilor făcu din nou apel la granatul său și, concentrându-și gândurile asupra obstacolului, încercă să-l dezintegreze, regretând, în sinea lui, că nu avea la el un pistol zdravăn fabricat în Kalapol...

Spre marea sa surprindere, zidul gros din stejar cu druguri din fier deveni, încetul cu încetul, translucid, apoi asemănător cu o folie de sticlă, ca să dispară, în sfârșit, fără să lase vreo urmă!

Dar bucuria lui fu de scurtă durată: într-adevăr, un cavaler călare pe un armăsar robust începu să-și plimbe calul de cealaltă parte a podului mobil, apoi acesta coborî deasupra șanțurilor umplute cu apă, și adversarul său, cu lancea îndreptată spre el, strigă:

– Apără-te, păduche grețos! Și află că această înfruntare va fi nemiloasă...

Polluxianul ezită pentru o clipă: recunoscuse vocea și emblema roșu-închis de pe scut.

– Nu mă voi lupta cu tine, prietene! îl asigură el. Ești pradă farmecelor Duessei celei perfide și am venit să te scap de ea. Lasă-mă să intru în pace!

– Pe toți demonii din Infern, pentru asta va trebui să treci peste cadavrul meu! *En garde*...

Zicând acestea, Cavalerul cu Cruce Roșie își întinse lancea și se aruncă, în galop, asupra fostului său tovarăș.

Cavalerul cu Cruce Verde, încă nehotărât, se puse în gardă și așteptă cu curaj lovitura. N-avea deloc intenția să-l rănească pe prietenul lui, de aceea, atunci când acesta fu în bătaia armei lui, polluxianul se mulțumi să se culce pe grumazul animalului. Tăișul trecu pe lângă spatele lui, fără să-l atingă.

– Fii rezonabil! strigă el. Nu vreau să-ți fac nici un rău: ești la cheremul unei vrăjitoare, și singura mea dorință este să te scap de ea.

– Apără-te, fățarnicule! Ți-ai bătut joc de prietenia mea, și numai sângele tău va putea spăla ofensa pe care mi-ai adus-o, replică furibundul, întorcându-și calul.

De astă dată, din păcate, Cavalerul cu Cruce Verde nu se putu feri de lovitură.

Ca într-un coșmar, lancea se înfipse în mijlocul scutului său. Puterea impactului fu atât de mare, încât se simți ridicat din șa. După ce pluti frumos în aer, căzu greu pe spate.

Văzând asta, adversarul reveni asupra lui, cu lancea în jos, gata să-l străpungă. Polluxianul se dădu de-a rostogolul, evită lovitura, dar șalele îl dureau foarte tare, și își dădu seama că nu se va mai putea juca astfel mult timp.

La rândul său, Cavalerul cu Cruce Roșie, hotărât să termine repede, coborî de pe cal, dădu drumul lăncii și, ridicându-și sabia cu ambele mâini, se pregăti să-i zdrobească învinsului capul...

Trimisul psiborgilor se afla într-o situație disperată. Nici vorbă să se poată ridica. Cel mult, ar fi putut să pareze lovitura cu propria lui spadă. Reuși s-o facă de două ori, dar a treia oară sabia îi lovi umărul, străpungând armura și lăsând carnea descoperită.

„De data asta, sunt pierdut!" gândi Setni, disperat. „Ah, dacă aș putea măcar să devin invizibil!"

Spre marea sa surprindere, dintr-o dată, corpul lui dispăru!

Cavalerul cu Cruce Roșie, înciudat, lovea cu picioarele la întâmplare, în timp ce adversarul lui fugea în patru labe, foarte uimit de scamatoria lui.

În timp ce Cavalerul cu Cruce Roșie continua să-l caute, vărsând o ploaie de înjurături, Cavalerul cu Cruce Verde putu să se ridice și să traverseze podul.

Din păcate, uitase de magiciană: redeveni atunci vizibil, în momentul în care se afla lângă ziduri, o vrajă magică îl ridică de la pământ, apoi un vârtej îl luă pe sus, ca pe o frunză uscată. Se simți planând până la donjon. Acolo, coborî în trombă o scară în formă de spirală și, în cele din urmă, fu aruncat într-o temniță întunecată și umedă...

Și de această dată, forța sa psihică fusese ridiculizată de cea a maleficei vrăjitoare!

Poate că totuși nu era pierdută orice speranță?

Poate că diformul pitic o găsise pe Unia și-i spusese unde era el? Din păcate, ce-ar putea face, sărmanul de el, în fața teribilei Duessa?

Cavalerul cu Cruce Verde nu putea decât să aștepte. Își examină închisoarea: dispunea de un pat infect, de un urcior și de pâine mucegăită. Șobolani țopăiau în jurul lui și niște gemete, provenind din alte temnițe, îl făcură să-și dea seama că nu era singurul prizonier al vrăjitoarei.

Hotărât, lucrurile mergeau din rău în mai rău! Aceste entități nu puteau fi învinse prin armele clasice, și propria sa psiho-inducție nu avea încă o forță suficientă pentru a-i învinge pe acești adversari demonici.

Disperat, cavalerul se întinse pe culcușul din paie, căzând într-un somn populat de coșmare cumplite.

Se vedea pătruns de flăcările Infernului, trecând prin suferințe cumplite. În jurul lui, legiuni de draci îi martirizau pe cei damnați. Clești și torțe incandescente îi sfâșiau carnea, fără milă. Torționarii săi, insensibili la urletele lui, îi biciuiau corpul râzând sarcastic. Partea cea mai atroce din această tortură era luciditatea nefericitului polluxian, care știa că este pradă unei halucinații. Toate astea nu erau decât elucubrațiile macabre ale lumii sale interioare. Din când în când, reușea să respingă aceste viziuni, care se estompau atunci ca într-un fel de ceață, dar de fiecare dată implacabila putere a Duessei îl scufunda la loc în coșmarul lui...

Aceasta dură destul de mult timp, cel puțin, în aparență.

După ceea ce auzea nefericitul, tovarășii săi de suferință treceau prin aceleași chinuri. La un moment dat, crezu că-l vede pe Cavalerul cu Cruce Roșie, înspăimântat, privind acest spectacol halucinant, apoi, cuprins de panică, fugind din castelul blestemat cât mai repede, urmărit de Duessa, transformată într-un liliac enorm. Magiciana reușise repede să-l prindă și îl înconjurase cu o vrajă, aruncându-l, și pe el, într-un fund de temniță.

Polluxianul zări atunci un mutant uriaș care trecea peste podul mobil. Călărea pe o himeră oribilă: un balaur care vărsa flăcări pe gură. Complicele Duessei, Archimago, venea să i se alăture vrăjitoarei.

Cum să mai spere, de acum înainte, că va respinge undele subtile care îi invadau mintea?

Din nou, legiunile infernale se aruncară asupra nefericitului, făcându-l să treacă prin chinuri insuportabile.

Atunci, într-un moment de revoltă disperată, Cavalerul cu Cruce Verde puse o mână pe granatul său. Imediat, spiritele dezgustătoare se îndepărtară. Larvele, vampirii, fantomele și drăcușorii dispărură într-un vârtej de fum, lăsând în urma lor un miros infect de sulf. O sferă care emana o fluorescență verzuie îl înconjura acum pe astrot, care văzu reapărând pietrele umede ale temniței sale.

Apoi un firișor subțire de lumină purpurie veni să se înfășoare în jurul gratiilor, care se dematerializară într-o jerbă de scântei.

De acum înainte, nimic nu-l mai putea ține pe loc pe Cavalerul cu Cruce Verde. Datorită miraculosului aparat al psiborgilor, respinsese,

în sfârșit, sugestiile malefice ale celor doi magicieni! Încă înconjurat de aureola lui luminescentă, urcă scara în spirală și ieși în curtea castelului. Cât timp stătuse în temnița lui? N-avea habar. Pentru un moment, cavalerul rămase pe loc, orbit de razele strălucitoare ale soarelui, apoi ochii săi se acomodară cu această lumină orbitoare. Îi zări atunci în fața lui pe mutantul uriaș și pe slujitorul lui, balaurul, care îl așteptau fermi pe poziție.

De această dată, Cavalerul cu Cruce Verde înțelesese: nu-i va învinge niciodată prin puterea armelor. Această întrecere urma să fie o luptă între minți, și doar granatul lui, potențându-i puterea psihică, îi putea aduce victoria.

Polluxianul se transformă atunci într-un vultur gigantic și, luând altitudine, coborî în picaj asupra capului balaurului, cu ciocul înainte.

Himera lepădă numaidecât un jet de flăcări, care pârli penele vulturului, greșind cu puțin ținta.

Schimbându-și forma, trimisul psiborgilor deveni un fenix și plonjă din nou asupra adversarului său, care, cu suflarea lui incandescentă, îl reduse la cenușă. Renăscând imediat, fenixul îl înfruntă atunci pe uriaș. Cu un jet purpuriu, îi secționă un braț, scoțându-l din luptă.

Balaurul o luă de la capăt, dar flăcările pe care le lepăda se zdrobeau de ecranul energetic din jurul adversarului său. Vrăjitoarea veni atunci în ajutorul lui, sub forma unui monstru cu corpul plin de bube, un hibrid de broască râioasă și șarpe, ce arunca jeturi de venin fetide, care șiroiau pe câmpul protector, înconjurându-l pe Setni din toate părțile.

Acum, Cavalerul cu Cruce Verde simțea că adversarii sunt în mâinile lui. Cu un ultim efort, invocând numele lui Wodan, materializă o legiune de walkirii[1], care, cu săbiile lor incandescente, îi atacară pe cei doi vrăjitori, făcându-le răni adânci.

De această dată, era prea mult!

Archimago și Duessa fugiră în văzduh, sub formă de balauri, urmați îndeaproape de războinicele înaripate.

Curând, himerele malefice nu mai fură decât două puncte minuscule la orizont.

Cavalerul cu Cruce Verde, epuizat, se lăsă să cadă pe pământ.

---

1. (În mitologia scandinavă) Nume dat fiicelor lui Wotan (al cărui nume sună asemănător cu „Wodan", numele unuia dintre psiborgi, pe care îl invocă Setni), fecioare războinice și foarte frumoase, care hotărau soarta bătăliilor, cauzând moartea unora sau a altora dintre combatanți, în funcție de voința zeilor (n. tr.).

Castelul vrăjit dispăruse și el se afla în mijlocul unei pajiști verzi smălțuite cu flori.

În depărtare, distingea o femeie călare pe un cal de paradă.

Piticul venea în urma ei, cocoțat pe asinul lui de un alb strălucitor.

Nu departe de el zăcea Cavalerul cu Cruce Roșie, cufundat într-un somn adânc.

Totul urma să se reia de la capăt?

Cavalerul, păcălit de malefica Duessa, probabil că nu-l mai privea ca pe un prieten; trebuia, cu orice preț, să evite o luptă fără rost.

Cu un ultim efort, Setni făcu apel la granatul lui pentru a-și relua aspectul de om, apoi, epuizat, își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL III

Atunci când domnița Unia zări cele trei corpuri întinse pe jos, se repezi la Cavalerul cu Cruce Roșie, hohotind de plâns, făcând văzduhul să răsune de văicărelile ei.

– Vai de mine! Fie ca Cerul să mă aibă în paza lui: mi-am pierdut sprijinul, pe dulcele meu prieten pe care mi-l hărăzise Dragostea... Fără el, viața mea nu mai e decât un iad! Mă rog ca Dumnezeu, în milostivenia lui, să mă lase să mor...

Din fericire, cavalerul avea mai mult de o fărâmă de viață în el: era, pur și simplu, cufundat într-un somn adânc, și țipetele Uniei îl făcură să deschidă ochii.

– Tu ești, Lumina inimii mele?! exclamă el, ridicându-se. Pe sufletul meu, o asemenea durere mă umple de rușine! Cum am putut, pentru o clipă măcar, să te consider infidelă?...

Spunând aceste cuvinte, o strânse în brațele sale, și cei doi rămaseră îmbrățișați pentru o vreme. Pe chipul dulce al Uniei șiroiau lacrimi, și nu-i venea să creadă că fericirea ei era aievea, după atâtea încercări prin care trecuse.

Tocmai atunci cavalerul zări celelalte două corpuri. Recunoscu în primul pe cel al Cavalerului cu Cruce Verde, prietenul lui pe care îl bănuise pe nedrept, și fu rândul lui să se văicărească, reproșându-și cât de orbit fusese.

– Frumosule domn, gemu el punându-se în genunchi lângă Cavalerul cu Cruce Verde, vă implor să mă iertați! De când ne-am întâlnit, m-ați ajutat întotdeauna ca un prieten curajos și loial, ferindu-mă de capcanele presărate în calea mea de demonicul Archimago și de funesta lui tovarășă. Iar eu, ca recompensă pentru bunătatea dumneavoastră, v-am înfruntat, refuzând să cred că sunteți nevinovat. Viața mea toată nu va fi de ajuns pentru a ispăși o asemenea nelegiuire. Pe cinstea mea, voi îmbrăca veșmântul penitenței și mă voi ruga, de acum înainte, pentru liniștea sufletului vostru.

Totuși Setni, la rândul său, își revenise în simțiri.

Dintr-o privire, își dădu seama care era situația. Cavalerul cu Cruce Verde își terminase ucenicia. De acum înainte, trimisul psiborgilor trebuia să-și arate puterea modificându-și înfățișarea. Granatul îi îndeplinise

dorința: privindu-și veșmintele, văzu că purta acum o cămașă din zale brodată cu fir de aur și de argint, coiful, aflat în dreapta lui, era împodobit cu o coroană princiară, iar măciulia spadei sale era bătută cu rubine. De acum înainte, nu mai era un sărman cavaler rătăcitor, ci un fiu de rege...

Se ridică, la rândul lui, și soarele aruncă fulgere pe armura lui făurită din argint. Simultan, cadavrul cu fostul său chip păru să se spulbere în văzduh, și un zefir ușor făcu să se ridice în aer o pulbere fină de diamant.

– Doamne! Ce minunăție! exclamă Cavalerul cu Cruce Roșie, măsurându-l din priviri pe cel proaspăt apărut, cu un aer stupefiat. Cine sunteți, nobile Sire, dacă puteți să faceți asemenea farmece?

– Sunt prințul Arthur și vin de-a dreptul din regatul basmului. Cavalerul cu Cruce Verde era slujitorul meu credincios, s-a luptat cu nemernicul Archimago până la capătul puterilor sale. Acum, s-a întors pe tărâmul vrăjit, unde își va sfârși viața în tufișurile plăcerilor, bucurându-se de o fericire perpetuă. Regina zânelor m-a însărcinat să-i iau locul și să pun capăt mârșăviilor diabolicilor necromanți care vă persecută. În curând, legiunile mele se vor duce să-i prindă în bârlogul lor îndepărtat, dar, în viitorul imediat, vreau să te ajut să-i eliberezi pe părinții celei pe care-o iubești.

– Fie ca Cerul să vă răsplătească pentru bunătatea voastră, viteazule prinț! Cavalerul cu Cruce Verde a știut să ne cucerească inima, era pentru mine un prieten de nădejde. Mă bucur să aflu că a ajuns într-un ținut plăcut ochilor, unde, printre florile cu corole luminoase, pârâiașele cristaline și văile împodobite de o primăvară eternă, va primi recompensa pe care o merită, pe bună dreptate. Totuși mi se strânge inima de tristețe la gândul că nu o să-l mai văd niciodată și că nu voi putea să-i cer iertare pentru ofensele pe care i le-am adus. Disperarea îmi roade sufletul și mi-e foarte rușine de josnicia mea...

– Nu-i nimic! În numele lui, te asigur că te-a iertat. Să mergem, prietene: nu uita că ai o sarcină grea de îndeplinit.

Zicând acestea, prințul Arthur suflă într-un corn de fildeș, și un bidiviu minunat veni în galop.

Era acoperit cu o învelitoare din mătase stacojie, ce atârna până la pământ. Avea capul delicat și picioarele zvelte. Armătura șeii sale era din argint lucrat, iar șaua – acoperită cu hermină. Cavalerul cu Cruce Roșie se extazie la vederea lui, mândrindu-se să călărească alături de un cavaler cu o atât de frumoasă ținută.

Toți patru porniră atunci din nou la drum, cei doi nobili seniori încadrând-o pe domniță, în timp ce piticul, pe măgarul lui, mergea la trap în urma lor.

Merseră multă vreme astfel.

Setni-Arthur discuta cu Unia. Cavalerul cu Cruce Roșie, ros de remușcări, nu sufla nici un cuvințel. În curând se lăsă noaptea, și călătorii își găsiră adăpost într-o grotă neagră, care purta numele de Peștera Disperării.

De jur împrejur, buturugi putrede se agățau de crăpăturile stâncilor. Pe pământ erau presărate nenumărate schelete albicioase.

Niște bufnițe, singurele păsări care-și făceau cuib în acest loc funest, scoteau țipete sinistre.

În ciuda aspectului neliniștitor al locului, călătorii, epuizați, se instalară în grotă, după ce scoseseră osemintele răspândite prin ea. Cavalerul cu Cruce Roșie și Unia se culcară unul lângă celălalt, în timp ce prințul Arthur și piticul se așezau în fața intrării.

Mâncară în silă puțină carne de porc afumată și pâine, stingându-și setea cu apa unui izvor din apropiere, apoi oboseala le îngreună pleoapele și căzură într-un somn greu.

De astă dată, totuși, polluxianul era cu ochii în patru: recenta lui victorie îi dăduse încredere în puterile sale psihice, și aceasta îi permise să asiste la visele care îl bântuiau pe tovarășul lui, fără a fi subjugat el însuși de aceste viziuni de coșmar.

Astfel, văzu o spirală neclară țâșnind din solul peșterii, răsucindu-se ca un șarpe malefic, încolăcindu-se în spire din ce în ce mai strânse, ca să se transforme încet într-o siluetă omenească.

Împrejur, un concert sugrumat de gemete, de rumori și de plângeri se răsfrângea într-o melopee funestă pe pereții de piatră, ca și cum niște ființe blestemate, întemnițate în stânci, murmurau rugăminți sfâșietoare.

Făptura abjectă devenea din ce în ce mai ușor de perceput: o lumină vagă era răspândită de ceața care o înconjura. Se ghiceau în ea forme confuze, uneori mâini împreunate într-un gest implorator, uneori un chip palid pe care șiroiau lacrimile, marcat de o disperare cumplită, uneori silueta unei femei îngenuncheate înaintea unui mormânt, rugând Cerul să aibă milă de sufletul unui răposat, ce murise din ură și revoltă contra implacabilului destin.

Acest cortegiu fantomatic se estompă curând, pe măsură ce oribilul bătrân căpăta o oarecare consistență carnală.

Polluxianul putu atunci să distingă aspectul ființei perfide ghemuite pe pietrele umede, care se apleca asupra Cavalerului cu Cruce Roșie. Lungile lui bucle sure atârnau în dezordine, mascându-i parțial chipul descărnat. Niște zdrențe jegoase și cârpite îi înveleau corpul scheletic, și doar un șnur i le prindea pe talie, subliniindu-i slăbiciunea bolnăvicioasă.

Ochii lui adânc cufundați în orbite îl fixau pătrunzător pe cavaler, în timp ce el murmura o melopee sfâșietoare cu un glas monoton:

– Nefericite muritor, știi că Parcele[1] inexorabile i-au trasat fiecăruia destinul. Cel care nu merită să trăiască, trebuie să piară. Asta este legea implacabilă a acestei lumi. N-ai știut să recunoști nobila prietenie pe care ți-o purta Cavalerul cu Cruce Verde și nu i-ai oferit în schimb decât ingratitudine. Pe deasupra, o femeie te iubea mai mult decât propria-i viață și ai insultat-o cu cruzime, abandonând-o în mâinile perfide ale torționarilor ei. Și-atunci, de ce să te agăți de o viață nenorocită, în timpul căreia nu vei înceta să regreți mârșăviile pe care le-ai făcut? Fă pasul dificil care-ți va oferi odihna veșnică. Cu cât vei trăi mai mult, cu atât povara păcatelor tale ți se va părea mai grea. Deja ai luat-o de mai multe ori pe calea greșelii, și-atunci, la ce bun să continui o luptă inutilă? Acum câtva timp, în temnița în care erai prizonier, erai disperat de mârșăviile tale și chemai moartea ca pe o eliberare. Ei bine, fii rațional: ia în mână spada ta credincioasă și taie pentru totdeauna firul subțire care te mai leagă de acest ținut al suferințelor. Din cauza greșelii tale, Cavalerul cu Cruce Verde nu mai este. Cum vei îndrăzni să te căsătorești cu pura Unia, acum, când ai fost al infamei Duessa, acoperindu-te de noroi? Haide, cavalere, mori repede! Moartea te vindecă de toate relele...

Setni-Arthur vedea că tovarășul său era atins până în adâncul sufletului de acest discurs perfid.

Mâna i se crispa pe măciulia sabiei sale.

Sfâșiat de neliniște și de disperare, nenorocitul nu mai vedea altă rezolvare pentru o viață marcată de nefericire.

În sinea lui, nu mai avea nici o speranță: sarcina lui dificilă și nesigură i se părea irealizabilă. Niciodată nu va putea s-o ducă la bun sfârșit și să-i elibereze pe părinții Uniei, făcând astfel să i se ierte disprețul. Sufletul lui tânjea după o odihnă veșnică într-un mormânt tăcut, unde orice durere ar dispărea.

---

1. (În mitologia latină) Cele trei divinități din infern (Clotho, Lachesis și Atropos), despre care se credea că prima toarce, a doua deapănă, iar a treia taie firul vieții omului (n. tr.).

Încetul cu încetul, în singurătatea nemiloasă în care se afla, fără prieten, fără iubită, se convingea de ticăloșia lui: mâna lui tremurătoare scotea sabia din teacă.

Insidioasă și persuasivă, vocea de dincolo de mormânt continua să-i șoptească la ureche:

– Cu cât sunt zilele mai multe, cu atât păcatele sunt mai multe, și pedeapsa – mai cumplită; haide, cavalerule, haide... Ispășește-ți crimele...

Dintr-un salt, cavalerul se ridică, năuc, sudoarea îi șiroia pe față, iar ochii săi buimaci erau ațintiți asupra tăișului sclipitor cu margine oțelită. Îl privi astfel pentru o clipă, apoi, întorcându-i vârful spre pieptul său, înfipse mânerul într-o crăpătură de stâncă și, îndepărtându-și cămașa din zale, își dezgoli pieptul...

De astă dată, polluxianul văzuse destul.

Nu putea să-l lase pe nefericitul cavaler pradă maleficiilor necromanților care stăpâneau această planetă.

Cu toată puterea minții sale, înzecită de granatul psiborgilor, se concentră să alunge miasmele care înveninau gândurile Cavalerului cu Cruce Roșie.

Implacabilul impact al gândirii sale respinse încetul cu încetul spiritul malefic. Așa cum ceața se risipește dimineața în văile umede, sub razele lui Phoebus[1], învingător, la fel se topi fantoma descărnată, în urma răzbunării sale furioase.

În curând, orice imagine a nefastului bătrân dispăru.

Setni făuri atunci o imagine cu vechiul său aspect: cea a Cavalerului cu Cruce Verde, care spuse zâmbind, cu brațele întinse:

– Nobile prieten, lasă deoparte aceste gânduri disperate! N-am murit, prietene, prințul Arthur îmi încredințase o misiune pe care am îndeplinit-o. Acum, prințul meu se va lupta el însuși cu Archimago și cu Duessa. Puterea mea n-ar fi fost niciodată de-ajuns pentru a-i nimici, în bârlogul în care s-au aciuat. Să crezi în el așa cum ai crezut în mine! Orice viață are durata ei, pe care nimeni n-are dreptul s-o scurteze, nici s-o mărească. Ești un soldat și știi că nu-ți poți abandona postul fără să fi primit ordin s-o faci. Niciodată n-ai dat înapoi în fața vreunui dușman; datoria te cheamă și trebuie să te lupți cu himera dezgustătoare care îi ține prizonieri pe părinții iubitei tale. Tu ești singura lor speranță, așa că nu-i dezamăgi!

1. Phoebus-Apollo este zeul Soarelui, al poeziei și al artelor, în mitologia greacă (n. tr.).

Unia încă te iubește și nu așteaptă decât să îi eliberezi, pentru a se logodi cu tine; uite, ea însăși te imploră să nu o părăsești...

În timp ce cavalerul spunea acestea, nobila domniță părea că se aruncă la picioarele Cavalerului cu Cruce Roșie, implorându-l să-și țină promisiunea și jurându-i să fie a lui pe vecie.

Văzând asta, cavalerul se întoarse brusc în lumea celor vii, o ridică de jos pe dulcea copilă șoptindu-i cuvinte tandre, apoi, ajutând-o să se culce la loc, o sărută cast pe frunte.

Atunci, cu chipul strălucindu-i de un calm senin, se întinse în culcușul lui, cu mâinile așezate pe crucea pe care o alcătuia mânerul sabiei sale.

Setni-Arthur scoase un suspin adânc: și de această dată, reușise să respingă farmecele viclene ale celor doi vrăjitori, demonstrându-și astfel măiestria.

Pe parcursul restului nopții, rămase cu ochii în patru, gata să intervină în cazul unui nou atac psihic, dar nu se mai întâmplă nimic.

Astfel, avu timp să mediteze și să vadă cum stăteau lucrurile.

La sosirea lui pe această planetă, nu dispunea de un control psihic suficient pentru a lupta de la egal la egal cu aceste creaturi, care nu se sinchiseau de armele materiale și care nu se foloseau decât de puterea minții. Experți în telekinezie, în telepsihism, în psiho-inducție, își bătuseră joc de bietul Cavaler cu Cruce Roșie, care nu înțelegea o iotă din ceea ce i se întâmpla.

Acum, lucrurile stăteau cu totul altfel. Prin metamorfozarea lui în print, le dovedise prietenilor și dușmanilor săi controlul complet pe care îl avea asupra formei sale carnale. Putea, după dorință, să risipească materializările dușmanilor săi: distrugerea castelului Duessei le dăduse, cu siguranță, de gândit. Perfidul cuplu trebuise să fugă din fața celui care fusese, la început, doar o jucărie în mâinile lor. Totuși, asta nu era decât o etapă a acestei lupte ciudate. Până în acest moment, trebuise să suporte cadrul și imaginea artificială a acestei lumi, care îi fusese impusă. Cu siguranță, realitatea era cu totul diferită! Apariția subită a acestei planete în miezul Căii Lactee dovedea că fusese creată, piesă cu piesă, de Archimago și Duessa. Doar dacă n-o mutaseră, pur și simplu, dintr-un punct al universului într-altul... Sau – ipoteza cea mai simplă – acest astru și locuitorii săi nu erau decât o simplă iluzie pentru spirit! Probabil că psiborgii aveau o idee exactă cu privire la acest lucru. Doar că refuzau să intervină în mod direct. Păcat...

Polluxianul își întinse picioarele și își continuă reflecțiile:

„Toate aceste aventuri le vor pune, cu siguranță, ceva probleme Marilor Creiere din Kalapol! Presupunând că voi putea să le povestesc, într-o bună zi, peripețiile mele. Deh, văicărelile astea nu slujesc la nimic: lupta trebuie să fie dusă într-un mod foarte derutant în această lume, care se supune doar puterilor psihice. Totuși, regulile bune și vechi ale strategiei rămân valabile: după o rezistență pasivă, trebuie să se treacă la atac. Și, la naiba, prințul are o măiestrie mult mai mare decât răposatul Cavaler cu Cruce Verde! Doar că nu trebuie să mă mai supraestimez. Amplificatorul *psi* al granatului nu are decât o putere limitată. Dacă cei doi vrăjitori dispun de un aparat similar în bârlogul lor, pot foarte bine să mă surclaseze. Deci e important să tatonez reacțiile adversarilor mei. Înainte de toate, trebuie să marchez încă un punct, eliberându-i pe părinții frumoasei Unia. Apoi, voi avea timp să trec la ofensivă, cu un plan oarecum diferit..."

Prințul Arthur căscă de-i trosniră fălcile; noaptea fusese lungă, dar nu se simțea prea obosit: neprețuitul său granat îi oferea odihnă minții și, într-o oarecare măsură, și corpul se simțea în stare să înfrunte încercările unei noi zile.

Cum tovarășii lui încă mai dormeau, își concentră gândurile asupra părinților Uniei. Imediat, îi apăru o viziune: nefericiții erau prinși cu lanțuri de o stâncă, în fundul unei trecători adânci.

Polluxianul o localiză fără probleme: se găsea la est, la o jumătate de zi de mers călare. Totuși partea de sfârșit a traseului va fi dificilă, căci vor trebui să-și abandoneze animalele, pentru a termina drumul pe jos.

Un mic detaliu: cerberul incoruptibil care păzea intrarea în canion era și el o creatură bizară făurită de cele două entități perfide ce domneau pe această planetă. Această himeră, dintr-o specie necunoscută în Calea Lactee, îmbina unele caracteristici ale saurienilor[1] cu altele tipic proboscidiene[2]. Labele ei cu gheare și cu solzi te făceau să te gândești la vreun carnosaur, în timp ce capul său hibrid era cel al unui mastodont care ar fi fost dotat totodată cu o trompă și cu mai multe rânduri de dinți oțeliți. Era oare un animal banal în ținutul natal al necromanților? În orice caz, reprezenta un adversar redutabil, în același timp prin dantura lui și prin veninul coroziv pe care îl arunca prin trompa puternică.

1. Saurieni = ordin de reptile cu corpul alungit și prevăzut, de obicei, cu patru picioare, din care fac parte șopârlele, cameleonii etc. (n. tr.).
2. Proboscidieni = ordin de mamifere mari, greoaie, care au nasul prelungit cu o trompă, incluzându-i și pe elefanți (n. tr.).

Soarele se ridicase pe cer și ziua promitea să fie la fel de frumoasă ca cele de dinainte: lucru ciudat, nu plouase nici măcar o singură dată de când sosise, și totuși pârâiele și râurile erau pline. Acesta era un amănunt semnificativ în ecologia delirantă a acestui continent absurd, care nu putea fi viabil, și o nouă dovadă pentru caracterul lui pur artificial.

Câțiva nori leneveau pe cer ca niște discuri groase din aur, și niște urme de ceață făceau poienița și mai sinistră. Fiecare buturugă semăna cu un monstru la pândă, care ar fi așteptat ieșirea călătorilor pentru a-i ataca. În realitate, polluxianul nu detectă nici un pericol veritabil. Îi trezi, așadar, pe tovarășii săi, care nu păstrau nici o amintire despre chinurile din coșmarurile lor, apoi toți înghițiră o gustare frugală, sperând să-și potolească mai bine foamea când vor lua următoarea masă.

Atunci când fură gata de plecare, prințul Arthur ținu să-l avertizeze pe prietenul său de ceea ce îl aștepta.

– Nobile cavaler, bucură-te: căutarea ta se apropie de sfârșit! Incantațiile mele magice mi-au permis să văd unde sunt ținuți părinții iubitei tale. Sunt destul de aproape de aici: probabil că ne vom afla în preajmă atunci când soarele va fi sus de tot pe cer. Totuși trebuie să te previn că sarcina ta nu va fi deloc ușoară...

– Pe cinstea mea, dragă Sire, îmi aduceți mare bucurie în suflet! E adevărat? Încercările noastre vor lua sfârșit?

– Jur pe ce am mai sfânt: nici nu se va termina ziua, și îi vei fi dat drăgăstoasei tale prietene dovada vitejiei tale...

– Știu că pot să am încredere deplină în dumneavoastră, nobile Arthur, de aceea nu vă voi pune la îndoială spusele, totuși nu îndrăzneam să sper că ziua aceasta binecuvântată va sosi vreodată. Negreșit, lupta va fi înverșunată! Înainte de orice, țin să fac un legământ solemn. Pe toate Sfintele Relicve, jur să vă slujesc cu credință timp de trei ani, dacă Domnul mă lasă în viață după lupta nemiloasă pe care o voi purta. Aceasta, în semn de recunoștință pentru ceea ce a făcut pentru mine Cavalerul dumneavoastră cu Cruce Verde, pe care l-am răsplătit atât de crud pentru bunătatea sa, și, de asemenea, pentru tot ce ați făcut dumneavoastră pentru mine. În noaptea aceasta, mi s-a părut că vă luptați pentru a mă apăra, dar nu păstrez decât o amintire neclară a acestui vis...

– Nu-i da atenție, prietene! Dacă e adevărat că te-am apărat, nu trebuie să-mi fii recunoscător pentru asta. Totuși apreciez mult promisiunea ta și îți mulțumesc.

Zicând acestea, vitejii cavaleri dădură pinteni cailor lor și porniră la trap pe cărarea pietroasă. Unia și piticul o luară după ei, împărtășindu-și reciproc temerile.

Peisajul avea un aspect foarte diferit de câmpia plăcută ochiului pe care o parcursese, până atunci, polluxianul. Cât vedeai cu ochii, nu se zărea decât o îngrămădire haotică de pietre cu formele șlefuite, după fantezie, de eroziune. Ici – un cap de câine, colo – un profil hieratic de războinic, mai încolo – vreo dantelă fină din piatră cu meandre baroce.

Majoritatea stâncilor prezentau niște vine sângerii, ca și cum ar fi fost vorba de niște cheaguri oribile lăsate de un balaur rănit de moarte.

Caii urmau forăind cărarea îngustă care șerpuia printre falezele abrupte. Doar o iarbă rahitică găsea cât de cât hrană în acest haos arid.

Arthur-Setni nu dădea atenție peisajului, nici măcar nu se mai întreba ce realitate misterioasă ascundea acest decor înfiorător. Pentru moment, nu dorea decât să ajungă cât mai repede la destinație și să-l ajute pe Cavalerul cu Cruce Roșie să-i elibereze pe cei doi captivi. Care era, exact, rolul jucat de părinții Uniei, în aceste ițe încurcate? Greu de spus... Dar toate aceste personaje aveau, fără doar și poate, rolul lor în ciudata alegorie pe care o propunea această lume aberantă.

Înainte de toate, trebuia să le dovedească adversarilor lui că un om putea să le învingă cu ușurință fantasmele. Apoi, va avea timp să-și aprofundeze investigațiile.

Tovarășii săi îi respectau tăcerea.

Cavalerul cu Cruce Roșie se gândea cu oarecare neliniște la încercarea decisivă prin care urma să treacă. Victoria lui ar însemna îndeplinirea misiunii sale și, de asemenea, certitudinea de a o avea pe Unia, în sfârșit, numai pentru el. De aceea arunca deseori priviri furișe la domnița inimii lui, și se simțea mai puternic și mai liniștit.

Aceasta, la rândul ei, își ascundea cât putea de bine neliniștea pe care o resimțea la gândul luptei nemiloase care urma să se desfășoare în curând. Avea deplină încredere în vitejia cavalerului care o slujea.

Totuși se întreba cu teamă dacă acesta va reuși să-și atingă țelul. Din fericire, prințul Arthur era acolo pentru a-i veni în ajutor, în cazul în care ar fi fost nevoie: făcuse dovada puterii farmecelor sale și, cu siguranță, nu va asista nepăsător la lupta dintre prietenul său și paznicul fioros care îi păzea pe nefericiții bătrâni.

Totuși, sărmana copilă era atât de emoționată, încât, uneori, lacrimile îi încețoșau ochii mari, și trebuia să se chinuiască pentru a-i zâmbi Cavalerului cu Cruce Roșie, atunci când acesta se uita la ea.

Cărarea pe care mergea cortegiul devenea din ce în ce mai abruptă, și caii se împiedicau deseori de pietre. Călăreții trebuiau să fie de două ori mai atenți, pentru că treceau acum printr-o vale strâmtă, și o cădere cât de mică le-ar fi fost fatală.

Cât vedeai cu ochii, nu erau decât stânci goale cu vârfurile pierdute în ceața albăstruie. Nici cea mai mică plantă, nici cea mai mică gâză. Prezența balaurului părea să fi șters orice urmă de viață din acest colț de lume.

Uneori, niște faleze sub formă de ruine te făceau să crezi că existase cândva vreun castel pe aceste culmi sălbatice. O dată ce te apropiai de ele, nu mai păreau decât niște stânci ciudat șlefuite de fantezia naturii.

Pentru moment, parcă celor doi necromanți nu le păsa de micul grup: nici o viziune, nici o sugestie nu era percepută de simțurile ascuțite ale polluxianului.

După câte se părea, Archimago și Duessa își păstrau forțele psihice pentru a-l susține pe monstrul creat de ei. Acest lucru era mai curând liniștitor: acești vrăjitori blestemați începeau, negreșit, să respecte puterile neștiute ale adversarului lor: Setni.

În curând cărăruia începu să coboare spre o falie strâmtă, săpată perpendicular în munte, ca de o gigantică lovitură de spadă. Ea șerpuia în meandre pe coasta pantei abrupte, permițând, uneori, o vedere de ansamblu asupra canionului.

Cailor le era din ce în ce mai greu să-și păstreze echilibrul, de aceea oamenii trebuiră să se dea jos de pe cai și să-și continue coborârea ținându-i de hățuri.

Tocmai atunci, la o cotitură ce dădea înspre un perete vertical, cei doi cavaleri își zăriră temutul adversar.

Înfățișarea redutabilă a monstrului, mai mare decât doi cai la un loc, îi făcu să se înfioare. Capul blindat avea o creastă zdrențuită și, de-o parte și de alta, doi ochi mari pedunculați, care se mișcau încontinuu. Corpul, acoperit de o platoșă groasă din solzi, stătea pe patru picioare puternice care se terminau cu gheare de oțel. Dar nu ăsta era cel mai periculos lucru, căci acest monstru lepădat din Infern arunca prin trompă o salivă înveninată, care se lovea sfârâind de stânci și le ardea într-o jerbă de fum. După aceasta, își azvârlea limba bifidă și lingea valurile de spumă care țâșneau din stânci, și o lua de la capăt, cu câteva clipe mai târziu.

În spatele lui, legați de două cristale sub formă de prisme, doi bătrâni nefericiți păreau să treacă prin chinurile Iadului. Trupurile lor descăr-

nate arătau că fuseseră multă vreme lipsiți de hrană. Cu capul căzut în piept, păreau să-și fi pierdut orice speranță și nu mai aveau nici măcar puterea de a-și plânge soarta nefericită.

Văzând aceasta, Cavalerul cu Cruce Roșie, plin de mânie, se aruncă asupra torționarului lor.

Își scoase sabia din teacă și, acoperindu-se cu scutul, se năpusti spre fundul prăpastiei, fără a ezita nici măcar o clipă.

Prințul Arthur merse puțin în urma lui, cu ochii în patru, și cu mintea ageră gata să intervină contra mașinațiilor vrăjitorilor malefici. Ar fi putut, fără îndoială, să risipească această imagine fantasmagorică, așa cum respinsese visele induse pe cale psihică din noaptea dinainte, dar nu se simțea încă destul de priceput în această nouă artă, ca să încerce s-o facă, și prefera să-i lase pe adversarii lui să ia inițiativa.

Cavalerul cu Cruce Roșie ajunsese acum pe fundul trecătorii. Înfigându-și cu putere picioarele în pământ, așteptă atacul monstrului.

Acesta scurma cu labele în pământ ca o fiară cuprinsă de mânie, ațintindu-l cu ochii lui roșietici pe temerarul care îndrăznea să-l sfideze.

Apoi se năpusti greoi, ca un taur în perioada de rut.

Ajuns în preajma cavalerului, scuipă cu arțag două jeturi de venin, care se zdrobiră de scutul cavalerului. Metalul începu să fiarbă și să pârâie, și într-atât de mare era puterea corozivă a acestor bale, încât scutul fu găurit în mai multe locuri.

Atunci când balaurul fu aproape deasupra lui, Cavalerul cu Cruce Roșie se feri într-o parte, izbind năprasnic cu tăișul, în trecere, capul hidos. Lovitura alunecă pe creasta osoasă, dar, din fericire, reteză unul dintre ochii pedunculați, care se rostogoli în praf.

Monstrul, urlând de durere, mugind ca o legiune de draci, fugi cât putu de repede pe picioarele sale scurte. O vomă purulentă curgea în valuri din rana lui, sfârâind atunci când cădea pe pământ, ca niște acid pe calcar moale.

Prima manșă părea să fi fost câștigată de viteazul cavaler, dar prințul Arthur își dublă vigilența, căci adversarul lor nu era deloc scos din luptă. Furios din cauza durerii, se năpusti asupra minusculului dușman care îndrăznea să-l înfrunte, efectuând o întoarcere extrem de rapidă pentru o creatură atât de greoaie.

Din nou își scuipă veninul. De astă dată, scutul găurit nu putu să oprească decât o parte din el, iar restul se zdrobi de armură, care începu să fiarbă.

Orbit de gazele toxice, Cavalerul cu Cruce Roșie nu putu să evite la fel de bine atacul. Sabia sa atinse botul ascuțit, secționând limba bifidă, însă el alunecă pe puroiul de pe sol și căzu, scăpându-și scutul.

Monstrul, scoțând răgete asurzitoare, reveni atunci la atac.

De acum înainte, se părea, nimic nu-l mai putea salva pe nefericit. Unia scoase un geamăt de teamă și-și acoperi ochii cu mâinile tremurânde.

Din fericire, trimisul psiborgilor veghea: energia sa mintală, înzecită de granat, făuri un perete invizibil, de care balaurul se lovi, cu un zgomot înfiorător.

Dezorientat și pe jumătate doborât, monstrul făcu câțiva pași ezitanți. Ce obstacol îi fura prada, tocmai când acest viermișor plăpând ce îl sfida părea să fie la cheremul lui?

Între timp, cavalerul își recăpătase aplombul și, cu spada în mână, înainta cu îndrăzneală.

Animalul diavolesc se transformă atunci într-un hipogrif[1] și, bătând din aripi, se ridică în văzduh, amenințându-l pe cutezătorul cavaler cu labele sale dotate cu gheare de oțel. Acesta, răsucindu-și sabia în aer, fu din nou ajutat de șansă: lama ascuțită secționă una dintre gheare, dezechilibrându-l pe monstru, care totuși îl lovi cu ciocul ascuțit, doborându-l pe jumătate.

Prințul Arthur interveni iarăși, învăluindu-i cu o beznă groasă pe cei doi adversari. Aceasta îi permise bravului Cavaler cu Cruce Roșie să-și revină întrucâtva. Atunci, polluxianul risipi norii de cerneală, și soarele străluci din nou peste locul luptei.

Hipogriful profită de acest lucru pentru a se ridica în văzduh, apoi, lăsându-se să cadă ca o piatră, cu ciocul înainte, se pregăti să sfărâme capul dușmanului său.

Plin de cutezanță, cavalerul aștepta să-l atace, dar, în ultimul moment, făcu un pas în lateral. Himera, neputând să se ridice la loc, se năruí ca un bolovan lângă el. Cu o lovitură iute de sabie, îi tăie atunci o aripă, și imediat creatura se metamorfoză într-o hidră cu șapte capete, care scuipa foc pe fiecare dintre guri. Cavalerul cu Cruce Roșie, sufocat, puse un genunchi la pământ: armura lui, în loc să-l protejeze, îl ardea ca un cuptor al Iadului.

De astă dată, totul părea pierdut...

1. Animal fabulos, reprezentat jumătate cal și jumătate vultur (n. tr.).

Dar Setni-Arthur veghea în continuare.

Un nor negru apăru deasupra combatanților și se despică în șuvoaie de apă, în timp ce din el țâșni fulgerul, lovind hidra demonică, ce căzu imediat într-o rână, urlând de durere.

Cavalerul cu Cruce Roșie profită atunci de ocazia nesperată, și, agitându-și cu ambele mâini spada, tăie unul după altul cele șapte capete hidoase, apoi, epuizat, se năruí alături de monstru, de acum inofensiv.

Atunci, fără nici o etapă intermediară, aridul canion se transformă într-un ținut vălurit, încântător pentru ochi. În locul prăpăstiilor se înălța un castel înconjurat de un șanț cu apă limpede.

Un cortegiu vesel trecea peste podul mobil. În frunte se aflau doi bătrâni venerabili cu părul argintat, după ei veneau muzicieni și paji în costum de catifea purpurie.

Unia, având pe cap o cunună de asfodele[1], venea în urma lor, îmbujorată de plăcere.

Cavalerul cu Cruce Roșie, în picioare alături de prinț, se uita la ei, foarte stângaci în armura ciuruită și deformată, neputând crede în fericirea lui...

Imediat, procesiunea se opri în fața celor doi viteji cavaleri, și tatăl Uniei, luând mâna delicată a acesteia în a lui, o puse pe mănușa aspră a bravului Cavaler cu Cruce Roșie. Atunci cavalerul îngenunchie, pentru a primi binecuvântarea celor pe care-i eliberase din chinuri mai cumplite decât cele ale Iadului.

1. Asfodelă = plantă bulboasă din familia liliaceelor, cu flori albe (n. tr.).

CAPITOLUL IV

Misiunea nobilului cavaler își găsise un sfârșit fericit. În zilele care urmară, slujitorii pregătiră banchetul care trebuia să celebreze logodna Uniei cu Cavalerul cu Cruce Roșie.

Pentru prima dată de la sosirea lui pe această planetă ciudată, polluxianul avea impresia că trăiește într-o lume normală. Părinții logodnicei se comportau ca orice oameni din Confederație: păreau extrem de fericiți să aibă ca viitor ginere un cavaler atât de viteaz și făceau tot posibilul pentru a le face șederea plăcută musafirilor lor.

Arthur-Setni avea o cameră confortabilă ale cărei geamuri dădeau înspre șanțurile dimprejurul castelului și, de la fereastra lui, putea să admire frumusețea peisajului înconjurător.

Cavalerul cu Cruce Roșie și Unia făceau lungi plimbări solitare în ținutul învecinat, păreau în al nouălea cer și nu se despărțeau cât era ziua de lungă.

Seara, toată familia se aduna în sala vastă, în care un foc de lemne ardea în șemineul împodobit cu emblema familiei, apoi toți benchetuiau veseli, discutând despre mii de fleacuri, ascultând vreun menestrel sau admirând un măscărici priceput.

Totul părea atât de calm, atât de real, încât polluxianul ajungea să se îndoiască de rațiunea lui. Suferea de halucinații? Se supunea într-adevăr această lume dorințelor lui Archimago și ale Duessei? Aceștia nu se manifestau deloc și nu mai păreau nici măcar să încerce să testeze puterile *psi* ale prințului Arthur.

Totuși, trimisul psiborgilor rămânea cu ochii în patru. Uneori, atunci când se apleca pe fereastră pentru a contempla oglindirea castelului în apele verzi-albăstrui din șanțuri, făcea apel la puterea granatului său. Atunci, peisajul se schimba complet.

În locul câmpiei înverzite, nu mai zărea decât coline aride ce se învăluiau în norișori albi, în depărtare, sub razele arzătoare ale soarelui local. Orice urmă de viață dispărea și Setni, perplex, nu știa cum era în realitate această lume...

La o săptămână după uciderea balaurului, avu loc ceremonia logodnei. Solii răspândiseră împrejur invitații. Nenumărați cavaleri și nobile domnițe sosiră la castel în veșmintele lor cele mai frumoase.

Prințul Arthur se afla lângă logodnici, pentru a primi musafirii la sosirea lor în sală. De fiecare dată, scruta cu atenție fețele lor, încercând să-i descopere printre ei pe dușmanii săi, travestiți în vreun fel, dar se osteni degeaba: cei doi necromanți nu veniseră să tulbure sărbătoarea.

Toată lumea se instală, discutând cu voioșie, în jurul unei mese imense din fier, iar paharnicii începură să umple pocalele făurite din argint aurit.

Așa cum se cuvenea în acest univers fantastic, nimeni nu se ocupa de gătitul mâncărurilor sau de scosul vinului din butoaie.

După dorința fiecărui mesean, pocalele de cristal se umpleau cu vin rubiniu sau de culoarea mărgeanului, platourile se umpleau cu vânat, cu fripturi ornate sau cu pești argintii.

Fiecare se servea din plin și niciodată nu-i lipsea nimănui nimic. Acești oameni aveau o viață scurtă; în schimb, se scăldau în bogăție, fără nici o grijă pentru ziua de mâine, și mulți dintre polluxieni i-ar fi invidiat...

Cavalerul cu Cruce Roșie ținea în mâna sa dreaptă mâna domniței Unia, și amândoi, zâmbindu-și încontinuu, păreau cufundați în cea mai profundă beatitudine.

Atunci când ultimele delicatesuri fuseseră degustate, tatăl Uniei se ridică de pe scaunul lui și, cerând să se facă liniște, declară:

– Nobili domni și nobile doamne, v-am chemat în această zi binecuvântată pentru a vă da o veste minunată: Unia, fiica noastră, lumina ochilor noștri, a hotărât, în deplină înțelegere cu noi, să-și unească pentru totdeauna zilele cu cele ale viteazului Cavaler cu Cruce Roșie. L-am fi primit cu dragă inimă ca ginere, atât de mare este faima lui, iar alegerea pe care a făcut-o fiica noastră ne-a adus mare bucurie. Dar se întâmplă că îi suntem foarte îndatorați și că nu ne vom putea recompensa niciodată față de el. Pradă farmecelor unor malefici vrăjitori, fuseserăm aduși într-o stare demnă de milă: prizonieri ai unui monstru infernal și lipsiți de toate bunurile noastre, viața nu mai avea nici un sens și ne așteptam moartea ca pe o eliberare. Dar uitaserăm de loialitatea și de curajul nobilului cavaler pe care îl primim cu atâta bucurie în sânul familiei noastre. Lăsându-se condus doar de curajul său, n-a ezitat să înfrunte demonicul balaur care ne ținea în ghearele lui. Cavalerul cu Cruce Roșie l-a ucis în urma unei lupte înverșunate, rupând astfel blestemele țesute în jurul nostru. E cât se poate de firesc, prin urmare, să-i oferim ceea ce avem mai scump pe lume: pe iubitoarea noastră Unia. Și-atunci ascultați, domnilor și frumoaselor doamne, aici, de față: începând din această

clipă, fiica noastră îi este promisă ca soție alesului inimii sale. Peste trei ani, nici mai mult, nici mai puțin, vor avea loc ceremoniile care îi vor uni pentru totdeauna.

Imediat tot auditoriul se ridică, aclamându-i pe viitorii soți și urându-le toată fericirea din lume, dar bătrânul cavaler continuă:

– Vă întrebați, negreșit, de ce să aștepte atâta vreme, o dată ce se iubesc din tot sufletul, și nimic, de acum înainte, nu îi va putea despărți. Viitorul meu ginere vă va lămuri...

Cavalerul cu Cruce Roșie se ridică, la rândul lui, și, întorcându-se spre prințul Arthur, declară cu o voce puternică:

– Ei bine, nobili prieteni, dacă am judecat că e bine să-mi înfrânez astfel dorința care mă chinuiește, am făcut-o dintr-un motiv foarte ușor de înțeles. Fără prințul aici de față, niciodată n-aș fi putut să-mi duc la bun sfârșit sarcina! Grație ajutorului pe care mi l-a adus și grație puterii farmecelor sale, am putut să dobor blestemata himeră care îi tortura pe nobilii părinți ai celei pe care-o iubesc. Fără zăbavă, în cursul îndelungatei mele căutări, m-a ajutat și mi-a oferit un frățesc sprijin. Mai întâi, a creat un viteaz și nobil cavaler, Cavalerul cu Cruce Verde, care m-a însoțit multă vreme, apoi, atunci când farmecele vrăjitorilor au devenit și mai aprige, n-a ezitat să-și pună viața în joc. De aceea am făcut jurământul solemn să rămân trei ani întregi în slujba sa, cel puțin, dacă binevoiește să mă accepte...

Setni-Arthur răspunse imediat:

– Pe cinstea mea, prietene, ar fi o josnicie să disprețuiesc o asemenea ofertă! Accept și îți sunt recunoscător, dar nu mă vei ajuta decât atât cât va continua misiunea mea. De îndată ce voi fi dus-o la bun sfârșit, vei fi liber să te căsătorești cu încântătoarea Unia.

Din nou, bolțile răsunară de aclamațiile nobililor invitați, apoi muzicanții începură să cânte și tatăl Uniei deschise balul împreună cu fiica sa; Cavalerul cu Cruce Roșie îi luă apoi locul, și toți se distrară cu carole[1] și cu dansuri până la o oră înaintată din noapte.

Totuși nobilul bătrân, văzându-l singur pe prințul Arthur, nu întârzie să i se alăture.

– Sire, îi șopti el la ureche, nu uit cât de îndatorat îți sunt, de aceea îți voi oferi o informație care, cred eu, îți va fi folositoare pentru a-ți duce

1. Carolă = vechi dans francez, asemănător cu cadrilul de mai târziu; melodia acestui dans (n. tr.).

la bun sfârșit misiunea. Pe acest Pământ, hazardul nu există: dacă cei doi necromanți pe care-i urmărești m-au vrăjit astfel, este din cauză că știam un secret pe care nu vroiau ca tu să-l afli. Ți-ai dovedit vitejia și puterea minții, ai reușit să ieși învingător din încercările la care ai fost supus, de aceea pot să-ți vorbesc în voie și să-ți dezvăluiesc locul unde se ascund cei pe care-i cauți. Din păcate, vei mai avea de trecut prin încercări: caută acum oglinda magică; în apele ei, dacă privești lacul vrăjit, vei zări bârlogul celor care ne asupresc și care ne-au condamnat la o viață artificială, contrară legilor firești. În fundul acestui lac se întinde cetatea invizibilă. Dacă vei ajunge acolo, vei înțelege cum e în realitate această lume. Nu te bucura peste măsură: va trebui să te lupți singur, iar tovarășul tău nu te va ajuta decât prin prietenia lui. Va trebui să te lupți cu niște farmece puternice, dar, dacă vei ieși învingător, vei descoperi adevărul... Nu-ți pot spune mai multe. Află că suntem alături de tine cu tot sufletul și că victoria ta ne va scăpa pentru totdeauna de starea jalnică în care zăcem, din cauza acestor două creaturi malefice, care urăsc semința omenească.

Setni-Arthur vru să-i mulțumească din suflet înțeleptului bătrân, dar acesta se feri cu un gest de negare al mâinii sale zbârcite, lăsându-l pe polluxian pe gânduri.

Astfel, bănuielile sale păreau să se confirme.

Aceste domnițe, cu coifurile și cu podoabele lor frumoase, acești cavaleri în veșminte de catifea nu erau decât actorii unei vaste drame, menită să-i pună la încercare puterea psihică. Contrar psiborgilor, care creaseră o civilizație iluzorie într-un teatru planetar doar cu scopul de a se amuza, Archimago și Duessa puseseră la cale o mare mașinație cu scopul de a-l testa... De ce? Ținând cont de starea în care se aflau acum investigațiile sale, n-ar fi putut să răspundă la această întrebare...

În orice caz, era clar că această testare devenea din ce în ce mai dificilă, urmând o progresie metodică spre un scop ezoteric. Din fericire, propriul său creier căpătase, de-a lungul încercărilor prin care trecuse, o mai mare dexteritate în mânuirea forțelor total necunoscute pentru compatrioții săi, iar puterile granatului păreau să fie nelimitate.

Totuși, fără să vrea, polluxianul se simțea solidar cu sărmanele marionete care îl înconjurau: erau și ei oameni, ca și el... După ceremonie, când toți invitații se întorseseră la casele lor, viața la castel își reluă ritmul obișnuit.

Cavalerul cu Cruce Roșie și Unia păreau atât de fericiți, încât Setni-Arthur nu se simțea în stare să plece imediat către noi aventuri; hotărî

deci, pentru a-și petrece timpul în mod plăcut, să se dedea unor experiențe care îi erau dragi inimii lui.

Într-adevăr, pe această planetă fenomenele naturale păreau să se supună unor legi ciudate, care nu aveau nimic de-a face cu cele care guvernau știința în Confederație. Astrotul făuri, așadar, cu propriile sale mâini, diverse aparate simple. Într-adevăr, poate că psiborgii greșiseră crezând că instrumentele și armele polluxiene nu puteau fi utilizate în acest loc. Confecționă mai întâi un simplu troliu, apoi o mașinărie pentru ridicat, apelând la principiul după care este făcut levierul. Nici unul dintre acestea nu funcționă. Chiar și mecanica elementară devenea extrem de capricioasă: o dată, din întâmplare, totul se petrecea normal, apoi uneltele refuzau să mai slujească la ceva.

Intrigat, Setni făcu o clepsidră, sperând să poată măsura astfel scurgerea timpului pe această planetă, unde nu existau ceasornice. Instrumentul îi oferi informații atât de aberante, încât nu-l ajută cu nimic.

Atins într-un punct sensibil, astrotul făcu o ultimă tentativă: mijloacele de transport rudimentare de care dispuneau autohtonii eliminau șansa oricărei deplasări cu viteză mare, și atunci încercă să confecționeze un balon. Acest aerostat apela doar la diferența de densitate a aerului cald, principiu elementar, care ar fi trebuit să se verifice, chiar și pe acest astru paradoxal.

Timp de mai multe zile, sub ochii uimiți ai gazdelor sale, cusu țesături fine din mătase, făcându-le impermeabile cu ajutorul rășinii. Ansamblul era ușor inflamabil și nu putea fi vorba, în curând, ca un om să se urce în el.

Cu multă răbdare, ingeniosul bricoler își atinse țelul: un foc din paie îi furniză aerul cald indispensabil. Experiența avu loc în curtea castelului, sub ochii uimiți și intrigați ai locuitorilor lui, care păreau să se întrebe dacă prințul nu înnebunise brusc...

La început, totul merse perfect: marea sferă se dilată, se ridică la câteva picioare înălțime, smucindu-și corzile. Nacela din răchită chiar părăsi solul. De astă dată, totul părea să se desfășoare după legile clasice ale fizicii gazelor. Din păcate, după câteva clipe, fără ca învelișul să se fi fisurat, maiestuosul aerostat căzu ca un bolovan peste focul învecinat. În câteva clipe, totul arse, și nu mai rămase din el decât o grămadă de cenușă, repede împrăștiată de vânt...

De această dată, avea dovada: psiborgii aveau dreptate, această lume era guvernată de legi bizare, care frizau demența. Existau două eventua-

lități: sau entropia locală suporta variații imprevizibile, sau toate astea nu existau în realitate...

În orice caz, singurul mijloc de a afla mai multe era să-și reia călătoria întreruptă și să descopere extraordinara oglindă despre care îi vorbise tatăl Uniei.

Prințul și Cavalerul cu Cruce Roșie părăsiră deci castelul, într-o frumoasă dimineață însorită. Pentru mult timp, zăriră în vârful unui turn silueta Uniei, care agita un văl pentru a-și lua rămas-bun de la ei, apoi ceața matinală o făcu să dispară, și cei doi cavaleri, cufundați în gânduri, merseră călare o bună parte din zi fără să întâlnească pe nimeni.

După indicațiile primite, oglinda magică se afla într-o grotă adâncă situată pe o insulă, în mijlocul unui râu, la două zile de mers călare înspre nord.

Setni-Arthur nu-și făcea deloc iluzii: adversarii lui nu-l vor lăsa, cu siguranță, să ajungă la țelul său, fără a-l supune la noi încercări; de aceea, rămânea cu ochii în patru. Totuși, încă nu se întâmpla nimic, și trimisul psiborgilor era neliniștit: ce s-ar petrece, într-adevăr, dacă ipoteza privind modificarea entropiei era cea corectă? Un asemenea fenomen ar avea consecințe catastrofale pentru Confederație, dacă s-ar extinde pe toate planetele civilizate... Toate aparatele ar înceta să mai funcționeze, chiar și astronavele nu le-ar mai putea sluji la nimic. Oare acesta era cataclismul pe care voiau să-l evite psiborgii? Dar, în acest caz, ce responsabilitate cumplită atârna pe umerii lui...

Reflecțiile lui sumbre fură întrerupte brusc: o siluetă feminină era întinsă de-a curmezișul drumului, în fața celor doi cavaleri. Lângă ea, silueta unui copil plângând se reliefa în umbra lăstărișurilor.

Era o altă capcană a celor doi vrăjitori?

Arthur și Cavalerul cu Cruce Roșie coborâră de pe cai, agățară hățurile bidiviilor lor de ramurile unui copac, apoi se apropiară de aceste făpturi nefericite.

Femeia avea o rană adâncă în piept. Răsufla cu greu, sângele îi păta rochia albă, dar viața nu părea să-i fie în pericol. Atunci când auzi zgomotul pașilor cavalerilor, deschise ochii și, ridicând puțin brațul drept, le făcu semn să se apropie.

– Cine ești, sărmană femeie? De ce zaci aici, abandonată de toată lumea, într-un loc sălbatic? se interesă prințul Arthur.

– Nobile Sire, gemu femeia rănită, sunt victima unei vrăjitoare înspăimântătoare, care m-a adus în această stare demnă de milă.

– Nu cumva e vorba de Duessa?

– Ba da... Mi-a sedus soțul, pe nobilul Mordaunt, care totuși îmi fusese întotdeauna credincios. Prin vrăji viclene, blestemata l-a dus în Boschetul Desfătărilor, unde nefericitul meu soț, fiind pradă unor plăceri perverse, a început să tânjească, și-apoi și-a dat sufletul.

– Și unde este acest loc?

– Aproape de aici: la poalele falezei pe care o vezi acolo jos, șerpuiește un râu. Acest loc al pierzaniei e ascuns într-o insulă. Pe tot ce ai mai sfânt, nu pune niciodată piciorul acolo, căci altfel s-a sfârșit cu tine...

– Dar de ce ți-a făcut rana asta?

– Cuprinsă de o justă dorință de răzbunare, în fața cadavrului soțului meu iubit, m-am aruncat asupra blestematei, cu un pumnal în mână. Din păcate, scorpia asta era mai puternică decât mine: m-a lovit cu putere și a trebuit să fug, în timp ce ea mă batjocorea, târându-mă în patru labe. Pe tot ce am mai sfânt, te implor, nobile Sire, răzbună-mă!

– Se întâmplă că am și eu niște lucruri de rezolvat cu această creatură demonică. Nu te teme: ea și complicele ei vor trebui să dea socoteală pentru mârșăviile lor!

Femeia închise ochii, cu sufletul împăcat, după această promisiune. Cei doi prieteni putură atunci să o îngrijească, oprind sângele care curgea din rană și dându-i să bea câteva guri din vinul amețitor pe care îl aveau în ploscă. Această băutură păru să-i dea forțe noi victimei Duessei. Cavalerul cu Cruce Roșie o ajută să se ridice, în timp ce prințul Arthur lua în brațele-i robuste copilașul, care, deloc înspăimântat, zâmbi printre lacrimi și începu să se joace cu panașul de la coiful lui. În timp ce făcea asta, își puse mâna micuță pe platoșa lui, lăsând pe ea amprenta însângerată a palmei și a degetelor lui. Niciodată polluxianul, în ciuda străduințelor lui, n-a putut s-o facă să dispară.

Totuși, cei doi cavaleri erau la mare ananghie: ce vor face cu femeia și cu băiatul ei? Amavie, căci așa se numea ea, părea foarte tristă: încontinuu lacrimile îi șiroiau pe dulcele chip. Părea că nu poate fi consolată de moartea soțului ei.

În timp ce polluxianul se gândea, ea mergea încet, sprijinindu-se pe brațul de nădejde al Cavalerului cu Cruce Roșie. Astfel, ea se apropie de prăpastia care se căsca perpendicular până la cursul de apă ce curgea în valea adâncă, și, după ce-și privi pentru ultima oară copilul, se aruncă în gol, înainte să poată cavalerul să facă vreun gest pentru a o opri.

Multă vreme, urmăriră cu privirea forma imaculată, ale cărei veșminte se răsuceau în aer. Asemenea unei lebede rănite de moarte, Amavie se rotea în căderea ei fără sfârșit.

În cele din urmă, se zdrobi de fundul prăpastiei, și pata stacojie înconjurată de vălurile albe semăna cu o floare minunată, cu corola larg deschisă. Arthur-Setni, furios, își făcea reproșuri amare: fusese atât de surprins și atât de îngrozit de acest act disperat, încât nici măcar nu se gândise să încerce s-o salveze pe nefericită, folosindu-și puterile psihice. Totuși, ar fi fost ușor s-o facă pe Amavie să leviteze și s-o scoată în afara pericolului... Hotărât lucru, avea încă multe de învățat, și mai ales să-și controleze emoțiile, pentru a nu se mai lăsa paralizat astfel.

De aceea, fără să mai amâne, își concentră gândurile asupra copilașului, care încă nu-și dăduse seama de semnificația acestui spectacol cumplit, și îl teleportă în castelul părinților Uniei. Forma lui diafană apăru în fața ochilor acestora și le spuse pe scurt povestea nefericitului copilaș, implorându-i să aibă grijă de el.

Acestea fiind făcute, reveni cu spiritul lângă Cavalerul cu Cruce Roșie, căruia îi explică ceea ce tocmai făcuse, apoi, mai hotărât ca niciodată să-și continue căutările, dădu pinteni calului, coborând nebunește cărarea strâmtă care ducea în fundul văii.

Când ajunse acolo, mare-i fu uimirea să constate că râul care se afla acolo reurca spre izvoarele sale!

– Pe cinstea mea, nobile prieten! exclamă el. Ce minune! Așa se comportă de obicei cursurile de apă, în tot ținutul?

– Ce-i așa uimitor în asta? răspunse Cavalerul cu Cruce Roșie. Fluviile curg alternativ într-un sens și în celălalt. Nu plouă aproape niciodată aici, altfel oceanele ar da pe din afară...

Polluxianul nu făcu nici un comentariu cu privire la această nouă ciudățenie a acestei lumi. Stăpânii planetei erau, cu siguranță, experți în utilizarea puterilor mintale, dacă se jucau astfel cu materia. Își transferaseră ei, ca și psiborgii, inteligența pe un suport electronic? Puțin probabil, o dată ce legile fizice se conduceau după reguli incoerente. Atunci, era vorba de mari creiere, hrănite artificial în cuve schimbătoare de ioni? Compatrioții săi păstrau astfel inteligența celor mai mari savanți ai lor, pentru a putea să-i consulte în situații grave. Asta ar fi fost posibil, totuși niciodată Marile Creiere polluxiene nu putuseră să capete o asemenea stăpânire asupra materiei...

Doar ceea ce va veni îl va face să afle adevărul, însă acum trebuia să-și dubleze vigilența: într-adevăr, o insulă încântătoare apăru în fața lui, în mijlocul meandrelor lenești ale râului.

Un pod împodobit cu flori minunate permitea să se ajungă acolo, și pe pajiștile înverzite se zăreau cupluri de flăcăi și fete, cu frunțile încinse

de cununi proaspete, care cântau refrene vesele în timp ce dansau farandole vioaie, pe muzica unor instrumente invizibile.

– Viteazule prinț, îl avertiză Cavalerul cu Cruce Roșie, înfiorat, acesta e locul blestemat de care ți-a vorbit sărmana Amavie. Iată Insula Leneviei și, în centrul ei, Boschetul Desfătărilor. Nu crezi c-ar fi un gest nebunesc să te aventurezi acolo?

Înainte de a răspunde, Arthur-Setni își privi credinciosul granat. Astfel, pătrunzând în gând în miezul mirajelor artificiale ale acestei capcane ispititoare, scrută umbrișurile paradisiace ale Boschetului Desfătărilor și zări în mijlocul lui, aproape de cuplurile înlănțuite, o construcție gigantică făcută din blocuri de bazalt verde. O scară sinuoasă cobora dintr-un portic negru, afundându-se în pământ. Niște hieroglife indescifrabile împodobeau frontonul pridvorului, dar jos de tot strălucea o lumină orbitoare. I se păru că niște comori neprețuite erau adunate acolo. Printre ele se afla minunata oglindă care trebuia să-i dea imaginea, indetectabilă altfel, a bârlogului blestemat al stăpânilor acestor locuri. Mintea sa, respinsă de o puternică aură, nu putea să ajungă mai departe. Trebuia deci să se ducă în persoană în această ascunzătoare, unde, printre bogățiile lui Mammon, se afla talismanul indispensabil pentru continuarea misiunii sale.

– Prietene, mă doare să te abandonez, îi declară tovarășului său. Trebuie să pun mâna, cu orice preț, pe oglinda fermecată. Tu o să rămâi aici, în timp ce eu voi pătrunde în această insulă. Totuși, ca să fiu sigur că nu ți se va întâmpla nimic cât lipsesc, o să-ți dau niște paznici curajoși, care vor respinge vicleniile lui Archimago și ale complicei lui.

Setni-Arthur se deda intenționat unui test hotărâtor: putuse să facă să dispară imaginea indusă psihic a unui castel, cu toți locuitorii lui, oare va putea, de asemenea, să creeze o companie de cavaleri neînfricați?

Totul se petrecu cum nu se poate mai bine: ca într-o superproducție de tele-stereo, un nor de praf apăru la orizont. Apoi armurile sclipiră în razele soarelui. În sfârșit, flamurile împodobite cu Crucea Verde deveniră vizibile, și vreo treizeci de cavaleri neînfricați veniră să se aranjeze în fața prințului Arthur.

– Pe cinstea mea, ce companie măreață! exclamă Cavalerul cu Cruce Roșie. De-acum înainte, nu voi avea de ce să mă mai tem de dușmanii noștri: acești războinici viteji sunt în stare să se lupte cu o legiune de balauri.

– Prietene, rămâi sub protecția lor în timp ce mă voi afla pe insulă; e posibil să lipsesc multă vreme, așa că să nu te îngrijorezi. Atâta timp

cât vor fi lângă tine, nimeni nu va putea să-ți facă vreun rău. Dacă, din întâmplare, dispar, întoarce-te cât mai repede la castelul Uniei, fără să mă aștepți, căci asta ar însemna că mi s-a întâmplat ceva rău.

– Mi-ar fi foarte rușine să te abandonez astfel! Dacă va fi nevoie, mă voi lupta și cu demonii din Infern ca să te eliberez!

– Nu încerca să te arunci într-o întreprindere care ar fi peste măsura puterilor tale, bravul meu tovarăș: dacă dau greș, nimeni nu-mi va putea veni în ajutor. Și-atunci, te conjur să te întorci la logodnica ta dacă eu dispar: astfel îmi vei aduce un ultim omagiu. Aș fi foarte îngrijorat dacă m-ai urma în această misiune periculoasă. Puterea celor doi vrăjitori este atât de mare, încât nu vei putea să le faci față singur. Jură, așadar, că mă vei asculta, pentru ca măcar cineva să știe ce mi s-a întâmplat, dacă, din întâmplare, ar veni cineva să întrebe de mine.

Cavalerul își dădu cuvântul de onoare; deși îl durea mult să facă asta, trebuia să recunoască ceea ce era evident: dacă vraja prințului Arthur dădea greș, cu siguranță, el nu va fi în stare să-l scoată din dificultate...

Polluxianul îi făcu un semn de rămas-bun și, fără să se întoarcă, își îndemnă bidiviul pe podul care ducea la Insula Leneviei.

Fără să vrea, trebui să recunoască faptul că nu văzuse vreun peisaj mai primitor. Copaci cu flori, asemenea unor mari buchete, se oglindeau în apele de smarald. Pâraie șerpuiau în meandre lenețe în jurul unor terase de alabastru și al unor temple sub formă de rotondă, care se reflectau în apa lor ca de cristal. Între malurile lor liniștite pluteau blocuri de plante acvatice, de o delicată nuanță de mărgean. Liane agățătoare se înălțau de-a lungul trunchiurilor îmbrăcate în mușchi, până sus, în frunzișuri, formând bolte multicolore.

Diferite parfumuri se amestecau în mod armonios: mireasma mirodeniilor, mirosurile nenumăratelor corole care smălțuiau pajiștile verzi, duse până departe de un zefir ușor ce trecea pe deasupra tufișurilor.

Totuși, o oarecare impresie de irealitate se degaja, ca întotdeauna, din acest decor idilic: poate că asta se întâmpla din cauza faptului că acolo nu exista nici o pasăre, nici un animal, cât de mic, nici măcar o insectă care să zboare pe deasupra pârâiașelor.

În schimb, cuplurile care se zbenguiau împrejur prezentau semnele celei mai mari voioșii. Unii, mână în mână, hoinăreau fredonând cântece, alții, înlănțuiți, se sărutau cu tandrețe, și alții, fără pic de rușine, se dedau înflăcărării dragostei lor, în îmbrățișări lascive.

O fântână cu vin curgea în centrul terasei și marmura rotondelor dispărea sub grămezi de mâncare îmbietoare.

Prințul Arthur, impasibil, nu se lăsa subjugat de ispitele nimfelor chicotind, care veneau să se agațe de scara șeii, încercând să se urce pe cal în spatele lui. Mergea drept spre centrul insulei, acolo unde granatul lui îi arătase clădirea neagră ce ascundea comori neprețuite.

Astfel ajunse la Boschetul Desfătărilor.

Acolo, într-o rază de soare, văzu venind spre el o făptură adorabilă, cu ochii mai limpezi decât azurul verii, îmbrăcată în lungi văluri diafane, care erau mișcate de briza ușoară.

Inima îi tresări în piept, căci recunoscuse silueta celei pe care o iubea cel mai mult pe lume: minunata Nicolette cu ochi albaștri.

Polluxianul știa că nu era vorba decât de o apariție înșelătoare, menită să-l subjuge și să-l întoarcă de la țelul lui. Totuși, efectul afectiv al acestei viziuni eterice era atât de mare, încât nu reușea să o respingă. Uneori, aceasta părea să se risipească într-o ceață ușoară, dar în clipa următoare surâsul ei strălucitor apărea din nou, și mai ispititor...

Cu brațele întinse spre el, seducătoarea driadă îl invita pe cavaler să cunoască o fericire perpetuu reînnoită. Buzele ei trandafirii îi șopteau numele într-o chemare sfâșietoare, și Setni, învins, își opri calul în mijlocul pajiștii înverzite...

Ispititoare, silfida se îndrepta spre un boschet înflorit, întorcându-se din când în când către el, pentru a-i arunca o privire lascivă.

Cavalerul, subjugat, dădu drumul hățurilor și își scoase piciorul drept din scară, pregătindu-se să se ducă la ea.

Din fericire, atunci mâna lui atinse ușor granatul magic, prins la centură.

Imediat viziunea dispăru: în fața lui, în locul Nicolettei, o zări pe Duessa, vrăjitoarea, cu părul lung și negru căzându-i pe pielea cadaverică, și cu un rictus sardonic pe buze...

Încântătorul peisaj se schimbase și el: în locul Boschetului Desfătărilor, în locul rotondelor și al teraselor, nu mai era decât zid haotic din pietre îmbinate și, în vârf, clădirea obscură cu pereți acoperiți de hieroglife nefaste.

Îmboldindu-și bidiviul, trimisul psiborgilor urcă panta abruptă, fără a se mai sinchisi de viziunile care, uneori, dansau încă într-o rază de soare.

Împiedicându-se pe grohotiș, viteazul său cal înainta mai departe.

Acum, lui Setni i se părea că aceste ziduri făceau parte din ruinele gigantice, ale căror locuitori pieriseră din cauza puternicelor vrăji.

Curând, porticul zărit se ridică în fața lui, în toată măreția lui nefastă. Dintre cei doi pilaștri acoperiți de embleme malefice, cobora o scară întunecată, ale cărei trepte se scufundau în adâncimile stâncii.

Jos de tot scânteia un licurici minuscul: grămada de comori a căror origine se pierdea în negura vremurilor...

Prințul Arthur coborî de pe cal și, scoțându-și sabia din teacă, se cufundă încet în întunericul perfid.

CAPITOLUL V

Coborârea i se păru fără sfârșit. Încălțările îi răsunau la fiecare pas, și număra mașinal treptele, în timp ce scruta întunericul.

Punctul luminos creștea treptat. Începând de la a o suta treaptă, pătrățelul albastru de cer dispăru în spatele lui. Un miros pătrunzător de mucegai făcea aerul umed, aproape irespirabil, dar asta nu însemna nimic față de viziunile ispititoare care îl asaltau iarăși.

Când îi apărea Nicolette, care întindea brațele spre el, implorându-l să renunțe la încercarea lui nebunească, când Huon – care îl îmboldea să facă drumul înapoi, în numele fostei lor prietenii, și uneori chiar Pentoser apărea în aceste fantasme ieșite din subconștientul lui.

Arthur-Setni, cu mâna pe granat, reușea să le respingă; totuși, pe măsură ce se apropia de țelul său, fantomele deveneau tot mai insistente.

Acum, i se părea că niște forme confuze zburau în jurul lui: niște lilieci enormi, care îl atingeau cu aripile lor acoperite de puf, transformându-se în niște hidoși vampiri, cu față umană și cu canini lungi, încovoiați, care încercau să-l muște.

Cavalerul se acoperea cu scutul, lăsându-și capul în jos, și își continua drumul fără să se lase intimidat.

Deodată, auzi un țipăt cumplit: Cavalerul cu Cruce Roșie îl implora să-i vină în ajutor. Pentru o clipă, trimisul psiborgilor ezită. Apoi, clătinând din cap, își continuă coborârea. La ce bun, într-adevăr, să răspundă acestei chemări? Sau cavalerii vrăjiți pe care îi făurise vor reuși să respingă creaturile atâtate de cei doi vrăjitori, sau vor pieri sub forța farmecelor acestora, și, în acest din urmă caz, nu-i va sluji la nimic să se ducă în ajutorul lor.

Acum, se afla destul de aproape de țel pentru a zări bogățiile inestimabile îngrămădite în peștera adâncă: mormane de monede, argintărie fin cizelată, bijuterii de toate soiurile zăceau pe jos. Se putea plăti de acolo prețul de răscumpărare pentru o sută de regi, dar emblemele de pe scuturi nu semănau cu nici una cunoscută, deși erau figuri de oameni. Cei care le bătuseră, în timpuri imemoriale, pentru a dispărea apoi, fără să lase urmași, avuseseră o evoluție biologică întru totul comparabilă cu cea a polluxienilor. Înfățișarea lor armonioasă te făcea să te gândești la

cea a pământenilor antici. Forma pocalelor, a cănilor, a bolurilor corespundea, și ea, unei anatomii umane. Orice ar fi fost, aceste ființe dezvoltaseră o civilizație puternică și adunaseră grămezi de bogății, înainte de a dispărea în pulberea vremii...

Setni păși pe ultima treaptă, apoi se opri pentru a contempla aceste minunății, încolțit de ispită.

Cel mai mic dintre aceste pocale incrustate cu pietre prețioase ar fi valorat o avere pe orice planetă din Confederație. Nu era nimic mai simplu decât să ia câteva cu el, atunci când ieșea.

Tocmai atunci o formă evanescentă apăru în fața lui: un bătrân înfiorător, pe ale cărui buze era schițat un zâmbet lacom. Purta o tunică de aur murdară de praf, degetele descărnate îi erau încărcate cu inele somptuoase. Piticul îi întindea un sac mare din brocart țesut cu argint, invitându-l să pună în el tot ce dorea.

Pentru o clipă, polluxianul fu cât pe ce să cedeze tentației. I se părea că aude o șoaptă vicleană.

„Îndrăznețule vizitator, tu, care ai știut să-mi descoperi ascunzătoarea, gândește-te la ce ai putea obține cu ajutorul unor asemenea comori! Aurul aduce puterea, el îți permite să cumperi tot ce-ți dorește inima...“ șoptea demonul ispititor. *„Pentru el, și cel mai fidel om trădează, și niciodată nimeni, pe lume, n-a avut o asemenea ocazie. Ia, prietene! Înfruptă-te din aceste minunății, și ia cu tine atâtea câte poți duce. De-acum înainte, lumea întreagă va fi a ta...“*

Totuși, în adâncul ființei lui, o voce îl îndemna pe asprul astrot să refuze. Disprețuise întotdeauna bogățiile, și perspectiva unei vieți blazate, pline de desfătări, nu îl ispitea deloc. De aceea, adunându-și toate puterile spiritului, respinse tentația.

Cu un gest alert, Setni luă în mâna stângă oglinda magică pe care venise s-o caute în aceste locuri blestemate. Apoi, fără să privească înapoi, urcă scara sărind din patru în patru trepte, de abia mai putea respira, nesinchisindu-se de neprețuitele comori ale lui Mammon. Foarte repede trebui să încetinească mersul, căci nu mai avea suflare. Prinzându-și mânerul oglinzii la centură, se concentră, pentru a se teleporta la suprafață.

Cu câteva clipe mai târziu, prințul Arthur ieșea în trombă din pridvorul gigantic și, continuându-și elanul, trecea pe deasupra Insulei Leneviei și a Boschetului Desfătărilor.

Zări atunci o privelişte îngrijorătoare: cavalerii lui vrăjiţi, aşezaţi în cerc şi avându-l, în mijlocul lor, pe viteazul Cavaler cu Cruce Roşie, se luptau cu o legiune de războinici demonici, cocoţaţi pe nişte *Pegaşi* [1] cu aripi de pteranodoni[2].

Încăierarea părea confuză: agresorii soseau cu viteză maximă, aruncând săgeţi negre asupra cavalerilor, apoi, întorcându-se rapid, îşi luau elan şi plecau numaidecât la atac.

Scuturile împănate cu suliţe oţelite semănau cu nişte arici mari, şi aproape o treime dintre aliaţii creaţi de prinţul Arthur erau răniţi.

Polluxianul ştia foarte bine că întreg acest spectacol nu era decât asemenea unei viziuni onirice, dar mai ştia şi că o înfrângere ar avea consecinţe grave pentru misiunea lui, căci ar dovedi neputinţa lui în a respinge fantasmele adversarilor săi.

Hotărât să riste totul, încercă să se depăşească pe sine şi să se transforme într-o înfiorătoare himeră înaripată, care scuipa flăcări mari stacojii.

Mare-i fu uimirea atunci când constată că puterea lui psihică îi permitea acum să egaleze realizările duşmanilor săi.

Asemenea unui vultur care se aruncă din înaltul cerului asupra unor porumbei înfricoşaţi, monstrul se năpusti asupra războinicilor întunecaţi, azvârlind o jerbă de flăcări purpurii.

Aceştia nu mai pierdură vremea: se răspândiră ca un stol de păsărele înfricoşate, în faţa balaurului monstruos care îi ataca. În curând dispărură la orizont, şi Arthur-Setni, reluându-şi înfăţişarea iniţială, apăru lângă neînfricatul Cavaler cu Cruce Roşie, căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Vă mulţumesc din suflet, Sire! exclamă Cavalerul cu Cruce Roşie. Dacă n-aţi fi venit să mă salvaţi, pun prinsoare că am fi fost făcuţi fărâmiţe în curând. Ce magie uluitoare! Acum, sunt convins de puterea voastră: Archimago şi perfida Duessa trebuie să se ţină bine! Nu numai că puteţi să chemaţi în ajutorul vostru, atunci când vi se pare de cuviinţă, o oaste de cavaleri, ci, pe deasupra, farmecele voastre vă permit să vă transformaţi, după voie, în orice făptură... Mărturisesc că, dacă n-aş fi văzut acest spectacol cu propriii-mi ochi, n-aş fi crezut... Şi încă trec sub tăcere uşurinţa cu care aţi putut să traversaţi, teafăr şi nevătămat, Insula

1. Pegas = (în mitologie) cal înaripat (n. tr.).
2. Pteranodon = reptilă zburătoare fosilă cu aripi enorme şi lipsită de dinţi, având înapoia capului o creastă foarte lungă (n. tr.).

Leneviei și maleficul Boschet al Desfătărilor. Pe cinstea mea, n-a mai existat un asemenea vrăjitor pe lume! Dar gata cu complimentele! Aceasta e oglinda pe care v-ați dus s-o căutați?

– Sigur, prietene credincios. Am cucerit-o printr-o luptă grea cu un vrăjitor care mă ispitea cu o grămadă de comori, și acesta n-a fost cel mai greu lucru din misiunea mea. De acum înainte, nu mă va mai împiedica nimic să descopăr bârlogul dușmanilor noștri și să aflu adevărul despre evenimentele ciudate care se petrec aici. Vino după mine, vom merge să căutăm faimosul lac ce ascunde cetatea interzisă ochilor oamenilor.

Trupa își reluă atunci înaintarea, mergând de-a lungul râului. În curând, insula dispăru în spatele lor.

Mai merseră călare o vreme. Cursul apei desena meandre lenețe printr-o câmpie înverzită, în care nu exista țipenie de om.

Spre seară, Arthur-Setni zări la orizont oglindirea însângerată a soarelui la asfințit într-un lac mare.

Cu siguranță, era locul despre care îi vorbise tatăl Uniei, de aceea dădu pinteni calului, pentru a ajunge acolo înainte de căderea nopții.

Atunci când trupa ajunse pe malurile întinderii liniștite de apă, soarele asfințise. Era încă destulă lumină pentru a observa că nici o construcție nu se vedea pe suprafața lui, netedă ca o oglindă. Ca să fie cu conștiința împăcată, polluxianul privi peisajul în reflectarea oglinzii magice. Spre marea sa dezamăgire, nu observă nimic deosebit.

Cât vedeai cu ochii, nu se zăreau decât valuri foarte mici și, pe malurile lacului, tufe dese de trestii și bancuri de plante acvatice.

– Ce părere ai, prietene? îl întrebă pe tovarășul său. Să-și fi pierdut acest obiect calitățile deosebite, sau am fost păcălit?

– Ei bine, răspunse cavalerul încruntându-și sprâncenele, mi se pare că-mi amintesc că puterea ei de superviziune nu se manifestă decât la lumina soarelui. Trebuie deci să avem răbdare până mâine, dacă vrem să ne asigurăm de adevărul acestei legende. Să ne stabilim tabăra aproape de maluri, într-un loc uscat, și să punem străji, ca să evităm orice surpriză. Apoi, vom căpăta forțe noi ospătându-ne toți împreună; mărturisesc că mi s-a lungit nasul de foame după bătălia asta nemiloasă și după călăritul fără oprire.

– Ai limba aurită, prietene! Puțină odihnă ne va face tare bine, și pun prinsoare că ziua următoare ne va aduce noi aventuri. Să căutăm un loc potrivit ca să ne instalăm.

Cavalerii observară repede o mică ridicătură care se înălța deasupra apelor lacului. Din acest loc, priveliștea era splendidă. Apele liniștite

căpătaseră o nuanță de ametist, pe care îl brăzdau câteva reflexe stacojii: cele ale norilor delicați care străluceau pe cer sub ultimele raze ale soarelui, ce dispăruse dincolo de orizont.

O mireasmă proaspătă de ambră, venind de la florile care pluteau pe apă, ajungea până la ei. În curând, ea fu înlocuită de o mireasmă de rășină și de plante aromatice, de la focurile aprinse de cavaleri, apoi aroma bucăților de carne puse la fript pe țepușe le trezi celor doi prieteni apetitul, și se grăbiră să-și potolească foamea de lup.

Noaptea fu liniștită. Doar țipetele celor ce stăteau de veghe răsunau periodic. Nimeni nu se apropie de tabără și somnul prințului și al cavalerului nu fură tulburate de nici un coșmar.

În zori, când apa căpăta o delicată nuanță pastel și cerul se aprindea de focurile răsăritului, cavalerii se smulseră din culcuș și luară o gustare frugală.

Polluxianul, la rândul lui, aștepta cu nerăbdare ca astrul zilei să irupă deasupra orizontului, pentru a arunca o privire în oglindă. I se părea că Phoebus se odihnea prea mult în brațele Aurorei și că ultimele stele nu se grăbeau să se stingă.

În sfârșit, o dungă portocalie apăru fulgerător deasupra câmpiei înverzite, și bulgărele strălucitor al astrului la răsărit apăru în toată splendoarea lui, prin pânza subțire a cețurilor dimineții.

Setni-Arthur luă oglinda cu o mână tremurătoare și, întorcându-se cu spatele la lac, se uită la ceea ce se reflecta în ea...

Pe moment, nu-i veni să creadă ceea ce vedea. Se frecă la ochi, apelă la granatul său pentru a respinge eventualele sugestii ale vrăjitorilor, dar nu-i sluji la nimic: priveliștea rămânea aceeași...

În centrul lacului se înălța o cetate minunată și ireală. Nenumărate construcții de alabastru în formă de prisme se azvârleau spre cer. Lucru ciudat, nu prezentau nici o deschizătură: nici uși, nici ferestre. Totuși această metropolă fantastică fremăta de viață. Făpturi cu înfățișare umană se deplasau pe lungi benzi rulante, care șerpuiau prin oraș, se intersectau la etaje succesive și se cățărau până la cele mai de sus etaje ale clădirilor. Curioase mașini triunghiulare pluteau în văzduh, zburând cu viteza maximă și aterizând uneori pe platforme aflate aproape de vârful turnurilor.

Aceste lucruri bulversau complet concluziile trimisului psiborgilor: până atunci, se dovedise că nici un instrument ce se folosea de legile fizicii clasice nu putea funcționa pe această planetă. Or, acest oraș semăna întru totul cu Kalapol, capitala Confederației. Aparatele de zbor

părea să facă apel la ecrane anti-*g*, ca și cele ale polluxienilor. Benzile rulante se supuneau, și ele, legilor fizicii...

Ce concluzii trebuia să tragă de aici? Bineînțeles, putea să fie vorba de o nouă inducție psihică. Archimago și Duessa creaseră o lume medievală destul de primitivă, nimic nu-i împiedica, după câte se pare, să facă să apară o civilizație cu o tehnologie mai avansată.

Totuși, asta nu-l satisfăcea pe polluxian...

„Fir-ar să fie!" se gândea el. „În aceste universuri onirice, nici una dintre mașinile simple pe care le-am construit nu a funcționat. De ce ar reuși să facă adversarii mei ceea ce eu n-am reușit? Și dacă oglinda ar arăta imaginea trecutului? Această planetă pustie, apoi înzestrată artificial cu o populație fără existență reală, poate că a adăpostit, cândva, o civilizație comparabilă cu cea a Confederației. În acest caz, imaginea pe care o primesc prin oglindă corespunde celei a unei epoci revolute..."

Setni-Arthur hotărî să fie cu inima împăcată și să se ducă în această metropolă ireală. Mai înainte de asta, îi ceru părerea tovarășului său, invitându-l să arunce o privire în oglindă.

Cavalerul cu Cruce Roșie nu se lăsă rugat, căci era foarte intrigat de acest instrument magic.

Din păcate, nu fu în stare să-i ofere nici cea mai mică informație despre această cetate ciudată, pe care o zărea pentru prima dată. Luă aparatele de zbor drept păsări enorme, iar benzile rulante – drept șerpi gigantici.

Setni nu îi spuse adevărul.

Reluându-și examinarea, observă că o șosea cimentată, ce atingea ușor suprafața apelor, pleca de la malurile lacului, pentru a duce în oraș. Urmat de Cavalerul cu Cruce Roșie și de oastea lui, o luă hotărât pe drumul alunecos.

Această decizie păru să le displacă dușmanilor săi, vrăjitorilor, căci apele începură să fiarbă și vreo zece monștri marini îi atacară pe cavaleri, aruncându-i la pământ pe mai mulți dintre ei.

Lupta care urmă fu înverșunată: era greu să-i respingă pe agresori cu lăncile, căci ele alunecau pe pielea vâscoasă a șerpilor imenși.

Cavalerul cu Cruce Roșie își schimbă atunci tactica: ochi gura mare, deschisă a monștrilor, care încercau să-i muște de picioare pe cai.

Această metodă fu încununată de succes: în curând, carapacele agresorilor acoperiră suprafața lacului, scufundându-se treptat în adâncuri.

Cavalerii azvârliți de pe cai putură atunci să urce din nou în șa. La puțin timp după aceea, nu mai rămăsese nici urmă de monstru. Lăncile

nu aveau nici cea mai mică pată de sânge; aceste creaturi nu erau decât alte materializări psihice ale celor doi vrăjitori.

Reluându-și înaintarea, coloana ajunse la jumătatea drumului înspre oraș. Archimago și Duessa făcură atunci un ultim efort: de astă dată, făcură să apară niște sirene minunate, ale căror cântece lascive tulburară mintea polluxianului. Dar găsi repede o ripostă, făcând să apară între tovarășul său și el chipul Nicolettei și al Uniei. De atunci înainte, sirenele încercară să-i ispitească fără rezultat: degeaba își dezgoleau gâtul provocator, celor doi prieteni nu le păsa. Cât privește cavalerii vrăjiți, asemenea practici nu-i puteau atinge.

Toți ajunseră deci teferi și nevătămați în mijlocul lacului. Acolo, peisajul se schimbă din nou.

Șoseaua dădea într-o insulă destul de mare. O mantie vegetală groasă o acoperea, ascunzând ruinele gigantice, care îngreunau mersul cailor.

– Cu siguranță, aici a existat cândva o metropolă, observă Cavalerul cu Cruce Roșie.

– Sigur! Și sunt convins că este vorba de resturile orașului văzut în oglindă, replică prințul.

– Ce ciudățenie! Văzut de pe mal, părea plin de viață, și acum n-au mai rămas din el decât niște ruine pustii...

– Asta, din cauză că oglinda ne-a arătat o imagine dintr-un trecut îndepărtat. O civilizație s-a dezvoltat cândva pe această planetă, apoi a dispărut... Din ce motiv? Cei doi vrăjitori malefici știu multe în această privință, probabil...

– Nu cumva crezi că sunt responsabili pentru aceste distrugeri? Toate astea s-au petrecut acum foarte mult timp; crezi deci că sunt nemuritori?

– Habar n-am! Totuși, strămoșii lor pot fi autorii acestui genocid. Doar dacă magia lor nu le permite să călătorească în timp.

– Îmi spui mari minunății, foarte greu de înțeles pentru o ființă plăpândă, a cărei viață este la fel de scurtă ca cea a unui fluture văratic. În orice caz, dacă este vorba de vreo magie, pun rămășag că nu va dura mult până când îi vei pricepe mecanismul subtil!

– Cercetarea acestor ruine mă va face să aflu, fără îndoială, multe lucruri... O să ridici tabăra aici și o să mă aștepți, împreună cu cavalerii mei. Au dat dovada curajului lor; nu vei avea de ce să te temi de Archimago și de Duessa. Totuși, să nu te îngrijorezi dacă absența mea se prelungește peste măsură: studierea vestigiilor acestei cetăți îmi va lua ceva timp.

– Cum dorești, nobile prieten! suspină Cavalerul cu Cruce Roșie. Lasă-mă totuși să-ți spun că am impresia că pierd un prieten scump și că nu știu dacă te voi mai vedea vreodată...

– Mi-aduci mare alinare, credinciosul meu prieten, căci cuvintele tale dovedesc că am știut să-ți cuceresc inima. Fii sigur că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a vă scăpa definitiv de vrăjitorii care vă chinuiesc. Ai deci răbdare și încredere...

Zicând acestea, Arthur coborî de pe cal și o luă printre ruinele maiestuoase, singurele vestigii ale turnurilor gigantice zărite în oglindă.

Fundamentele solide păstraseră un aspect neted și nu prezentau nici o gaură prea mare. Fiecare turn avea un diametru de vreo sută de metri, iar zidurile, la bază, erau la fel de groase ca lungimea unui cal.

Lucru ciudat, vârful retezat al clădirilor avea muchii netede, ca și cum ar fi fost secționate de o imensă lovitură de sabie. Nu era nici un rest pe sol, nici un bloc de piatră sau de ciment, nimic altceva decât un strat gros de materie prăfoasă. Se părea că plantelor târâtoare le era greu să crească în acest praf de sticlă uscat.

Toate astea te duceau cu gândul la o armă în stare să disocieze materia, reducând-o la starea moleculară. Vreun superdezintegrator, cumva... Era aceasta dovada că, altădată, aparatele clasice funcționau pe această planetă? Setni se feri să tragă concluzii pripite, dar ar fi pus pariu că această ipoteză era cea corectă.

După ce se plimbase degeaba printre ruine, fără să descopere cea mai mică intrare, polluxianul se resemnă să recurgă la granatul său. Un detector pentru cavități i-ar fi fost de mare ajutor, dar, din păcate, nu dispunea de așa ceva. Totuși, viziunea pătrunzătoare a minții sale, potențată de amplificatorul psiborgilor, îi permise să descopere ceea ce căuta: un hipogeu[1] vast, săpat în stâncă, la mare adâncime.

Îi rămânea să găsească intrarea. Setni se teleportă în centrul ruinelor unui turn, și acolo zări un puț circular, pe jumătate acoperit de arbuști.

Era vorba de un puț anti-*g*, care le slujea foștilor locuitori ai imobilului pentru a ajunge la diferitele etaje ale construcției. Polluxianul recunoscu perfect releele dispuse la intervale regulate pe pereți. Bineînțeles, mecanismul nu mai funcționa, dar aceasta oferea dovada definitivă a existenței unei civilizații de tip clasic pe acest astru.

---

1. În antichitate, construcție (în special, mormânt) subterană (n. tr.).

Oglinda arătase deci o imagine dintr-un trecut îndepărtat, cu mult înainte să dispară cei care construiseră cetatea. Trebuia să spere că acești nefericiți putuseră ascunde în hipogeu câteva aparate, care vor arăta gradul lor de tehnicitate și vor oferi informații despre originea lor.

Setni se lăsă ușor să alunece în cilindrul interminabil. Compatrioții săi ar fi fost foarte uimiți să-l vadă făcând dovadă de asemenea capacități de telekinezie. Acum, trimisul psiborgilor putea să folosească minunat de bine aceste daruri psihice, în mod foarte firesc, încrezându-se în puterile pe care i le conferea granatul său.

Coborârea fu rapidă și picioarele îi ajunseră curând pe stratul gros de praf ce acoperea fundul puțului.

Ultimele uși erau barate de grămada de praf. Multe altele se deschideau la o înălțime potrivită. Setni o alese pe cea care se afla alături de vastele subterane pe care le reperase, și trecu de ea prudent, așteptându-se în fiecare clipă la vreun atac psihic al adversarilor săi.

Polluxianul începea să se sature de armura lui greoaie, de aceea hotărî să-și reia aspectul inițial, de astrot, ceea ce îl ușură destul de mult. Păstră, evident, prețioasa sa centură, împreună cu granatul care era fixat pe ea. O dată făcute acestea, continuă să exploreze locurile.

Stratul de praf care acoperea solul nu păstra nici o urmă de pași: nimeni nu vizitase locurile după catastrofa care distrusese cetatea și locuitorii săi.

Ajunse atunci într-un minunat hipogeu.

Lampa astrotului de-abia lumina plafonul înalt, acoperit de fresce, care își păstraseră întreaga prospețime. Ele zugrăveau scene din viața poporului dispărut, și Setni putu constata că era vorba de oameni întru totul asemănători cu el.

Între stâlpii enormi care susțineau bolta, tronau statuile suveranilor defuncți, așezați pe jilțuri înalte, păstrând în atitudinea lor hieratică maiestatea fostei lor funcții.

Toate astea erau de un mare interes arheologic, dar nu ofereau deloc informații despre istoria acestei civilizații, așa încât polluxianul trecu de ele și se îndreptă spre fundul sălii.

Acolo, între cele două coloane ale unui portic, zări o ușă de bronz împodobită cu basoreliefuri. Setni recunoscu în ele alegoriile diverselor științe: fizica, chimia, biologia, astronomia, filosofia. Era o nouă dovadă a marii asemănări dintre această civilizație și cea a polluxienilor, dar asta nu oferea încă nici o indicație cu privire la originile ei, nici cu

privire la vechimea ei. Aceste fresce, aceste statui anonime ar fi putut fi opera oricărui popor umanoid din Galaxie. Trebuia deci să încerce să vadă ce se găsea în spatele porții groase.

Pentru o vreme, Setni încercă să descopere modalitatea de închidere, fără să reușească. Panoul se potrivea foarte bine în cadru, și n-ai fi putut strecura pe acolo nici măcar un ac.

Apoi astrotul începu să zâmbească: uitase deja de noile sale puteri psihice! Concentrându-și mintea, polluxianul descoperi ușor modul de funcționare al închizătorii: era vorba de un dispozitiv mecanic care acționa pe un zăvor simplu. De această dată, încercă să pună în funcțiune acest sistem prin telekinezie, și reuși fără probleme.

Apucând de unul din motivele în relief, trase poarta. Ea se mișcă scârțâind din balamale, și descoperi o scară întunecată, care cobora în adâncurile stâncii.

Închiderea era atât de etanșă, încât praful nu putuse să intre acolo. Treptele erau la fel de curate ca în momentul în care ultimul savant din această rasă uitată părăsise locurile.

Înainte de a coborî treptele, trimisul psiborgilor încercă, din prudență, o sondare telepsihică, pentru a evita orice surpriză. Și de această dată, rezultatul aproape îl uimi! Stăpânirea de către el a acestei arte devenea perfectă, și ajungea să se întrebe cum puteau trăi niște oameni fără să dispună de aceste minunate facultăți, care simplificau atâtea probleme. Bineînțeles, de fiecare dată când își punea în aplicare facultățile *psi*, resimțea o oboseală considerabilă, dar recuperarea era rapidă. Totuși, nu uita deloc că puterile sale excepționale nu proveneau decât de la amplificatorul furnizat de psiborgi și că, dacă ar trebui să părăsească acest astru, misiunea lui fiind îndeplinită, ar trebui, din păcate, și să restituie prețiosul granat...

Orice s-ar întâmpla în viitor, acest aparat se dovedea extrem de prețios, deocamdată: scara nu prezenta nici o capcană și ducea direct spre o a doua sală, simetrică cu cea pe care tocmai o părăsise.

Contrar primei, nu conținea nici fresce, nici statui: era un laborator, plin cu nenumărate instrumente aranjate în șiruri paralele, toate în foarte bună stare.

Pentru o clipă, polluxianul începu să viseze la acești savanți, acum dispăruți de milenii, care instalaseră cu dragoste aceste aparate, încercând să le ferească de cataclismul care le lovise rasa. Cine puteau fi acești părinți necunoscuți? Care fusese viața lor, care le fuseseră speran-

țele? Cum de au putut să dispară astfel, o dată ce dispuneau de o tehnologie considerabilă?

Împins de o curiozitate nebună, Setni sări treptele câte patru deodată.

Aspectul acestui laborator corespundea perfect cu viziunea pe care o avusese. Aparate dreptunghiulare, ajungând aproape la nivelul centurii lui, erau aranjate unele în spatele celorlalte. Păreau intacte și chiar, ceea ce era de necrezut, funcționau!

Pe moment, astrotul fu oarecum derutat de ceea ce vedea prin capacul transparent al aparatelor.

Un praf de diamante se agita în mijlocul lor, ca niște stele minuscule, desenând meandre capricioase, constelații în miniatură, care își schimbau încontinuu forma.

De fiecare dată când se apropia de unul dintre aceste misterioase instrumente, licuricii păreau că o iau razna, accelerându-și mișcarea până când formau șerpi luminoși care se răsuceau în toate direcțiile. În ciuda eforturilor sale, trimisul psiborgilor nu reușea să priceapă modul de funcționare al acestor mașinării ciudate, care detectau prezența ființelor vii.

Continuându-și inspecția, ajunse până la un fel de jilț, așezat în centrul încăperii.

Setni era din ce în ce mai stupefiat.

Trebuia să se așeze pe acest jilț? Nu era vorba, oare, de o altă capcană a adversarilor săi?

Totuși, toate aceste instalații nu se potriveau deloc cu ideea pe care o avea despre ei. Aceste mașini proveneau dintr-o tehnologie destul de asemănătoare cu cea a polluxienilor. Nu putea să-și dea seama care era modul lor de funcționare, totuși, nu era vorba de emițătoare care acționau asupra psihicului, căci nu percepea nici un mesaj, și toate eforturile sale de a le influența prin telekinezie erau inutile. Concluzia logică: aceste instalații fuseseră construite de entități foarte diferite de Archimago și Duessa. De altfel, aceștia făcuseră tot posibilul pentru a-l împiedica să ajungă aici, și ar fi și reușit, dacă el ar fi fost un om obișnuit.

Jilțul, nemișcat de milenii, aștepta, fără îndoială, ca o creatură inteligentă să vină aici și să se așeze pe el... De ce să nu încerce experiența? La urma urmei, granatul continua să joace un rol protector și, dacă era vorba de vreo capcană, probabil că nu era mai cumplită decât cele cărora le făcuse față de la sosirea lui pe acest astru derutant.

Setni făcu o ultimă sondare psihică a împrejurimilor. Nimic nu părea să-l amenințe. Se scărpină în cap cu un aer perplex, se învârti în

jurul jilțului, examinându-l pe toate părțile, și, nedescoperind nimic neobișnuit, sfârși prin a lua o hotărâre.

O dată așezat pe jilț – în ansamblu, destul de confortabil –, nimic îngrijorător nu se petrecu. Astrotul începu să zâmbească, gândindu-se că devenea nervos: la urma urmei, acest jilț maiestuos poate că slujea, pur și simplu, cândva, drept scaun pentru vreun savant care le preda elevilor...

Nu avu timp să se gândească la asta mai mult: niște filamente subțiri de plasmă fluorescentă țâșniră din fiecare mașină, mergând drept spre capul lui...

Conștient de faptul că a căzut prostește într-o capcană, Setni, într-un efort disperat, încercă să fugă.

Din păcate, mușchii refuzară să îl asculte.

Văzu firele subțiri apropiindu-se de el și biciuindu-i creierul, insinuându-se în adâncul neuronilor săi.

Îl apucă o migrenă cumplită, apoi fu zguduit de greață, și atunci își dădu seama că mâinile îi deveneau luminoase și translucide.

Un văl negru îi acoperi ochii, și el își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL VI

Atunci când Setni deschise ochii, își dădu seama imediat că fusese transportat într-o lume necunoscută.

Pierdut în mijlocul tenebrelor, astrotul își ridică privirea spre cer, pe care străluceau constelații necunoscute.

Ce tramă a spațiului-timp putuse parcurge astfel, sub impulsul mașinilor atotputernice din hipogeu? Ce distanță incomensurabilă traversase, fără ca măcar să-și dea seama?

Erau tot atâtea enigme la care nu putea răspunde...

De astă dată, granatul său nu putuse să-l protejeze, dar și-ar fi băgat mâna în foc că Archimago și Duessa n-aveau nici o vină pentru ceea ce i se întâmpla. Tehnologia folosită diferea prea mult de metodele lor, pur psihice.

În orice caz, părăsise planeta stranie pe care făceau ravagii acești vrăjitori malefici. Ca să ajungă unde? Nu știa... Poate căzuse din lac în puț, căci puterea celor care îl duseseră astfel prin univers depășea de departe știința polluxiană și era esențial diferită de metodele psiborgilor.

Răcoarea nopții îl făcu să se înfioare.

Se simțea pierdut, departe de ai săi, jucăria unei științe infinite, față de care se simțea la fel de neputincios ca un copil.

Prins de o descurajare profundă, fu tentat, pentru o clipă, să se culce în iarba deasă și să aștepte moartea. La ce bun, într-adevăr, reușise minuni psihice, dacă sfârșea astfel, ca un nefericit exilat într-un colț pierdut al vastului univers?

Deodată, un nor subțire ascunse stelele și, cu un zgomot ușor, un aparat de zbor de formă triunghiulară ateriză în fața polluxianului. Ușa cabinei se deschise, descoperind un scaun confortabil instalat în fața parbrizului transparent.

Setni tresări: această invitație nedeghizată nu-i spunea nimic important. În ce capcană urma să cadă iar? Totuși, după ce reflectă pentru o clipă, ridică din umeri și, pătrunzând în aparat, se instală în fotoliu. La urma urmei, ce risca? Ființele care îl aruncaseră astfel printre stele trebuiau să dispună de mijloace considerabile. Cu atât mai mult, trebuia să facă repede cunoștință cu ei, pentru a ști exact care le sunt intențiile.

Dacă era vorba de o tehnologie bazată pe mecanică, asemănătoare cu cea a compatrioților lui, puterea sa psihică reprezenta un atu deloc neglijabil: mai curând să-și încerce norocul, decât să fugă fără să știe unde pe o planetă necunoscută, hăituit de niște oameni care păreau foarte bine organizați.

Ușorul aparat dispunea de o telecomandă foarte eficace: de-abia se așezase, că ușa se închise și propulsoarele intrară în acțiune.

Aparatul se îndreptă atunci spre un lanț de munți pe care îl survolă cu viteză maximă, apoi coborî drept spre o lumină neclară care strălucea la orizont. Foarte repede, această lumină se mări și astrotul distinse un oraș minunat, semănând leit cu cel pe care i-l arătase oglinda.

Cu câteva clipe mai târziu, aparatul ateriză pe o platformă situată în partea laterală a unei imense clădiri prismatice. Ușa se deschise. Setni coborî și se trezi lângă trei persoane, ale căror costume i se păreau familiare. Erau doi bărbați și o femeie minunat de frumoasă.

Unul dintre bărbați înaintă atunci spre el și se înclină în semn de „bun-venit". În clipa în care acesta ridicase capul, Setni fu cât pe ce să scoată un strigăt de uimire: asemănarea era extraordinară, Cavalerul cu Cruce Roșie însuși se afla în fața lui! Totuși hainele lui nu semănau deloc cu cele ale viteazului cavaler. Într-adevăr, acesta purta un tricou mulat, făcut dintr-o substanță sintetică, și avea o rețea ușoară pe cap.

– Bine-ați venit în Marele Nor al lui Magellan! exclamă atunci gazda. Sper că transferul nu v-a pus prea mult la încercare!?

Polluxianul tresări: aceste cuvinte i se imprimaseră direct în minte... Era vorba de o rasă de telepați?

– Nu chiar... spuse magellianul, ca răspuns la această întrebare mintală. Rețeaua pe care o port vă descifrează gândurile, prin intermediul unui releu care mă pune în contact cu un calculator. Nu e nici o vrăjitorie în asta. Dar am uitat să mă prezint: mă numesc Curx Verth și sunt unul dintre membrii Directoratului din Hagen. Însoțitorii mei fac și ei parte din acesta...

Astrotul fu clar afectat de asta: deci, după spusele gazdei sale, se afla în Marele Nor al lui Magellan! A dracului călătorie: niciodată, nici o astronavă polluxiană nu părăsise Calea Lactee... Hotărât lucru, acești magellieni păreau să dispună de o tehnologie considerabilă.

Trebuia să spere că erau animați de intenții bune în ceea ce-l privea...

– Sunt un astrot polluxian, Setni. Încântat de cunoștință... bolborosi el.

– Polluxian? remarcă femeia, încruntându-și sprâncenele. Nu există nici un popor cu acest nume în galaxia noastră. Sunteți cumva originar din galaxia cea mai apropiată de noi?

– Pe cinstea mea, da! Dar ar trebui să știți acest lucru, dacă m-ați adus aici!

– Olxa spune adevărul, prietene, reluă primul interlocutor. Una dintre mașinile noastre, un transmițător foarte perfecționat, v-a transportat până aici, dar nu știam de unde sunteți. Ca să nu omitem nimic, chiar ne este greu să vă credem: într-adevăr, cum putea să se găsească transmițătorul nostru atât de departe de Magellan? Nici una dintre expedițiile noastre nu a putut să ajungă vreodată într-un loc atât de îndepărtat. Pe deasupra, acest aparat e încă în probe...

– Totuși acesta e adevărul! îl asigură polluxianul. La drept vorbind, nu înțeleg nimic nici eu! Mă aflam pe o planetă din Calea Lactee. Acolo am descoperit, într-un hipogeu, niște mașini necunoscute, m-am așezat pe un fel de scaun și m-am trezit aici...

– Ciudat! remarcă cel de-al treilea personaj. Nu minte, și totuși povestea lui este complet bizară!

– Ai dreptate, Alvador! reluă Curx. Toate astea sunt destul de derutante. Trebuie să lămurim chestia asta. Cine știe?! Poate că rorcșii ne întind vreo altă capcană?

– În orice caz, interveni tânăra femeie, mi se pare foarte nepoliticos să continuăm aici acest interogatoriu. Deocamdată, Setni este invitatul nostru și trebuie să fie tratat ca atare.

– Ai dreptate, Olxa! Probabil că acest lactean ne găsește foarte nepoliticoși. Vino, prietene, o să te ducem într-un loc mai confortabil.

Curx o luă atunci înainte și micul grup pătrunse în interiorul turnului. Toți coborâră mai multe etaje cu ajutorul unui puț anti-*g*, asemănător cu cele pe care le foloseau polluxienii, apoi intrară într-o încăpere armonios proporționată, umplută cu scaune dispuse în jurul unor mese joase.

Setni admiră, în trecere, minunatele fresce luminoase care împodobeau pereții: niște tablouri transparente care prezentau peisaje necunoscute în nuanțe lucitoare, apoi se instală comod pe o sofa.

Cu un simplu gest, Olxa făcu atunci să apară pe masă băuturi și delicatese asortate, invitându-l să se servească.

Astrotul avu o ușoară ezitare: toate codurile de navigație stipulează că nu trebuie să se consume, fără o analiză prealabilă, alimente necunoscute...

– Nu te teme de nimic, prietene. La noi, oaspeții sunt sacri, și ne-am asigurat că aceste alimente nu prezentau nici un pericol pentru tine!

Din nou, răspunsul venea înaintea întrebării: acești telepați puteau să-i citească gândurile atunci când nu se opunea acestui lucru. Păreau prietenoși, fata era încântătoare, și-atunci de ce să se neliniștească? La urma urmei, în situația în care se afla... Setni, complet relaxat, se afundă confortabil în scaun și își puse un pahar dintr-o băutură în care dansau toate culorile curcubeului, apoi dădu pe gât băutura.

O căldură dulce îl învălui și fu cuprins de o ușoară euforie.

– Haideți, prieteni! Întrebați-mă ce vreți. Totuși, mă tem că o să vă dezamăgesc, căci n-am înțeles mare lucru din ce mi s-a întâmplat...

– Să reluăm povestea ta de la început, zise Alvador. Ne-ai spus că te aflai pe o planetă din galaxia ta și că descoperiseși un hipogeu unde se găsea unul dintre transmițătoarele noastre. Ce făceai acolo? Acest astru figura în cataloagele voastre?

– Nu. Tocmai acesta este motivul pentru care am fost trimis în recunoaștere: ca să aflu de unde provenea și de ce apăruse astfel, pe neașteptate!

– Ai intuit bine, Curx, încuviință Olxa. Probabil că rorcșii au transferat una dintre planetele noastre în Calea Lactee, dar din ce motiv?

– După analiza transferului prietenului nostru, se pare că periplul lui s-a desfășurat nu doar în spațiu, ci și în timp, și că el provine dintr-un viitor foarte îndepărtat, remarcă Alvador. Dar te-am întrerupt, Setni...

– Ei bine, astrul pe care îl exploram era extrem de ciudat, adăpostea o civilizație medievală, și locuitorii lui semănau mult cu voi. Unul dintre cavaleri ar fi putut să fie fratele tău, Curx. În plus, nici o mașină nu funcționa acolo: două creaturi malefice păreau să găsească o plăcere nebună în a-și bate joc de nefericiții autohtoni, și trebuia să mă lupt cu ei doar prin puterea minții, căci nici unul dintre aparatele mele nu mai funcționa...

– Ceea ce spui este foarte revelator, spuse Olxa, gânditoare. Trebuie să afli că suntem angajați într-o luptă nemiloasă cu niște entități monstruoase care ne alungă, rând pe rând, de pe toate planetele noastre. Or, una dintre principalele lor arme este să ne împiedice să ne folosim proiectilele teleghidate, mașinile atomice, căci acești demoni le fac complet inoperante.

– E îngrijorător, recunoscu Setni. Adversarii mei dispun de facultăți asemănătoare. Dar, spune-mi, de unde vin acești dușmani necruțători?

– Au apărut într-un sector periferic al galaxiei noastre, apoi, rând pe rând, ne-au respins treptat spre centrul lui Magellan. Mărturisesc sincer că nu mai avem nici o speranță să-i învingem, suspină Curx. Totuși venirea ta ne mai dă o oarecare speranță: într-adevăr, se pare că posezi niște daruri remarcabile de telepat, pentru că emiți și primești fără ajutorul vreunui aparat. Poate că ești în stare să ne înveți să ne luptăm cu rorcșii?!

Setni se feri să îi contrazică pe noii săi prieteni și să recunoască faptul că, fără granatul psiborgilor, și-ar fi pierdut toate puterile *psi*... Totuși dorea din tot sufletul să-i ajute pe magellieni, pentru că lupta lor părea să aibă legătură cu cea pe care o dusese pe planeta Cavalerului cu Cruce Roșie; de aceea întrebă:

– Dacă înțeleg bine, aveți escadre de astronave. Cum le puteți manevra, dacă rorcșii vă sabotează toate mașinile?

– Ai priceput perfect problema, interveni Alvador. A trebuit să dezvoltăm sisteme de comandă prin telepsihism. Navele noastre ascultă direct de gândurile noastre; cel puțin, am pus la punct acest sistem de ceva vreme, ceea ce ne-a permis să obținem victorii defensive. Din păcate, undele puternice ale dușmanilor noștri interferează acum cu propriile noastre emisii, și am suferit din nou importante eșecuri.

Polluxianul se gândi un moment înainte de a răspunde. Probabil că Archimago și Duessa aparțineau rasei cu care se luptau acești magellieni simpatici. Or, dovedise că îi surclasa clar în domeniul telekineziei și al telepatiei. Oare putea efectiv să-i ajute pe Olxa și pe compatrioții ei?

– Mi se pare că adversarii mei recenți sunt și ei rorcși, și că au făcut un raid prin Calea Lactee, nu știu din ce motiv. I-am înfruntat în mai multe rânduri, în niște condiții foarte bulversante. La început, am fost o jucărie pentru ei, dar în timpul ultimelor noastre înfruntări i-am învins fără probleme. Dacă aș putea intra în contact psihic cu rorcșii, sigur aș putea să vă fiu de ajutor...

– Fii binecuvântat pentru ajutorul tău, nobile polluxian! exclamă Curx. Fie ca Cerul să te răsplătească pentru curajul tău dezinteresat. Din păcate, să nu te aștepți la minuni de la noi. La drept vorbind, compatrioții mei sunt hăituiți: fiecare clipă care trece ne concretizează înfrângerea. Acești rorcși blestemați înaintează în constelațiile noastre, fără ca noi să putem să-i respingem. Totuși, dacă ne stă în putere să-ți facem vreun serviciu, spune, și te vom satisface!

– Într-adevăr, există un detaliu care mă îngrijorează: mărturisesc că nu înțeleg prea bine cum am ajuns așa departe de patrie, și aș vrea să

aflu dacă puteți să vă trimiteți înapoi acolo, atunci când îmi voi fi terminat treaba cu acești faimoși rorcși...

– Cererea ta e foarte îndreptățită! Din păcate, nu-ți pot răspunde definitiv la asta, pentru că venirea ta ne-a luat prin surprindere. Lucrăm, într-adevăr, la o mașină a timpului, pentru a permite câtorva reprezentanți ai rasei noastre să scape de nimicire, atunci când rorcșii vor ajunge în Hagen, capitala noastră. Din nefericire, construcția ei nu e nici pe departe terminată și, chiar dacă reușim s-o finalizăm înainte de sosirea necruțătorilor noștri dușmani, apare o problemă importantă!

– Blestemații ăștia au aflat de existența ei?

– Sigur că nu! Este ascunsă sub niște faleze din stâncă impenetrabilă. Problema e alta: pentru a funcționa, acumulatoarele ei trebuie să înmagazineze o cantitate enormă de energie și suntem departe de asta, în prezent...

– Totuși ea există și funcționează, de vreme ce eu sunt aici!

– Ei, da! Asta e o enigmă. Fără îndoială, am putut s-o terminăm înainte de distrugerea noastră, și probabil că a acumulat energia necesară mai apoi.

– Nu văd altă explicație, totuși asta nu mă liniștește deloc în ceea ce privește eventuala mea întoarcere...

– Există totuși o ipoteză care ar explica acest mister, interveni atunci Olxa: transmițătorul temporal este astfel conceput încât să funcționeze automat în momentul în care un om se așază pe scaun. Probabil că e programat să-și transporte pasagerul pe planeta noastră, în Marele Nor al lui Magellan. De aceea te afli aici. În acest caz, mai ai o speranță de a te întoarce în patria ta îndepărtată, căci, dacă nu primește o instrucțiune contrară, această mașină acționează în sens invers după o lună de-a noastră. Dacă nu ai modificat programarea, probabil te vei întoarce la punctul de plecare.

– E o veste bună! suspină Setni. Cu condiția să aibă suficientă energie. Însă, în ceea ce vă privește, veți putea s-o folosiți?

– Nu cred... spuse cu tristețe tânăra femeie. Niciodată nu vom putea să acumulăm o putere suficientă într-o lună. Singura noastră speranță, așadar, ești tu: dacă reușești să ne furnizezi mijlocul de a-i respinge pe rorcși înainte de a te întoarce...

– Ei bine, înțeleg că fiecare minut e important. Ce propuneți?

– Vom trimite o escadră înaintea dușmanilor noștri și tu vei fi la bordul unuia dintre vasele noastre, reluă Curx. Îmi voi asuma sarcina conducerii ei. În timpul luptei, vei putea să faci observații și să acumulezi

informații despre rorcși. Vasul nostru se va retrage înainte de sfârșitul bătăliei și vei reveni aici, pentru a le comunica sfaturile tale savanților noștri. Ești de acord?

– Se înțelege! Doar că veți suferi pierderi importante, fără ca eu să pot să vă garantez vreun rezultat...

– Noi, magellienii, nu ne temem de moarte: mai bine să pierim în luptă, decât făcuți prizonieri pe vreo planetă. De altfel, distrugem câteva nave ale acestor ticăloși la fiecare atac de acest fel. Așa că sacrificiul astroților noștri nu e inutil.

– Perfect! În aceste condiții, sunt omul vostru. Pe când plecarea?

– Ei bine, vom decola imediat, dacă nu ești prea obosit după transfer: fiecare clipă e prețioasă.

– Am înțeles! De altfel, fără îndoială, voi avea timp să mă odihnesc în timpul călătoriei.

Astfel, astrotul polluxian se trezi la bordul vasului-amiral al unei escadre de o sută de nave, care străbăteau Marele Nor al lui Magellan. Asta îi aduse în minte vechi amintiri și se simțea mult mai în largul său decât pe planeta lui Archimago și a Duessei.

Totuși, atunci când Curx și Olxa îl duseră la postul central, observă imediat un fapt insolit.

Pe pereți nu era nici un cadran, nici o manetă, nici cel mai mic dispozitiv de comandă sau de control...

Curx, văzându-i uimirea, declară zâmbind:

– Pari oarecum derutat... Aspectul astronavelor noastre, totuși, probabil că nu diferă foarte mult de al navelor voastre.

– Pe din afară, nu! În schimb, nu înțeleg cum le manevrați...

– Uite, spuse magellianul, făcând să alunece un panou.

O mică încăpere nesonorizată apăru. Cinci oameni erau așezați în cerc, pe capetele lor se afla o rețea legată de niște fire conductoare, care intrau într-o mașină destul de asemănătoare cu transferatorul pe care îl utilizase, fără să vrea, polluxianul.

– Tot nu înțeleg, mărturisi Setni. Sunt conectați la un calculator?

– Nu chiar. Știi că adversarii noștri ne pot bloca toate dispozitivele electronice sau mecanice. Am încercat deci să atenuăm acest inconvenient, comandându-ne navele direct pe cale mintală. Acești astroți văd imaginile spațiului exterior, pot să comande toate manevrele și să declanșeze armele defensive sau ofensive. Dacă vrei, vei putea să te familiarizezi cu acest dispozitiv...

Setni tocmai urma să răspundă afirmativ, când un astrot apăru la postul central, urlând:

– Cine este imbecilul care a deschis ușa ce dă spre cercul nostru mintal?

– Ți-l prezint pe comandantul acestui vas: Stadyr. Un tip capabil, dar nu prea amabil, după cum poți vedea...

– Încântat... bolborosi polluxianul, dar nu i se răspunse.

– Cine e străinul ăsta? mugi astrotul. Nimeni nu are acces la această sală în timpul operațiilor. Cercurile mintale trebuie să lucreze într-o liniște desăvârșită, ar trebui să știți asta, Curx!

– Hai, calmează-te, bătrâne! Setni e un aliat de-al nostru. Are niște puteri psihice remarcabile, care ne pot ajuta destul de mult. De aceea, îl puneam la curent cu modul de funcționare al acestui vas...

– Ascultă-mă bine, Curx: ești membru al Directoratului, iar asta îți permite să-mi dai ordine când suntem la sol. Aici, sunt singurul stăpân la bord. Poate că tipul ăsta e în stare să-i lichideze pe rorcși de unul singur, însă pe mine mă doare exact în cot! Pentru moment, suntem în afara zonei operaționale, n-are decât să se distreze cum crede de cuviință, dar vă previn că, atunci când vom fi ajuns în zona de luptă, n-am chef să-l mai văd pierzând vremea prin sala asta. Am deja destule probleme când ticăloșii ăștia ne dau peste cap toate instalațiile, nu-mi mai trebuie un nepriceput care să mi se încurce printre picioare!

– Nu-i da atenție, interveni atunci Olxa râzând. „Câinele care latră nu mușcă." Într-un fel, comandantul are dreptate. Echilibrul delicat al astroților din cercul mintal care ne ghidează nu trebuie să fie perturbat; de altfel, din acest motiv încăperea este nesonorizată. Îi înlocuim la fiecare oră, mai puțin în timpul luptei. Vino, o să-ți arătăm un dispozitiv auxiliar...

Polluxianul, oarecum nedumerit, merse după cei doi prieteni ai săi. Găsea că magellienii se purtau cam grosolan cu superiorii lor: niciodată un astrot din Confederație n-ar fi îndrăznit să i se adreseze astfel unui membru al Marelui Consiliu...

Tânăra femeie îl duse atunci pe Setni într-o încăpere învecinată, unde se afla o instalație similară, și îl invită să facă o încercare.

Curx îi puse o rețea pe cap. Imediat, astrotul avu o senzație uimitoare: vedea deslușit constelațiile din jur, cu o claritate extraordinară, care îi permitea să aprecieze exact la ce distanță se aflau. Simțea, efectiv, cum înaintează astronava, și putea, după cum vroia, să accelereze

sau să încetinească. Pe scurt, devenise creierul unei nave, căreia îi percepea senzațiile, ca și releveurile diferitelor instrumente.

Pe moment, fu oarecum dezorientat – ordinele sale aduceau după sine manevre brutale –, cam ca un pilot neofit pus, pentru prima dată, la comanda unei nave spațiale. Foarte repede, reuși să-și controleze reacțiile, și evoluțiile deveniră mult mai mlădioase. Atunci când Curx îi scoase rețeaua, avea impresia că este întru totul familiarizat cu aceste comenzi neobișnuite.

– Era vorba, bineînțeles, de un simulator, îi comunică Olxa, nu conduceai de-a binelea astronava. De altfel, trebuie să te felicit pentru stăpânirea pe care ai dovedit-o...

– Da, îi întări spusele Curx, ești uimitor! Fără să te flatez, puterile tale psihice le depășesc considerabil pe ale noastre. Într-adevăr, e nevoie de cinci magellieni pentru a face ceea ce tu tocmai ai făcut singur! Fiecăruia dintre ei i se repartizează o sarcină foarte precisă: reperarea, manevrele, tirul, coordonarea cu celelalte nave, supravegherea diferitelor aparate ale vasului. Dar tu... se pare că tu poți face tot... Compatrioții tăi sunt la fel de bine dotați ca tine?

– Pe cinstea mea, răspunse evaziv astrotul, sunt destul de bine văzut în flota polluxiană. Totuși nu sunt, nici pe departe, cel mai bun...

– Ei bine, dacă noi am deține o asemenea putere psihică, am avea mai puține probleme cu blestemații ăștia de rorcși! Ești în stare, fără să te obosești prea mult, să te antrenezi regulat?

– O, mă simt în plină formă! îl asigură Setni.

– În cazul ăsta, o să vorbesc cu Stadyr. Va trebui să-și calce pe inimă. Țin neapărat ca tu să pilotezi această astronavă atunci când vom fi în contact cu rorcșii. Sunt sigur că vei obține rezultate de-a dreptul remarcabile. Într-adevăr, nu folosim nici proiectile teleghidate, nici radiații de nici un fel; cercurile noastre mintale concentrează o energie puternică asupra navelor inamice, iar asta ne permite, într-un caz din zece, să le nimicim. Vei face teste cu mașini teleghidate, și sunt sigur că vei obține succese uimitoare.

– Ne-am înțeles, îl aprobă polluxianul. Sper să nu te dezamăgesc.

În timpul zilelor care urmară, Setni își continuă antrenamentul, încununat de o excepțională reușită, care îl lăsă cu gura căscată de admirație pe Curx.

Însă toate acestea erau floare la ureche pentru trimisul psiborgilor, datorită extraordinarului său granat, care îi amplifica nemăsurat slabele

capacități *psi*. Evident, rămânea de aflat dacă acest aparat delicat va funcționa în prezența rorcșilor...

De altfel, astrotul dispunea de suficient timp liber pentru a se informa asupra modului de viață al magellienilor. Aceștia erau guvernați de un Directorat alcătuit din trei persoane: Curx, Olxa și Alvador. Faptul că două dintre ele acceptau să fie în prima linie părea destul de uimitor, totuși era vorba aici de o caracteristică liberală a acestei civilizații. Raporturile dintre indivizi erau extrem de flexibile, fiecare putea să-și spună părerea, chiar și cel mai umil dintre ei, ceea ce explica atitudinea comandantului Stadyr. Contrar cu ceea ce se petrecea pe planetele foarte evoluate din Calea Lactee, fiecare cetățean își păstra liberul arbitru și nu era un simplu individ pierdut în mulțime. Toți magellienii participau la guvernare, votând în fiecare an pentru alegerea triumviratului. Lucru paradoxal, aceiași directori rămâneau foarte mult timp la putere, numai să nu fi comis vreo gogomănie mare. În acest caz, era de ajuns cererea a cincizeci la sută dintre electori, pentru a avea loc alegeri suplimentare.

Dar raporturile cetățenilor unii cu ceilalți erau și ele dominate de o simplitate maximă. Poate că asta se datora faptului că erau toți conștienți de sfârșitul lor apropiat, ceea ce-i îndemna să profite la maximum de scurta lor viață.

În orice caz, Setni fu extrem de surprins atunci când, într-o seară, fermecătoarea Olxa îi dădu de înțeles, cât se poate de clar, că ar fi încântată să facă dragoste cu el...

Trebuie să spunem că magellienilor le plăcea să-și trăiască viața și că erau veseli și cheflii, de aceea se dedau la agape răsunătoare. Or, frumoasa doamnă era, deseori, puțin ametită...

Setni, interzis, se uita în jurul lui: serata se transforma într-o orgie. Magellienii se giugiuleau fără pic de rușine cu femeile din echipaj.

– Așadar, nu mă dorești? spuse dulce Olxa.

– Sigur că da! Dar...

– Nu mă găsești frumoasă?

– N-am spus asta! Ești foarte frumoasă...

– Atunci de ce mă respingi? Ești cumva impotent? șopti ea, încruntându-și sprâncenele.

– Nici vorbă! Vezi tu, nu suntem din aceeași rasă...

– Nu contează! Din contră... zise ea, arătându-se și mai insistentă.

– Haide, Olxa, nu în fața tuturor acestor oameni!

– A, polluxienii sunt timizi. Nu-i nimic, hai în cabina mea...

– Nu-i vorba de rușine!

– Atunci, de ce?

– Ei bine, iubesc altă femeie, o făptură minunată, și vreau să-i fiu fidel.

– Deh, ce importanță are? N-o să afle niciodată.

– Nu sunt de aceeași părere. Dacă aș înșela-o, n-aș mai putea niciodată să mă privesc în oglindă!

– Ești prost! În câteva luni, eu voi fi moartă, poate și tu, dacă transferatorul nu funcționează. Și-atunci, cu atât mai mult trebuie să ne distrăm cât de cât...

– Înțelege-mă: ești minunat de frumoasă, Olxa, dar Nicolette e și mai frumoasă, și, dacă mor, voi muri cu chipul ei în minte...

– Ești incurabil! mormăi magelliana. Păcat... nu duc lipsă de pretendenți, dar totuși mi-ar fi plăcut să aflu cum se comportă lacteenii...

Zicând acestea, îl lăsă baltă pe Setni și nu întârzie să se arunce în brațele unui alt amorez, care răspunse imediat la avansurile sale. Astrotul aruncă o privire rapidă în jur: această scenă de orgie îl dezgusta. Se simțea brusc sătul, de aceea, părăsind sala, se refugie în cabina lui.

Fără îndoială, îi înțelegea pe acești nefericiți: în toate civilizațiile, apropierea unui cataclism declanșează reacții de acest fel. Majoritatea condamnaților la moarte vor să profite la maximum de clipele pe care le mai au de trăit. Era chiar destul de remarcabil faptul că civilizația magelliană nu se transformase într-un haos. Astroții, fără îndoială, nu-și pierduseră orice speranță de a învinge, ceea ce explica menținerea unei anumite discipline.

Comandantul Stadyr, însă, reacționa în mod diferit.

Situația disperată în care se aflau forțele magelliene îl făcuse, din contră, mai intransigent, și părea să găsească forțe noi în practicarea religiei lui.

Acest ofițer refuza în continuare să-și încredințeze nava unui străin și Curx trebuia să se ascundă pentru a-și antrena „pupilul", așa că, atunci când va fi sosit momentul decisiv, urmau să aibă loc, fără îndoială, ciocniri...

Escadra continua să se afunde în spațiu. În curând cercurile mintale detectară primele formații inamice.

Setni putu să le vadă, ca toți astroții de la bord, pe niște ecrane pe care erau proiectate permanent imaginile din exterior.

Câteva astronave veniră să i se alăture flotei: cercetași însărcinați să păstreze contactul, fără să intre în luptă.

În depărtare, o nebuloasă rozalie lucea slab. Aproape de ea se aflau mai multe stele înconjurate de planete bogate, încă ocupate de magellieni.

Curx veni atunci să-l caute pe Setni în cabina lui, pentru a-i da, discret, ultimele instrucțiuni:

– O să te instalezi în cabina de rezervă, declară el cu un aer sumbru. La început, voi lăsa cercul mintal, din care face parte și Stadyr, să facă manevrele. După toate probabilitățile, rezultatele pe care le vor obține vor fi dezolante, iar vasele noastre vor fi distruse unul după celălalt. Atunci vei prelua comanda. Sper că vei putea face mai mult...

– Am înțeles, voi încerca să nu te dezamăgesc. Dar să nu-mi porți pică dacă dau greș.

– Ce contează? E ultima noastră șansă... Vino, prietene...

Amândoi merseră atunci în cabina în care polluxianul petrecuse ore în șir, și Setni se instală pe scaun, punându-și cu grijă rețeaua pe cap.

La început, primi câteva mesaje ce proveneau din planetele sistemului local: autohtonii nu-și făceau deloc iluzii, le mulțumeau compatrioților lor pentru că încearcă imposibilul și îi asigurau că erau gata să moară cu demnitate.

În curând, primele astronave magelliene ajunseră în contact cu flota invadatorilor. Bătălia se desfășură parțial în nebuloasa de culoarea mărgeanului. Deodată, rorcșii luară conducerea: niște șerpi de foc se materializară lângă vasele magelliene, care, o dată atinse, plecau în derivă, fără să prezinte nici o avarie vizibilă.

Toate astea erau foarte diferite de ceea ce se petrecea pe planeta Cavalerului cu Cruce Roșie, și Setni nu înțelegea care era tehnica folosită de agresori.

Unele după celelalte, navele escadrei fură atinse, uneori câte o navă de-a rorcșilor părea avariată, de asemenea, și rămânea pe loc. Totuși, proporția pagubelor era cam de unu la zece, așa cum îl prevenise Curx.

Tocmai atunci apărură, în apropierea vasului-amiral, primii șerpi de foc.

– E rândul tău, Setni! țipă Curx, apăsând pe un întrerupător.

Astrotul era pregătit, totuși nu se aștepta deloc la șocul psihic pe care îl resimți. I se părea că urma să-i explodeze creierul și că nu mai putea nici măcar să ridice un deget. Totuși polluxianul reacționă repede, lansă, la rândul lui, un contraatac psihic, și, spre marea sa surprindere, senzația înfiorătoare care îl cuprinsese dispăru. Cu o tresărire de ură,

își concentră gândurile asupra unui vas din preajmă, așa cum făcuse pentru a nimici castelul Duessei și al lui Archimago, și, spre marea sa surprindere, nava rorx ochită dispăru, fără să lase urme.

Auzi cu greu țipătul de bucurie al lui Curx: deja se concentra asupra unui alt obiectiv, care dispăru, de asemenea.

Dar era prea târziu: numărul adversarilor era prea mare, rorcșii se așezaseră în formă de clește pentru a ataca vasul-amiral, și Setni trebui să-și pună toată puterea în propulsoare, ca să poată fugi. Asta nu-l împiedică totuși să mai distrugă șase adversari, înainte de a ieși din raza lor de acțiune.

Din fericire, astronava magelliană era una dintre cele mai rapide din flotă, și reuși să-i lase în urmă pe agresori. Totuși, înainte de a pierde din vedere nebuloasa rozalie, magellienii putură asista la debarcarea rorcșilor pe sărmanele planete abandonate în voia sorții. Aceste creaturi semănau cu niște crabi, fără îndoială, din cauza carapacei lor. Hoardele lor se răspândeau prin orașe, masacrând totul pe unde treceau.

Această imagine insuportabilă îl oripilă pe polluxian: era oare aceasta soarta rezervată și compatrioților lui?

Erau Archimago și Duessa niște cercetași trimiși în recunoaștere, pentru a testa rezistența locuitorilor din Calea Lactee? În acest caz, trebuia să se întoarcă în patria sa cât mai repede...

CAPITOLUL VII

Setni, epuizat, își scoase rețeaua; i se părea că o să-i explodeze capul: încercarea prin care trecuse fusese dură, mult mai grea decât atunci când se lupta cu Duessa și Archimago.

Dar asta nu era deloc surprinzător: trebuise să respingă fluxul *psi* al unor nenumărați rorcși...

De aceea nu răspunse deloc la manifestările ditirambice ale noului său prieten. Acesta exulta: forța psihică a polluxianului îi depășea cu mult așteptările și, dacă ar putea înțelege cum reușea acesta să nimicească astfel atacurile a nenumărați adversari, patria lui ar fi salvată!

Trimisul psiborgilor își revenea încetul cu încetul, și în curând fu în stare să răspundă la întrebările magellianului.

– Toți semenii tăi au o asemenea putere?

– Din păcate, nu, mormăi astrotul. Majoritatea dintre ei sunt chiar cu mult inferiori compatrioților tăi, în această privință...

– Atunci, cum se explică puterea ta *psi*?

– Am fost supus unui antrenament special, răspunse evaziv Setni.

– Totuși configurația creierului tău nu pare atât de aptă pentru acest gen de emisie. Ești sigur că nu posezi un amplificator special? Răspunde-mi sincer, te implor! Poți evita un genocid monstruos! Soarta magellienilor e în mâinile tale...

Astrotul ezită un moment: îi repugna să divulge secretul granatului. Dacă oamenii ăștia ar afla de existența lui, i-ar cere, cu siguranță, să-l examineze, și ar încerca, negreșit, să-l demonteze. Dacă îl scoteau din starea de funcționare, și-ar fi pierdut toate puterile. Ce se va întâmpla cu polluxienii dacă, la întoarcerea lui, Archimago și Duessa își vor da seama de slăbiciunea lor? Ar urma o invazie, iar Calea Lactee ar avea soarta Marelui Nor al lui Magellan.

Granatul proteja perfect gândurile astrotului, atunci când acesta o dorea, totuși Curx păru să ghicească ce îl reținea.

– ... Pot să te asigur că, dacă e vorba de un aparat de amplificare, savanții noștri îl vor examina cu cea mai mare grijă, și că nu va fi deloc deteriorat, îl asigură el, pe un ton plin de sinceritate.

– Ei bine, așa e! exclamă Setni. Am un amplificator. Acest minunat aparat e ascuns în granatul ăsta, dar habar n-am cum funcționează.

– Îți mulțumesc din tot sufletul! Vei accepta să îl încredințezi specialiștilor noștri, de îndată ce ne întoarcem în Hagen?

– Îți promit... Acum, lasă-mă să dorm, sunt epuizat...

Curx își însoți oaspetele până în cabină, și acesta adormi bușteau imediat după ce se culcase în pat.

Rămase astfel ore în șir, prostrat, fără să reacționeze în vreun fel. Curx și Olxa făceau cu schimbul la căpătâiul lui. În sfârșit, polluxianul își reveni în simțiri. Înghiți o masă copioasă și bău din abundență, ceea ce îi dădu forțe noi.

Cu câteva ore mai târziu, se simțea proaspăt și bine-dispus. Tocmai atunci Stadyr apăru în cabina lui.

– Străinule, strigă el, m-ai ofensat cumplit. Din cauza ta, n-am putut să-mi comand nava în toiul luptei, ceea ce m-a ridiculizat în fața întregului echipaj. După obiceiurile noastre, îți cer să-mi dai satisfacție.

Curx încercă să intervină.

– Hai, Stadyr, nu fii ridicol! Prietenul nostru nu e vinovat cu nimic: eu sunt singurul responsabil, eu am apăsat pe întrerupător.

– Poate că da! Dar nu poți nega că intrusul ăsta se afla la comanda astronavei mele în momentul crucial...

– Sigur, dar tu n-ai fost înlăturat în nici un fel de la comandă. Era vorba de un test la care l-am supus, prin autoritatea ce mi-a fost conferită ca membru al Directoratului.

– Asta nu schimbă nimic! Sunt dezonorat și am dreptul să mă bat în duel cu autorul acestui afront!

– Hai, Stadyr, interveni Olxa, fii rezonabil: dacă aliatul nostru nu ne-ar fi nimicit adversarii, n-am mai fi aici, ca să discutăm despre chestia asta stupidă!

– Posibil! Totuși omul ăsta mi-a luat locul și a arătat că sunt incompetent. Așadar, trebuie să suporte consecințele. Legile noastre sunt clare în această privință...

Curx și Olxa păreau stupefiați. Se sfătuiră repede, apoi tânăra femeie continuă, suspinând:

– Bine! Nu putem să-ți negăm acest drept; totuși, nu veți putea să vă bateți decât atunci când ne întoarcem în Hagen, căci duelurile sunt interzise la bordul navelor de război.

– Exact! N-am nici o intenție să nesocotesc această lege, îmi ajunge să știu că mă voi înfrunta cu adversarul meu după aterizare. Îi voi comunica ce arme aleg.

Zicând aceasta, ofițerul salută și se retrase.

– Ce nebunie! mormăi Setni. N-am nici un motiv să mă înfrunt cu imbecilul ăsta. Am deja destule probleme!

– Totuși legile noastre sunt clare, trebuie să-i dai satisfacție... suspină Curx.

– Și dacă Directoratul ar ordona să se amâne duelul? sugeră Olxa.

– Pe ce motiv?

– Pur și simplu, pentru că Setni ne este indispensabil: trebuie să ne ajute să punem la punct niște amplificatoare asemănătoare cu al lui!

– Dar tocmai a mărturisit că nu știe nimic despre asta...

– Ce contează, dragul meu? Asta va rămâne între noi.

– Șirete mai sunt femeile... spuse zâmbind magellianul. Bineînțeles, asta simplifică totul! Ajunge să tărăgănăm lucrurile până în momentul în care transmițătorul îl va duce înapoi pe prietenul nostru în epoca lui, în Calea Lactee!

„Cu condiția să binevoiască să funcționeze..." se gândi în sinea lui Setni, care începea să se teamă că nu-și va mai vedea niciodată patria.

Totuși viclenia Olxăi dădu rezultate excelente.

Directoratul, pus la curent cu problema, își dădu acordul.

La rândul lui, polluxianul se despărți cu părere de rău de granat, iar savanții din Hagen începură să lucreze înverșunați sub supravegherea lui.

Magellienii erau niște tehnicieni remarcabili, care îi surclasau în multe privințe pe compatrioții lui Setni. Nu le fu deci deloc greu să scoată din montură piatra prețioasă care era deasupra cutiuței. Dar, atunci când zăriră extraordinarul mecanism microminiaturizat ascuns înăuntru, trebuiră să recunoască ceea ce era evident: niciodată nici unul dintre ei nu ar fi putut să realizeze o asemenea capodoperă.

Totuși nu se descurajară complet. Ținându-și promisiunea, se limitară să facă radioscopii și examinări diverse, cu ajutorul neutrinilor sau al neutronilor, obținând tomografii în planuri succesive, care le furnizară schema montajului acelui aparat delicat.

Rămânea de elucidat modul lui de funcționare...

Tehnicienii, ajutați de computere, lucrau cât era ziua de lungă, echipele schimbându-se una pe cealaltă.

Din păcate, cercetările lor nu progresau deloc...

Setni, care nu înțelegea o iotă din toate astea, ajunse să se plictisească, și îi părăsi pentru a explora orașul, însoțit de Olxa, care se arăta în

continuare la fel de provocatoare față de el, deși nu îi dăduse nici o speranță că o va satisface.

Vizitară astfel mai multe muzee, în care polluxianul putu admira remarcabilele realizări ale gazdelor sale în domeniul artistic. Niște picturi fluorescente cu motive mișcătoare îi atraseră în mod special atenția. Dar se entuziasmă mai ales de expozițiile tehnice, în care era rezumată istoria diverselor discipline și a realizărilor științifice.

Tocmai atunci avu o sclipire de geniu: în timp ce examina un satelit blindat, menit să măsoare radiațiile stelelor, exclamă:

– Oare de ce granatul meu a continuat să funcționeze, în ciuda atacurilor rorcșilor? Nu-mi spuseseși tu că emit câmpuri perturbatoare, care împiedică utilizarea tuturor instrumentelor ghidate de legile fizicii clasice?

– Ai dreptate! Trebuie să avertizăm echipele noastre de cercetare... Acest granat trebuie să aibă un sistem de protecție. Dacă vom putea să-l descoperim, aproape că vom fi câștigat partida!

Savanții magellieni găsiră foarte repede soluția problemei: un strat ușor de seleniu făcea aparatul impenetrabil pentru câmpurile emise de rorcși.

Evident, nici nu putea fi vorba să se acopere toate astronavele cu un strat din acest metaloid; totuși, Setni făcu o altă sugestie: poate că ar fi posibil să se fabrice proiectile teleghidate cu ogiva din antimaterie, dotate cu detonatoare automate care ar fi acoperite cu seleniu...

Această propunere primi imediat aprobarea specialiștilor, și fură realizate experiențe în acest sens.

Reușita lor fu deplină... Dintr-o dată, stima magellienilor pentru Setni crescu vizibil. Încontinuu, tehnicienii veneau să-i ceară sfatul, ceea ce îl încurca mult, căci cunoștințele lui nu erau, nici pe departe, egale cu ale lor...

Fabricarea în serie a unor bombe de acest tip începu repede, și polluxianul trebui să promită că va însoți escadrila care urma să facă primele teste reale, pe niște nave inamice.

Din fericire, toate acestea cereau o amânare, ceea ce îi permise să-și reia vizitele în oraș.

Bineînțeles, cercetările în curs erau ultrasecrete, și nimeni, în afară de cei inițiați, nu știa că o slabă speranță de a-i învinge pe rorcși tocmai se născuse.

Locuitorii din Hagen se comportau, prin urmare, ca și cum înfrângerea rasei lor era de neocolit.

Cei mai înțelepți își continuau liniștiți viața, încercând să găsească o alinare în religie și în practicarea datoriilor lor civice sau familiale. Alții se dedau desfrâului, încercând să acumuleze în câteva luni toate plăcerile dintr-o viață de om. Toți aceștia nu reprezentau nici un pericol.

În schimb, niște secte extremiste se dovedeau mult mai periculoase. Ele pretindeau că dezastrul care îi amenința pe magellieni nu era decât pedeapsa cuvenită pentru greșelile lor, și că era o blasfemie să se opună genocidului care îi amenința.

Or, comandantul Stadyr se lăsase convins de acești exaltați. Mânios din cauza faptului că văzuse cum îi scapă prada, datorită complicității Directoratului, ardea de dorința de a se răzbuna pentru afrontul pe care i-l adusese Setni.

Îi fu ușor să-i convingă pe Sectanții Zilelor din Urmă că acest străin reprezenta un pericol pentru secta lor. Nu lucra Setni la o armă nouă, menită să-i înfrângă pe rorcși, ceea ce nu putea decât să mărească ura acestora din urmă față de ei?

Comandantul reuși fără probleme să-i convingă pe rebeli că, dacă îl capturau pe străin, aceste cercetări nu vor mai putea fi duse la bun sfârșit. Dispunând de puteri depline, Stadyr începu deci să-și spioneze adversarul, având mare grijă să nu se facă remarcat.

Observă repede că polluxianul ieșea în fiecare dimineață să viziteze capitala. Olxa îl însoțea uneori, atunci când datoriile care îi reveneau îi permiteau acest lucru. Or, majoritatea muzeelor nu erau frecventate deloc de locuitorii Hagen-ului, care aveau alte griji pe cap. Chiar și paznicii erau mai puțin atenți și lipseau deseori de la post.

Stadyr își alese cu grijă momentul. Se puse la pândă, împreună cu câțiva fanatici bine făcuți.

Ocazia nu se lăsă mult așteptată. La câteva zile după aceea, Setni se afla într-un muzeu pustiu. Se uita cu interes la o mare dioramă ce reprezenta evoluția biologică pe Magel. Deodată, cinci tipi solizi țâșniră din ascunzătoarea lor: o enormă reptilă împăiată, și se aruncară asupra lui.

Din păcate, trimisul psiborgilor, neavând granatul, nu putea să facă apel la puterile lui *psi*. Agresorii îi aruncară un sac în cap, apoi îl trântiră la pământ și îl legară cu grijă.

Nu se afla nimeni prin apropiere, ceea ce le permise agresorilor să-l închidă pe polluxian într-o ladă mare. O dată făcute acestea, toți se îmbrăcară din nou cu costumele furate, într-un vestiar, și, astfel deghizați, părăsiră în liniște muzeul, sub privirea distrată a singurului paznic de la intrare.

Coletul fu așezat într-un elicopter de transport care staționa în fața muzeului, și vehiculul demară imediat înspre periferie.

Stadyr se asigură că nimeni nu îi urmărea. Răpirea trecuse neobservată și tâlharii puturăajunge fără probleme în bârlogul lor. Era vorba de o veche rețea de subterane care brăzdau subsolul Hagen-ului. Câteva săli erau vizitate în mod regulat, dar majoritatea tunelurilor erau lăsate de izbeliște. Magellienii nu știau nici măcar care era configurația exactă a acestor meandre fără sfârșit.

Nefericitul polluxian se trezi deci într-o temniță întunecată, cu gratii ruginite, dar solide, fără să știe unde se afla. Identitatea celor care îl capturaseră îi era, și ea, necunoscută.

Era prins în capcană, fără mari speranțe de a fi eliberat: transmițătorul n-ar putea, fără îndoială, să-l ducă înapoi pe călătorul în timp în epoca lui, căci închisoarea lui se găsea, după câte se pare, sub un strat gros de stânci. Își făcea reproșuri amare că acceptase să împrumute minunatul aparat al psiborgilor, care reprezenta singurul său mijloc de apărare în această lume ostilă. Din păcate, regretele sale nu schimbau cu nimic lucrurile: era într-adevăr prizonier, fără mari speranțe de a-și recăpăta, într-o bună zi, libertatea...

Câte zile a stat astfel? N-ar fi putut să spună... Din când în când, se deschidea o vizetă, și o mână strecura înăuntru un bol umplut cu o zeamă infectă.

Setni punea atunci o altă piatră într-o grămăjoară, neștiind dacă periodicitatea mesei sale corespundea cu o zi de-a magellienilor, care nu avea, fără îndoială, nici o legătură cu cele de pe planeta lui Archimago...

În ciuda absenței granatului său, polluxianul mai păstrase câte ceva din fostele sale puteri. Putea, într-adevăr, să „simtă" mințile celorlalți prizonieri, situați aproape de celula lui, fără ca totuși să le poată transmite vreun mesaj.

Prizonierul își petrecea majoritatea timpului alungând niște animale asemănătoare cu șobolanii, care se dovedeau foarte agresive și care îl muscaseră de mai multe ori. O scândură smulsă din patul lui îi slujea drept armă. Din fericire, îi putea auzi foarte bine, datorită liniștii.

Foarte repede, agresorii învățară să-l respecte și nu mai încercară să-l mănânce de viu.

În sfârșit, atunci când pierduse orice speranță de a mai fi eliberat, un zgomot de pași răsună pe culoar. Ușa se deschise larg. Setni, orbit de lumina torțelor, își acoperi ochii cu mâinile. Fu tras cu putere de gulerul tunicii, în timp ce o voce mormăia:

– Haide! Mișcă-te și nu încerca să faci pe șmecherul...

Polluxianul înțelese destul de greu ceea ce i se spunea. Mai știa cât de cât limba locală, dar absența granatului se făcea simțită, o dată în plus.

În orice caz, gestul era destul de explicit, și nu putea decât să se supună.

Cei doi paznici îl duseră deci într-un tunel boltit. Unul se puse în fața lui, celălalt – în spatele lui. Lunganului din spate îi făcea o plăcere nebună să-i înțepe șalele cu sabia...

Încetul cu încetul, prizonierul își recăpătă vederea, distingând costumul celui din fața lui. Lucru ciudat, era vorba de un soldat îmbrăcat într-o armură medievală, întru totul asemănătoare cu cea a locuitorilor de pe planeta lui Archimago. Suferise oare un nou transfer în timp?

După ce parcursese vreo sută de metri, micul cortegiu ieși într-o sală destul de mare, luminată de sfeșnice fixate pe pereții ce musteau de umezeală. Era vorba, după câte se părea, de un tribunal, căci trei judecători prezidau pe un fel de estradă. De asemenea, erau acolo și diferite instrumente de tortură. Călăul, un uriaș foarte beat, zăcea aproape de ei, prăbușit pe o bancă de lemn.

Paznicii îl forțară pe Setni să se așeze pe un taburet instabil, cu fața spre tribunal, apoi îl încadrară, cu sabia la vedere.

Acum prizonierul zărea foarte bine scena care se desfășura în fața lui, și înțelegea, de asemenea, din ce în ce mai bine, cuvintele judecătorului, care pronunța un verdict.

– ... Și, pentru că l-ai denunțat pe unul dintre ai noștri, călcându-ți astfel cuvântul dat, te condamnăm la moarte. Sentința va fi executată imediat, în fața noastră. Călăule, fă-ți datoria!

Cei doi soldați veniră atunci să-l ia pe nefericit, care nu prea părea să fi înțeles ce îl aștepta. Îl duseră aproape de unul dintre instrumente, un fel de scaun cu un spătar solid, și îl forțară să se așeze. Îi legară apoi bustul și picioarele cu frânghii groase și îl lăsară acolo.

Omul trântit pe banca de lemn nu părea să fi auzit ordinul tribunalului. Atunci judecătorul porunci, cu un aer nemulțumit:

– Paznici! Scuturați-l puțin pe ticălosul ăsta... Cum de îndrăznește să ne lase să așteptăm după el?!

Unul dintre temniceri se apropie și încercă să-l ridice pe călău, care își clătina capul cu un aer idiot. Cum nu reușea să-l ridice, dată fiind statura bețivanului, unul dintre tovarășii săi veni să-l ajute. Cei doi reușiră atunci să-l pună pe picioare. Setni observă că de-abia stătea...

– Călău! șuieră judecătorul. Execută-ne imediat sentința: sugrumă-l pe condamnat!

De astă dată, bruta, cu mintea lui începătoșată, părea să fi înțeles ce se aștepta de la el. Merse clătinându-se până la scaun și începu să pună un lanț de fier în jurul gâtului nefericitului. Acesta, la rândul său, păru să realizeze, în sfârșit, ce soartă îl aștepta.

– Nu! Fie-vă milă... gemu el. Sunt nevinovat! Doream numai să îi învingem pe rorcși...

Judecătorii rămaseră imperturbabili, în timp de torționarul punea două piulițe mari pe filetele ce ieșeau din spătar. Gesturile sale erau atât de stângace, încât scăpă piulițele de mai multe ori, nereușind să le strângă.

– Să terminăm odată cu asta! Ajutați-l! orăcăi magistratul.

Un ajutor veni să aranjeze aparatul, apoi se retrase, în timp ce călăul începea să răsucească șuruburile cu ajutorul unei chei mari.

Vaietele condamnatului se transformară apoi în urlete, care, foarte repede, se atenuară și deveniră imperceptibile, pentru a înceta complet, în cele din urmă. Vertebrele pârâiră atunci cu un zgomot sec. Executantul acestor mari fapte se înapoie atunci la banca lui, bău o gură dintr-un urcior pus pe jos, apoi, culcându-se iarăși, începu să sforăie, reluându-și somnul întrerupt.

– Să fie adus al doilea acuzat! ordonă atunci președintele acestei parodii de tribunal.

Setni, împins de asesori, veni să se așeze pe locul mortului, întru totul convins că nu mai avea decât câteva clipe de trăit.

– A, iată-l deci pe străinul despre care s-a vorbit atâta... Care e numele tău?

– Setni...

– Naționalitatea?

– Sunt polluxian: locuiam într-o galaxie îndepărtată.

– Greu de crezut... Totuși vorbești destul de prost limba noastră...

– Se pare că acest fapt a fost dovedit, interveni al doilea magistrat. Membrii Directoratului l-au recunoscut ca atare.

– A, da? Ciudat... În orice caz, asta nu-i schimbă cu nimic vina!

– Poate că vitejii noștri aliați rorcși doresc să lămurească această chestiune? sugeră cel de-al treilea judecător, uitându-se spre o formă înfofolită, cuibărită într-un colț întunecat.

La Setni nu ajunse nici un mesaj, dar tribunalul păru să fi perceput un răspuns, căci președintele continuă:

– Bine... În acest caz, vom trece la enunțarea faptelor ce i se impută...

„Așadar", gândi Setni, „aceste creaturi malefice au reușit deja să se strecoare în Hagen, fără știrea Directoratului... Negreșit, situația e și mai critică decât credea Curx!"

Vocea își continua enumerarea, monotonă.

– ... Străinul acesta s-a angajat deliberat împotriva rorcșilor și, după informațiile obținute, participa la elaborarea unor arme noi. Trebuie deci să-l împiedicăm să mai facă vreun rău. Într-adevăr, pentru ca pacea să domnească în Marele Nor, se cuvine să abandonăm lupta contra rorcșilor, care, în clemența lor, acceptă ca unora dintre noi să le fie cruțată viața, cu condiția expresă de a ne întoarce la un mod de viață ancestral și de a abandona orice cercetare în domeniul psihic și științific...

Silueta malefică se mișcă puțin și păru să-i ordone ceva judecătorului, căci acesta se întrerupse pentru a-l asigura:

– După cum vă este voia, nobile rorx! Binevoiți să ne lămuriți asupra naturii exacte a mârșăviilor făcute de acest străin abject!

Setni simți atunci, cu oroare, un gând strecurându-i-se în creier, începând să-i scotocească memoria, pentru a afla ce realizase în laboratoarele din Hagen. Cu o oarecare amărăciune, se felicită pentru faptul că pusese la punct o tehnică valabilă, o dată ce una dintre aceste creaturi blestemate se apucase să-i exploreze creierul. Apoi încercă să se lupte cu rorxul. Dar degeaba... Fără granat, era la fel de neputincios ca un copil...

Tocmai atunci o parte din tavan se dădu la o parte brusc. Niște moloz și niște pietre căzură cu mare zgomot pe jos, rănind mai mulți paznici. O duzină de oameni își dădură drumul jos, cu pistoale în mână. Armele scuipară niște flăcări scurte, doborându-i fără milă pe soldații care mai trăiau.

Din păcate, flăcările se micșorară și se stinseră foarte repede: rorxul tocmai contraatacase. Fâșii de foc începură să șerpuiască prin aer, fulgerându-i pe mai mulți dintre agresori.

Setni, stupefiat, asista neputincios la acest spectacol.

Tocmai atunci Curx sări lângă el.

Cu trei lovituri de pumnal, îl dădu gata pe un paznic ce încerca să intervină, apoi puse în jurul taliei lui Setni centura pe care se afla faimosul granat...

Dintr-o dată, polluxianul își recăpătă întreaga luciditate și toate puterile: respinse cu mânie flăcăruile care îl amenințau, apoi îl atacă pe rorx.

Malefica ființă simți repede impactul puterii psihice a adversarului său și se ghemui în colțul ei, încercând să preia controlul asupra atacului. În acest timp, tovarășii lui Curx îi scoteau din luptă pe membrii tribunalului și pe soldați.

Plin de furie, Setni se străduia să-și nimicească adversarul. Acesta nu se dovedea a fi mai redutabil decât Archimago și Duessa: amplificatorul granatului poseda o putere prea mare pentru el. Încetul cu încetul, silueta înfofolită se estompă, devenind diafană și translucidă, apoi dispăru complet.

Trimisul psiborgilor n-ar fi putut spune dacă era vorba de o materializare psihică sau de un veritabil rorx, în orice caz, adversarul lui nu mai era acolo...

– Ei bine, se pare că am sosit la timp! exclamă Curx.

– Pe cinstea mea, așa e! În câteva minute, aș fi fost sugrumat, într-adevăr... Dar, spune-mi, cum mi-ai dat de urmă?

– Datorită minunatului aparat pe care ți l-am dat înapoi. Păstrase amprenta gândurilor tale. Din păcate, nu știam acest lucru, totuși unul dintre savanții noștri a sfârșit prin a-și da seama de asta. Am cercetat atunci cu atenție tot Hagen-ul și, în cele din urmă, am primit un impuls slab. Bineînțeles, ne-am chinuit puțin ca să te descoperim în labirintul ăsta. Din fericire, am putut găsi un plan în arhivele noastre, ceea ce m-a făcut să câștig timp...

– Apropo, de când am fost făcut prizonier?

– De opt zile de-ale noastre.

– Atât de puțin! Credeam că am plecat de lângă voi de mai mult de o lună, și eram atât de îngrijorat!...

– Te înțeleg! De fapt, cine era creatura care se ascundea în colțul încăperii?

– Un rorx!

– Ce?! Blestemații ăștia au prins deja rădăcini pe planeta noastră?

– Nu sunt sigur de asta, poate că era vorba de o simplă materializare psihică. Totuși ai face bine dacă ai ordona o percheziție atentă a tuturor acestor tuneluri.

– Nu te teme, o să trimitem gărzi pentru a-i depista pe ticăloșii ăștia. Din păcate, sunt atâtea și atâtea locuri necunoscute, încât mă tem că n-o să putem pune mâna pe ei. Nu-i nimic! Principalul e ca tu să fii teafăr și nevătămat. Vino, prietene, o să ieșim la suprafață.

Pe traseu, cei doi își continuară conversația, și Setni află informații interesante: specialiștii din Hagen putuseră realiza un număr de arme

făcute după indicațiile lui. Ogivele din antimaterie erau protejate de un strat de seleniu, iar detonatorul funcționa la un ordin psihic. Curx îi ceru deci să însoțească o escadrilă dotată cu noile proiectile, pentru a se asigura de buna lor funcționare.

Polluxianul acceptă bucuros să participe la această expediție: în caz de reușită, magellienii ar dispune de o armă eficace, pe care ar putea s-o construiască în serie, ceea ce le-ar conferi un avantaj apreciabil.

Al doilea lucru interesant: savanții înțeleseseră, parțial, cum funcționa granatul. Folosea ca sursă energetică liniile de forță ale câmpului magnetic al planetelor, sau pe cele ale câmpului galactic. Acest lucru explica enormul său potențial energetic. În schimb, microminiaturizarea aparatului punea probleme cvasi-insolubile. Tehnicienii credeau că pot construi o replică a amplificatorului, cu un model mai greoi, dar nu sperau s-o termine mai devreme de un an de-al lor. Ar fi posibil să-i oprească pe rorcși până atunci? Curx nu credea că e posibil...

Totuși acest studiu nu urma să fie inutil: va permite perfecționarea transmițătorului, pe care magellienii îl construiseră într-o criptă adâncă.

Setni regăsi cu o plăcere nedisimulată lumina zilei; Olxa îl primi cu entuziasm și își asumă sarcina să-l facă să uite clipele urâte petrecute în catacombele Hagen-ului.

Totuși gazdele lui nu îl lăsară să se abandoneze plăcerilor sale; trebui, mai întâi, să asiste ca martor la judecarea celor care îl capturaseră. Curx conta mult pe capacitățile lui telepatice pentru a scoate la iveală adevărul.

Polluxianul îi revăzu deci, fără pic de plăcere, pe torționarii săi – din fericire, inofensivi –, în fața tribunalului din Hagen.

Stadyr se afla pe banca acuzaților.

Alvador, care reprezenta Directoratul, fu primul care-l interogă.

– Cum se poate ca un astrot cu abilități profesionale atât de remarcabile, cum ești tu, să devină complice al celor mai înverșunați dușmani ai noștri? se miră el.

Comandantul nu ezită nici o clipă.

– Simplu oportunism! Sunt prea bine plasat ca să nu știu că nu mai putem câștiga acest război. Or, se cuvine ca măcar unii magellieni să supraviețuiască. Așadar, singurul mijloc este să tratăm cu rorcșii, și, cum voi refuzați s-o faceți, am devenit membru al Sectei Zilelor din Urmă...

– Care este scopul acestei mișcări subversive?

– Să ia legătura cu foștii noștri adversari, pentru a salva ceea ce încă mai poate fi salvat: am fost asigurați că membrii S.Z.U. vor fi cruțați.

Rorcșii acceptă ca unii magellieni să continue să le locuiască planetele, cu condiția să pună capăt oricărei cercetări științifice.

– Așadar, pretinzi că pe unele din planetele ocupate mai trăiesc încă niște compatrioți de-ai noștri?

– Sunt sigur de asta, căci i-am văzut! Evident, trăiesc într-un mod foarte diferit față de noi, în cadrul unei societăți arhaice destul de asemănătoare cu epoca medievală. Dar asta nu-i împiedică nicicum să fie fericiți, din contră! Civilizația noastră tehnică nu aduce cu sine decât putreziciune și degradarea condiției umane...

Setni îi făcu atunci semn lui Alvador că vroia să intervină, și directorul îi dădu cuvântul.

– Spune-mi, Stadyr, par fericiți?

– Zău, nu știu... N-am văzut decât proiecțiile psihice ale rorcșilor...

– Ei bine, eu îți pot spune că semenii tăi subjugați de rorcși sunt smulși din brațele părinților lor încă de la cea mai fragedă vârstă și că sunt supuși unei condiționări menite să împiedice orice rebeliune. Am văzut o planetă unde domnesc aceste creaturi blestemate: le place să-i tortureze pe nefericiții lor supuși și se hrănesc cu suferințele lor. Creează niște entități monstruoase care îi hăituiesc, fără ca ei să se poată apăra! Mai crezi, acum, că se cuvine să încetăm lupta?

Astrotul nu spuse nimic. Cu fruntea încrețită, părea să se gândească; în cele din urmă, mormăi:

– La ce bun să ne luptăm fără speranță, o dată ce, în orice caz, vom fi învinși? I-am văzut pe cei mai buni tovarăși ai mei, pe cei mai valoroși, pierind cu miile în spațiu...

– Uiți de prietenul nostru polluxian! continuă Alvador. Datorită lui, dispunem acum de arme noi, pe care le vom testa în curând. Defetismul tău e de neiertat, mai ales că le-ați permis rorcșilor să vină să ne spioneze chiar pe Hagen! Sunt mulți pe planeta noastră?

– Zău, eu n-am văzut decât unul: cel pe care l-a ucis Setni; de altfel, mă întreb cum de-a făcut asta, căci nimeni nu putea să-l atingă...

– Nu era vorba cumva de o simplă imagine, produsă de vreun aparat introdus clandestin în catacombe?

– E foarte posibil, mărturisi astrotul. Profetul sectei are o capelă secretă, la care au acces numai cei mai mari inițiați. Tot ceea ce știu ți-am spus deja: mi s-a întâmplat să-l ating pe stăpân, și n-am simțit absolut nimic...

– Nu poți să ne dai și alte informații despre acest Profet?

– Nu... De altfel, am spus deja prea multe. Niciodată nu-i veți învinge pe rorcși; veți pieri toți de o moarte cumplită. Încetați lupta cât mai este timp, poate veți fi cruțați...

În ciuda tuturor eforturilor lui Alvador, Stadyr refuză să răspundă la celelalte întrebări care i se puseseră. Directorul îi făcu atunci semn polluxianului să exploreze mintea acuzatului.

Setni reuși să facă acest lucru cu ușurință, dar nu descoperi nimic mai mult. Un sistem de siguranță foarte eficace îi proteja pe Sectanții Zilelor din Urmă; comandantul nu știa, într-adevăr, nimic altceva, și era sincer atunci când îi sfătuia pe magellieni să ceară un armistițiu.

Și dacă avea dreptate?

În timp ce Alvador continua să-i interogheze pe ceilalți acuzați, trimisul psiborgilor se retrase, gânditor: reieșea clar că, în viitor, rorcșii vor fi stăpânii magellienilor. Planeta lui Archimago nu era decât o replică a celor pe care le descrisese Stadyr...

Și, atunci, nu trebuia oare să-l sfătuiască pe Curx să nu se mai chinuiască degeaba, căci nu vor face altceva decât să-i înrăiască și mai tare pe rorcși?

CAPITOLUL VIII

Procesul fu repede expediat: se cuvenea să se dea un exemplu, pentru a stimula entuziasmul războinic al magellienilor.

Stadyr și sectanții Zilelor din Urmă fură condamnați la moarte. După obicei, execuția trădătorilor de țară avu loc în piața publică și fu deosebit de crudă.

Nefericiții fură închiși în niște piei de maursi, un fel de mamifere marine. Doar capul le rămăsese afară. Un mic amănunt: aceste piei se strângeau atunci când se uscau.

La început, călăul le stropise cu apă și, încetul cu încetul, ele se micșorară, zdrobindu-i pe nefericiții care urlau de durere.

Setni nu asistă la supliciul lor. Nu era de acord cu pedeapsa cu moartea, și, cu atât mai puțin, în asemenea condiții. Își petrecea majoritatea timpului cu savanții, care puneau la punct proiectilele cu ogivă din antimaterie. Fabricarea lor avansa și, în câteva zile, escadrila ar fi putut pleca pentru a face încercări.

Totuși, Curx îl însărcină în curând cu o nouă misiune: în această perioadă a anului, continentul pe care se afla Hagen era devastat de niște uragane tropicale. Sateliții permiteau să se prevadă sosirea lor, dar nu le împiedicau să facă ravagii.

Or, un comunicat al serviciilor de meteorologie îl anunța că un mic oraș de pe coastă fusese cruțat, în mod paradoxal, de ciclon.

Curx încerca în continuare să repereze locul în care Sectanții Zilelor din Urmă își ascunseseră transmițătorul ce le permitea rorcșilor să-și materializeze imaginile pe planetă. Acest indiciu i se păru ciudat, și îi împărtăși bănuielile sale lui Setni, cerându-i să meargă să inspecteze acel loc.

Acesta acceptă bucuros; nu credea că va putea să modifice destinul magellienilor, dar vroia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-i ajuta în lupta împotriva necruțătorilor lor dușmani.

Luă deci un glisor, împreună cu Olxa, și se duse să survoleze orășelul.

În aparență, totul era normal: oamenii se ocupau liniștiți de treburile lor, niște vase părăseau portul ca să meargă la pescuit; nici urmă de vreo astronavă sau de instalații de vreun fel.

Totuși polluxianul, datorită granatului său, simți clar prezența unui spirit ostil. Îi comunică imediat acest lucru tovarășei lui.

– Ești sigur că e vorba de rorcși? îl întrebă ea.

– Nu există nici un dubiu cu privire la asta; acum, sunt obișnuit să-i recunosc: sunt alunecoși și prefăcuți, și nici unul dintre compatrioții tăi nu are un psihic comparabil...

– Incredibil! Cum pot să se insinueze astfel dincolo de sistemele noastre de apărare? Mi se pare că situația e foarte periculoasă...

Setni se feri să-i spună că era încă și mai pesimist decât ea: nimic nu-i putea împiedica pe rorcși să-i subjuge pe magellieni, pentru că, în viitor, aceste creaturi blestemate vor fi stăpânii Norilor lui Magellan. Se mulțumi să suspine:

– Ce să-i faci, puterea lor psihică e atât de mare, încât pot să-i păcălească ușor pe compatrioții tăi. Nu cred să fie numeroși, probabil că doar încearcă să se informeze cu privire la mine; sosirea mea i-a surprins foarte mult.

– Îi poți repera?

– După părerea mea, se ascund de-a lungul acestei coaste stâncoase, fără îndoială, în vreo grotă puțin accesibilă. Probabil că S.Z.U. ajung acolo cu barca.

– Ce-o să facem? Pot să dau ordin să fie bombardată cu unul dintre noile noastre proiectile. Din păcate, mă tem ca explozia să nu facă numeroase victime printre locuitorii orașului. De altfel, e imposibil să-i evacuăm, pentru că rorcșii ar bănui că au fost reperați...

– Îi voi ataca de unul singur; datorită amplificatorului meu, nu mă tem de ei...

– Cum vrei, dar fii prudent. Nu uita că ești singura noastră speranță...

Glisorul aterizează pe o plajă mică, nisipoasă, nu departe de faleză. Olxa decolă imediat și polluxianul rămase singur.

Merse o vreme de-a lungul plajei, adunând scoici, ca și cum ar fi fost un om oarecare ieșit să se plimbe. Zgomotul spargerii valurilor, mirosul iodat al algelor îi aminteau de planeta sa natală, și începea să viseze, privind această lume, totodată atât de îndepărtată și de apropiată de a sa.

Din păcate, toate aceste minunății vor aparține în curând blestematilor de rorcși! Nu vor ezita să-i ucidă pe majoritatea locuitorilor din Hagen, cruțându-i doar pe unii dintre ei, reduși la starea de marionete, pentru a-și bate joc de ei și pentru a se hrăni cu suferințele lor. În curând, ba-

lauri ce scuipă foc vor bântui câmpiile, ondine[1] amăgitoare îi vor atrage pe navigatori pentru a-i tortura, monștri asemănători cu Amăgirea îi vor face să-și piardă mințile...

Setni alungă aceste idei sumbre; pentru moment, rorcșii încă nu stăpâneau Hagen-ul și, atâta vreme cât se va afla aici, va face tot ce va putea pentru a-i împiedica să facă rău. De altfel, prezența unui spirit se simțea și mai clar; localiză repede bârlogul invadatorilor: o grotă întunecată care se deschidea la nivelul apei.

Trimisul psiborgilor se îndreptă cu îndrăzneală spre vizuina întunecată. Probabil că adversarii lui îl reperaseră, și își adună toate forțele psihice pentru a le respinge atacul.

Acesta nu întârzie să apară: după frumosul lor obicei, rorcșii se luptau pe față. Materializară un hidos balaur marin, care, alergând pe picioarele lui scurte, se năpusti asupra intrusului. Gura sa larg căscată descoperea niște șiruri de dinți oțeliți. Putea să-l pună pe fugă pe orice magellian, cu atât mai mult cu cât carapacea monstrului era, cu siguranță, în stare să reziste la toate armele clasice...

Dar Setni nu mai folosea asemenea instrumente: întinzând brațul, aruncă asupra adversarului său un fulger orbitor, care îl atinse pe-o parte și îl făcu să dea înapoi, mugind de durere, înspre adâncurile grotei, în care dispăru.

Rorcșii, recunoscând puterea celui care tocmai îi supărase, își schimbară imediat tactica. De îndată ce astrotul pătrunsese în peșteră, niște puncte luminiscente începură să se învârtească în fața ochilor lui. Puterea lor hipnotică era atât de mare, încât Setni trebui să apeleze la toate forțele lui pentru a respinge sugestiile pe care le făceau să se nască în el.

Niciodată nu suferise un asemenea atac, nici chiar atunci când se luptase cu Archimago și cu Duessa. Stâncile negre dispăruseră. O câmpie înverzită apăruse în locul lor. Aceasta semăna, în mod ciudat, cu cea de pe planeta Cavalerului cu Cruce Roșie: tehnica rorcșilor părea imuabilă...

Apoi un pâlc de copaci apăru deodată în preajma lui Setni. Niște păsări ciripeau la umbra lor plăcută. Glasuri angelice, cu timbru cristalin, precum murmurul unei cascade, cântau împreună cu ele.

Atunci, astrotul zări o femeie de o frumusețe răpitoare, întinsă leneș pe un pat de trandafiri. Era îmbrăcată doar cu o țesătură diafană din argint, care lăsa să se întrezărească pielea ei de alabastru. Sânii albi ca

1. Ondină = (în mitologia scandinavă și germanică) zână, geniu al apelor (n. tr.).

neaua se ofereau ca niște fructe coapte, și un surâs seducător îi descoperea dinții, asemenea unor perle dintre cele mai frumoase.

Fără să vrea, polluxianul se gândi la minunatele sireniene, cele mai frumoase făpturi din Calea Lactee, dar această nimfă le punea în umbră frumusețea.

Ochii de acvamarin, buzele umede îl chemau cu dulceață...

Setni făcu un pas înainte: nimic altceva nu mai conta în Univers, doar această zeiță...

Totuși, în adâncul ființei lui, apăru o imagine palidă: Nicolette, cu brațele întinse, se punea între el și lasciva vrăjitoare.

Atunci, dintr-o dată, recăpătă controlul asupra minții sale; furios, dezlănțui din nou fulgerul asupra copacilor și asupra nimfei care se afla acolo. Un miros oribil de carne arsă îi intră în nări, și îl alungă, pentru a-l înlocui cu o mireasmă delicată de garoafe, apoi, asemenea unui erou dezlănțuit, le atacă, la rândul lui, pe monstruoasele entități care se ascundeau în spatele stâncilor.

Bărbatul simți că puterile li se micșorau, și întrezări atunci patru forme înfofolite care se strângeau, înfricoșate, lângă un bloc cubic dungat cu flăcărui purpurii. Prezențele vâscoase deveneau din ce în ce mai greu perceptibile. Apoi rorcșii apărură sub înfățișarea lor reală: cea a unor crustacee hidoase cu ochi pedunculați, cu membre ce se terminau cu niște clești larg căscați, ca și cum încercau să-l prindă și să-l facă fărâme.

Cu un ultim efort, polluxianul pătrunse în mintea sinuoasă a adversarilor săi, stăpânindu-și greața. Și-atunci, se dezlănțui, dând drumul urii...

Una după cealaltă, maleficele creaturi dispărură... Mai rămânea doar blocul cubic, acum foarte șters. În cele din urmă – fără îndoială, sub efectul unui dispozitiv de autodistrugere –, mașinăria se transformă în fum.

Bolta se nărui în urma deflagrației și Setni trebui să apeleze la ultimele sale forțe pentru a crea un ecran, care îl protejă de pietre și îi permise să părăsească această peșteră diabolică. De-acum încolo, nici un rorx nu va mai bântui Hagen-ul.

Glisorul îl aștepta pe mal și Olxa se grăbi să-l întâmpine.

– Ești bine? se interesă ea, cu un aer îngrijorat.

– Da... De data asta, erau patru, și probabil că foloseau un dispozitiv amplificator. Mi-a fost foarte greu să le resping sugestiile...

– Ce mai contează, dacă ești în viață!

– Asta dovedește, cel puțin, că suntem pe calea cea bună, o dată ce se străduiesc așa de mult. Oare vom reuși să-i respingem cu noile noastre arme? În orice caz, poți fi liniștită, nu mai e nici un rorx pe planeta asta...

Ajutat de tânăra femeie, polluxianul se îmbarcă în glisor, care se întoarse la Hagen. Olxa le comunicase lui Curx și lui Alvador victoria lui Setni, care îl felicitară călduros la sosire.

– Acum, dacă nu ești prea obosit, putem să încercăm proiectilele, sugeră Curx. O escadrilă de astronave rapide e pregătită.

– Pe cinstea mea, n-am nimic împotrivă. După această înfrângere, rorcșii nu vor mai încerca să vă atace direct. Cred că sunt dezamăgiți că n-au putut să pună mâna pe granatul meu. Să profităm de această pauză pentru a face o diversiune cu un obiectiv limitat. Sunt echipate și alte nave cu arme „anti"?

– O întreagă escadră așteaptă rezultatele tentativei noastre; va ataca în momentul în care îi voi da semnalul.

– Perfect! Să sperăm că totul va merge bine, căci altfel Hagen-ul e pierdut... Și transmițătorul temporal?

– Grăbim lucrările, ca să fie gata cât mai repede; va beneficia de perfecționările granatului tău.

– Aveți grijă de el! spuse Setni râzând. Eu sunt interesat în primul rând...

Navele fuseseră selecționate cu grijă pentru acest raid fulger. Erau cele mai rapide din flotă și îi făcură o impresie excelentă polluxianului. Cât privește comandantul lor, era mult mai amabil decât sărmanul Stadyr, ceea ce nu strica.

Curx se îmbarcă împreună cu Setni. Alvador rămânea în Hagen, în compania Olxăi. Magellianul urma să plece după aceea, cu o întreagă escadră, de îndată ce cercetașii se vor fi întors și vor fi dat raportul cu privire la raid.

Călătoria fu fără probleme.

Trimisului psiborgilor nu-i fu deloc greu să se familiarizeze cu comenzile avizourilor[1], și își petrecu cea mai mare parte din timp discutând cu Curx, căci vroia să știe mai multe lucruri despre acești oameni simpatici, care riscau să dispară pentru totdeauna.

1. Avizo = navă militară ușoară care transmite comenzile, ordinele, face recunoașteri în cadrul unei escadre etc. (n. tr.).

Află astfel că, înainte de sosirea rorcșilor, magellienii trăiau în bună pace. Știau să călătorească printre stele de vreo zece generații, și își croiseră un imperiu înfloritor. Diferitele colonii făceau în pace comerț unele cu celelalte. Mai multe rase humanoide fuseseră asimilate, dar evoluția lor era mai puțin avansată decât cea a locuitorilor Hagen-ului. Niciodată nu avusese loc aici nici cel mai mic război, iar magellienii nu dețineau atunci decât o flotă simbolică.

Atunci când mai multe planete semnalară sosirea unor astronave străine, nimeni nu-și făcu griji din pricina lor. Dar, în curând, toate comunicațiile fură întrerupte. Astronavele trimise în recunoaștere primiră câteva semnale răzlețe. Aflară atunci că avusese loc un atac brutal și că toți coloniștii fuseseră masacrați.

Confruntată cu brutalitatea acestei invazii, această rasă pașnică se schimbă radical.

Industria, remaniată, puse pe picioare o flotă de război, într-un timp record. Bărbații și femeile lucrau cot la cot, fără nici o discriminare.

Din păcate, atacurile lor succesive fură niște dezastre. Unul după celălalt, vechile teritorii magelliene cădeau în mâinile invadatorilor, a căror tehnologie, foarte diferită, făcea inoperante armele oamenilor.

Doar distanțele imense ce trebuiau să fie parcurse încetiniseră înaintarea rorcșilor. Toate metodele fuseseră încercate pentru a-i înfrânge, dar nu dăduseră nici un rezultat.

În momentul sosirii lui Setni, conflictul dura deja de două generații, și multă lume nu mai credea în victorie. Sosirea inopinată a unui locuitor din Calea Lactee le dăduse totuși speranțe noi membrilor Directoratului. Recentul succes al lui Setni le confirma această idee: dacă proiectilele cu antimaterie le permiteau să-i țină pe rorcși departe de Hagen, oare s-ar putea, atunci, să se fabrice niște amplificatoare psihice asemănătoare cu cel al granatului?

Era deci foarte importantă misiunea celor șase astronave. De fapt, toate speranțele magellienilor erau în mâinile lor...

Așa se explica nervozitatea lui Curx, care, pe parcursul întregului traseu, păru distant și preocupat. Setni nu se îngrijoră peste măsură. Totuși, într-o seară, magellianul veni să-l caute în cabină și îi declară cu un aer jenat:

– Prietene, trebuie să-ți vorbesc între patru ochi...

– Ei bine, sunt numai ochi și urechi... Ce se întâmplă?

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva: trădarea lui Stadyr m-a afectat foarte tare. Era un astrot remarcabil, și sigur n-a acționat fără niște motive serioase.

– Tipul ăsta nu credea în victoria voastră, asta-i tot! Încerca să-și scape pielea colaborând cu dușmanii, e o atitudine des întâlnită într-un asemenea caz. Crede-mă, am mai văzut cazuri dintr-astea în Confederație!

– Sigur!... Totuși Stadyr n-ar fi acceptat niciodată să ne trădeze cauza dacă n-ar fi crezut în posibilitatea unei coabitări cu rorcșii. De aceea m-am hotărât să fiu cu inima împăcată, făcând un raid pe o planetă ocupată de dușman, ca să aflu la ce tratament sunt supuși compatrioții mei.

– Ouaau! Acționezi în forță, bătrâne... Ce cred despre asta ceilalți membri ai Directoratului?

– Nu le-am spus nimic...

– A, atunci de ce mă amesteci și pe mine?

– Pentru că am nevoie de tine: puterea ta psihică ne poate permite să inspectăm clandestin una dintre aceste planete, pentru a ști exact ce se petrece acolo.

– Pe cinstea mea, mi se pare logic. Numai că nu înțeleg cum am putea parcurge o distanță așa de mare în așă puțin timp. Ar trebui să ne încercăm proiectilele și să ne întoarcem imediat la baza noastră...

– Nu te neliniști, am prevăzut totul: trebuie să știi că configurația universului, de structură noneuclidiană, ne permite să o luăm pe scurtătură. Seamănă puțin cu situația în care niște ființe cu două dimensiuni ar trebui să meargă pe circumferința unui cerc pentru a ajunge la antipozii poziției lor. Niște ființe cu trei dimensiuni, în schimb, se pot gândi să meargă de-a lungul diametrului, ceea ce micșorează considerabil traseul.

– Exact. Numai că trebuie să fie făcute calculele folosind șapte dimensiuni ale spațiului, ceea ce complică destul de mult problema!

– Calculatoarele noastre pot face calculele necesare. De când am plecat, mergem pe o falie a spațiului-timp și vom ieși curând în teritoriu ocupat...

– Ei bine, ai fi putut să mă previi!

– Mă temeam că n-o să fii de acord. Acum, e imposibil să dăm înapoi, vom ieși nu departe de una dintre fostele noastre colonii. Cinci astronave vor rămâne în zona acoperită, în timp ce noi vom încerca să debarcăm clandestin, ca să ne amestecăm cu populația. Cel puțin, cu ce-a mai rămas din ea... Apoi, atunci când vom afla ce se petrece, ne vom întoarce la celelalte nave și vom ataca garnizoana locală. Astronavele lor le vor

veni în ajutor și vom ști atunci dacă proiectilele noastre pot să-și atingă ținta.

– La naiba, ai tupeu! La noi, asta se numește „să-ți bagi capul în gura kalokului"...

– Poate, dar nu mai suportam incertitudinea. Trebuia să aflu care va fi soarta compatrioților noștri, dacă pierdem acest război.

– Într-un fel, te înțeleg; poți conta pe mine... spuse pur și simplu polluxianul. Cu o condiție, totuși...

– Spune! Știi că nu-ți pot refuza nimic.

– Iată: planul tău nu mă satisface pe deplin. Cele cinci astronave ale noastre vor fi detectate, cu siguranță, și nu vom putea să inspectăm în liniște planeta. Lasă-mi mâna liberă: îi cunosc bine pe rorcși și îți garantez reușita... Astfel, ne vom fi îndeplinit misiunea în cel mai scurt timp.

– Preia comanda, am încredere în tine, răspunse simplu Curx.

Setni se instală deci în cabina de pilotaj și își puse rețeaua pe cap, trimițându-le imediat ordine piloților din celelalte astronave.

Curx, stupefiat, constată atunci că escadrila se îndrepta liniștită înspre planeta ocupată...

Cu câteva secunde mai târziu, erau captate niște semnale radar: flotila fusese reperată.

Magellianul îi aruncă o privire neliniștită tovarășului său, care rămânea imperturbabil.

– Ia vezi, o să avem toate navele rorx pe cap! observă directorul.

– Exact. Pot chiar să-ți spun că cele două vase ale garnizoanei tocmai au decolat... Nu va mai dura mult și vom ști dacă proiectilele noastre funcționează corect. Mai întâi, o să-i amuz puțin...

La ordinele stricte ale polluxianului, escadrila făcu cale întoarsă, plecând de acolo cu viteza maximă. Totuși urmăritorii ei câștigau treptat teren.

Aparatele rorcșilor nu se găseau încă în bătaia „tirului psihic", dar nu mai era mult până atunci.

Acum, toate astronavele erau prea departe pentru ca radarele de pe planetă să le poată urmări. Setni trecu liniștit la înregistrarea emisiilor provenind de la două aparate sferice și, în sfârșit, anunță:

– Uită-te! Vom afla dacă armele noastre sunt puse la punct...

Imediat, o ploaie de proiectile țâșni din cele șase astronave ale Hagen-ului. Setni percepu clar ordinele de distrugere lansate de rorcși. În ciuda câmpului perturbator, proiectilele continuară să meargă drept spre obiectivele lor.

Asta păru să-i enerveze pe cei doi căpitani, care își accentuară emisiile, dar degeaba...

Într-o luptă clasică, ar fi trebuit, în acest moment, să se lanseze interceptoare. Din păcate, rorcșii, încrezători în câmpurile lor perturbatoare, nu aveau așa ceva! Proiectilele își continuară, așadar, drumul, ghidate de dispozitivele lor speciale, și atinseră din plin astronavele rorx.

Curx scoase un țipăt de bucurie.

– Formidabil! Merge... Acum avem șanse să le ținem pe lepădăturile astea la distanță de Hagen! Dar, spune-mi, mi s-a părut că exploziile erau destul de slabe! Asta e din cauza faptului că câmpul perturbator nu este decât parțial atenuat?

– Absolut deloc! Am limitat în mod deliberat deflagrația ogivelor, pentru a evita ca rorcșii să repereze de pe planeta lor distrugerea vaselor. Ia uită-te acum...

Directorul se supuse și, spre marea sa stupefacție, văzu pe ecrane două astronave rorx, în aparență intacte, continuându-și drumul...

– Ce se întâmplă? țipă el. Nici n-au fost atinse!

– Cel puțin, asta vor crede rorcșii, dacă mai pot să primească emisiile lor *psi*! O înregistrare difuzează acum un mesaj ce anunță că navele noastre sunt extrem de rapide și că ele trebuie să-și continue drumul ceva vreme, înainte de a putea să ne ajungă din urmă... Astfel, nimeni nu va bănui nimic...

– Dar cum o să facem ca să aterizăm fără să fim reperați? Aparatele lor de detectare încă funcționează!

– Bineînțeles! Numai că tipii ăștia sunt puțin cam prea siguri pe ei. Nu-și dau seama că funcționarii de la radare nu văd decât propriile mele sugestii psihice. Altfel spus, vor confirma că vasele lor se îndreaptă spre larg și nu vor vedea propria noastră astronavă atunci când va ateriza aproape de capitala lor...

– Fantastic! Prietene, nu știu cum să-ți mulțumesc... Ce ne-am fi făcut fără tine?

– Gata cu complimentele, timpul ne presează. Va trebui să ne deghizăm pentru a trece nebăgați în seamă. Din fericire, i-am putut repera pe câțiva dintre foștii tăi compatrioți, și, zău, poartă niște costume foarte asemănătoare cu cele ale locuitorilor de pe planeta de unde vin. Gata, pilotul automat va avea grijă ca astronava să aterizeze într-un loc liniștit.

Totul se desfășură așa cum fusese prevăzut. La puțin timp după aceea, cei doi prieteni, îmbrăcați în zdrențe, se aflau pe un drum prăfuit,

care șerpuia înspre o cetate în ruine, dominată de alura impunătoare a unui castel medieval cu ziduri puternice.

– Ia spune, șușoti Curx, ce limbă vorbesc?

– Limba ta; nu s-a schimbat nimic în privința asta.

– Nu crezi că ne asumăm niște riscuri inutile? De ce am venit aici, de vreme ce ai fi putut, fără îndoială, să-mi oferi o imagine psihică a ceea ce se petrece pe această planetă? Nu vroiam mai mult de atât...

– Foarte corect! Văd că nu-ți pierzi simțul critic. Ei bine, iată explicația cerută: percep, într-adevăr, tot ce se petrece aici, cu excepția unui singur loc: donjonul castelului... Și asta mă intrigă foarte tare!

– Pricep... Spune-mi, o dată ce cunoști soarta sărmanilor mei compatrioți, nu poți să-mi oferi câteva informații cu privire la ei?

– Ba da! Vom avea timp pentru asta înainte de a ajunge la poarta zidurilor cetății. La drept vorbind, e destul de nasoală: sunt toți reduși la starea de sclavi, destinați sarcinilor celor mai dezgustătoare. Pentru a evita orice intenție de revoltă, trebuie să se ducă periodic într-un loc pe care îl numesc „mormintele ancestrale", luând cu ei copiii de mai mult de șapte ani. N-am putut să aflu mai mult, căci o barieră hipnotică îi împiedică să știe ce se întâmplă atunci când sunt acolo. Un lucru e sigur: sunt supuși unei impregnări psihice, care îi pune în întregime la cheremul rorcșilor...

– Cu ce scop?

– Pe cinstea mea, habar n-am! După părerea mea, lepădăturile astea se hrănesc cu suferințele oamenilor. Interzicându-le strict orice recurs la științe, îi condamnă să trăiască în niște condiții îngrozitoare și să moară fără să-și poată alina chinurile cu ajutorul medicamentelor calmante. Poate că există un alt motiv; de aceea mi-ar plăcea atât de mult să știu ceea ce ascunde donjonul ăsta remarcabil!

– Cine locuiește în castelul ăsta?

– Omul care este șeful acestei planete și care se supune cu servilitate rorcșilor; poartă titlul mult râvnit de „ducator"[1]...

– Colaboratorii ăștia mârșavi sunt, probabil, membrii castei din care făcea parte Stadyr. Înțeleg acum ce îi împinge la trădare! Ce oribil!

– Merită, cu siguranță, o pedeapsă exemplară. Din păcate, probabil că nu se duce lipsă de candidați la acest post!

---

1. În original, *comtor*, de la *comte* („conte"), cuvânt care se pronunță asemănător cu *compteur* („socotitor", „contor") (n. tr.).

Cetatea era aproape acum, și Curx putu constata că Setni spusese adevărul: zidurile puternice de piatră înconjurau niște dărăpănături mizerabile din chirpici, acoperite cu paie. Drumul pe care mergeau se sfârșea la un pod ce trecea peste șanțuri, iar la capătul lui se afla o poartă fortificată cu două turnuri. Aproape de ele, se zărea o moară de apă care părea să meargă normal, dovedind faptul că câmpurile perturbatoare nu funcționau în mod constant.

Câțiva țărani epuizați și zdrențăroși săpau câmpurile care înconjurau cetatea. Niște animale domesticite pășteau iarba rară de pe povârnișe. Era mare diferență față de universul idilic al Cavalerului cu Cruce Roșie...

Pe deasupra acoperișurilor se ridica silueta impunătoare a castelului, care avea în centru turnul masiv ce reprezenta obiectivul polluxianului.

În fața celor doi prieteni, o șaretă cu roți din lemn intră pe pod. Ducea diferite legume destinate locuitorilor cetății. În momentul în care ajunsese la capătul podului, se opri, și doi gardieni în armuri veniră s-o inspecteze, destul de neglijent.

După aceea, îi făcură semn căruțașului să treacă.

Setni și Curx nu întârziară să ajungă, la rândul lor, înaintea postului de control.

– Permisele voastre de trecere! ordonă unul dintre soldați.

Polluxianul scotoci în zdrențele lui jegoase și îi întinse o mână goală interlocutorului, sub privirea amuzată a tovarășului său.

– Vă numiți Doxel și Oador, sclavii convocați de ducator pentru treburile casei? descifră cu greutate cerberul.

– Mda...

– Bine! Treceți... spuse gardianul, înapoindu-le pergamentul imaginar. Aveți grijă să nu pierdeți documentul ăsta! Altfel, s-ar putea să vă coste... Ducatorul are în cuștile lui niște balauri care adoră carnea de om!

– Vă mulțumim pentru amabilitate! îl zeflemisi Setni. Voi avea mare grijă...

De acolo, cei doi prieteni, târâș-grăpiș, o luară pe sub bolta de la intrare. Polluxianul observă în trecere prezența unui detector *psi*, care se asigura că vizitatorii se află sub hipnoză. Nu-i fu deloc greu să-l neutralizeze.

În spatele zidurilor se afla o străduță împuțită, unde apa folosită curgea într-o rigolă centrală. Niște puști în picioarele goale se distrau stropindu-se în joacă; erau, aproape toți, acoperiți de coji și de răni purulente.

Continuându-și drumul, cei doi prieteni observară în trecere că niște meșteșugari lucrau cu unelte primitive în maghernițele lor. Tehnologia folosită era rudimentară. Câteva instrumente, cum ar fi roțile olarilor, funcționau normal.

După câte se pare, compatrioții lui Curx se adaptaseră rapid la noua lor condiție, totuși, toți păreau subnutriți și privirea lor tristă lăsa să li se ghicească disperarea.

Negustori, telali, sacagii se îndreptau spre piața centrală, unde avea loc un târg. Fiecare cumpărătură era o ocazie pentru o târguială interminabilă.

Toți acești oameni păreau la fel de săraci, și unii, și ceilalți.

Curx și Setni o apucară atunci pe un drum îngust și abrupt care urca până la zidurile castelului. Acolo, țăranii erau puțini. Era vorba de slujitorii ducatorului, care păreau mai bine tratați; hainele lor, mai ales, erau curate și aproape noi.

Al doilea pod mobil era păzit de vreo zece soldați, care purtau coif, lance și spadă. Controlul fu la fel de ineficient ca și primul: polluxianului nu-i fu deloc greu să-i păcălească pe sărmanii oameni. Toți erau supuși aceleiași hipnoze, interzicându-li-se folosirea mașinilor de orice fel, a roboților și a vechilor arme. Toți trebuiau să lucreze douăsprezece ore pe zi și să denunțe cea mai mică abatere de la preceptele inculcate de rorcși.

De astă dată, un scutier își asumă sarcina de a-i duce pe cei doi vizitatori în fața stăpânului locurilor.

Omul purta o livrea cu însemnele ducatorului. Păstra pe corp urmele loviturilor de bici, care îl marcaseră pentru toată viața: cu siguranță, colaboratorii rorcșilor foloseau pedepsele corporale fără nici o reținere.

Curx începu să spere că puterea psihică a aliatului său îi va permite să-l înșele la fel de ușor pe ducator ca și pe sclavii săi, căci altfel această expediție ar fi putut să se sfârșească rău...

Toți trei străbătură un labirint de coridoare, zgârcit luminate de torțe. Se încrucișară cu mai multe patrule, care nu îi sâcâiră, apoi escaladară o scară în spirală, care îi duse în fața unei uși sculptate cu motive heraldice.

Două santinele erau postate în fața ei. La vederea lor, își îndreptară halebardele înspre pieptul vizitatorilor.

Inima lui Curx începu să bată nebunește: o să poată tovarășul lui să-i înșele și pe ei, sau gardienii îi vor demasca?

CAPITOLUL IX

Imperturbabil, Setni întinse iarăși mâna goală.

Gardienii își ridicară atunci halebardele și deschiseră ușa. Curx își trase puțin sufletul, dar partea cea mai grea nu venise încă...

Precedați de scutier, cei doi sclavi pătrunseră atunci într-o încăpere foarte mare, destul de întunecată. Era mobilată cu cufere mari, solul era acoperit cu piei de animale, și pe pereți erau atârnate trofee de vânătoare.

În fața vastului șemineu în care ardea un foc de lemne, un om stătea pe un scaun, cu spatele la vizitatori, și doi câini enormi, niște adevărate fiare, își ridicară capul mârâind.

Scutierul, prudent, se opri la o distanță respectabilă și așteptă să fie băgat în seamă de stăpânul lui.

Acesta se întoarse atunci spre noii veniți și mormăi:

– De ce vii să mă deranjezi, Zoff? Cine sunt acești doi sclavi?

– I-ați convocat în slujba dumneavoastră, stăpâne...

Ducatorul păru uimit pentru o clipă, dar polluxianul îi explorase mintea, și mormăi:

– A, da... Doxel și Oador... Exact, i-am destinat stăpânilor noștri rorcși; du-i la scara donjonului. Să meargă acolo sus, apoi, te vei întoarce la mine. Spune să mi se aducă niște bușteni, îngheț aici!

Zicând aceasta, seniorul locurilor își reluă meditația întreruptă, privind flăcările care pârâiau în șemineu.

Scutierul le făcu semn lui Setni și lui Curx să-l urmeze. Părăsiră încăperea și servitorul îi duse până la o ușă îngustă ascunsă de o tapiserie. O deschise și se dădu la o parte, pentru a-i lăsa să treacă pe cei doi sclavi. După aceea, omul le aruncă o privire îngrijorată, în care se ghicea un dram de milă: după toate probabilitățile, oaspeții rorcșilor nu vor mai coborî de prea multe ori aceste trepte...

Ușa se închise la loc cu un zgomot sec, în spatele celor doi spioni. Din nou, Curx nu se simțea în largul lui. Totuși tovarășul său nu părea defel emoționat. Urca vesel treptele și, în curând, cei doi ajunseră în vârful turnului.

De această dată, polluxianul merse puțin mai încet, înainte de a pătrunde în sala aflată sub acoperișuri.

Apoi, hotărându-se brusc, împinse ușa cu un gest ferm.

Trei rorcși, imobili, se ridicară în fața lui. Niciodată magellianul nu-și văzuse atât de clar dușmanii.

Semănau cu niște crustacee mari, înzestrate cu șaisprezece membre. Patru le slujeau drept picioare, iar celelalte, terminate cu opt degete, le slujeau pentru a apuca lucrurile. Pe carapacea lor erau niște stranii excrescențe maronii, devenite cleioase din cauza unui fel de mucus. Doi ochi mari pedunculați îi măsurau pe intruși cu o privire nemiloasă. De astă dată, Curx crezu că îi sunase ceasul...

Dar Setni controla creierele acestor creaturi abjecte, care rămaseră nemișcate, fără să reacționeze. Trimisul psiborgilor, nebăgându-i în seamă, începu să inspecteze încăperea.

Aceasta conținea numeroase aparate necunoscute. Unele dintre ele, înzestrate cu ecrane, trebuiau să fie niște radare. Polluxianul fu interesat mai ales de niște cilindri ciudați, montați pe roți. Deasupra lor se aflau niște fiole mari din sticlă ce conțineau electrozi, iar în partea de jos o platformă ascundea niște circuite extrem de complexe.

Câțiva sclavi ghemuiți pe podea rămâneseră, și ei, nemișcați. Unul dintre ei se afla în interiorul cilindrilor. Probabil că un rorx tocmai închidea ușa atunci când intraseră cei doi spioni. Rămâsese ca paralizat, fără să-și finalizeze gestul.

Setni împinse atunci ușa, o încuie, apoi apăsă pe diferite butoane ale unui tablou de comandă.

Fiola împrăștia o lumină verde-albăstruie și, deodată, sclavul dispăru...

Polluxianul, uimit, clătină din cap, apoi, renunțând să mai încerce să înțeleagă ceea ce se întâmplase, îi făcu semn tovarășului său să-l urmeze.

Cei doi părăsiră atunci încăperea, mergând pe același drum ca la venire, fără să mai treacă totuși pe la ducator. În cele din urmă, părăsiră castelul, apoi cetatea, fără să fie cât de puțin neliniștiți, mergând în tăcere, într-atât ceea ce văzuseră îi umpluse de tristețe.

La puțin timp după aceea, se întoarseră în astronavă, care decolă în trombă. Curx, puțin mai liniștit, scoase un suspin profund și mormăi:

– Ei bine, dragul meu, pot spune că am tras o frică soră cu moartea! Am crezut că ne-am dus dracului... Îmi poți spune ce era în donjonul ăla diabolic?

– Din păcate, nu știu mai multe decât tine: controlul asupra rorcșilor absorbea cea mai mare parte din energia mea *psi*, de aceea nu le-am

putut explora mințile așa cum aș fi dorit. Diferitele aparate slujeau la hipnotizarea compatrioților tăi și la păstrarea controlului asupra planetei. Cât privește cilindrii, aceștia erau transferatoare. Doar că nu știu unde îi teleportează pe subiecții pe care îi pun acolo... Tare mi-ar fi plăcut să știu unde îi trimit! Păcat... Oricum, asta nu contează; principalul este că proiectilele noastre funcționează... Vom putea să ne întoarcem în Hagen.

– În orice caz, îți pot jura că ne vom continua lupta până la capăt, exclamă magellianul. Moartea e de preferat, față de o asemenea sclavie! Sper că ai sosit la timp și că noile noastre arme vor reuși să le respingă pe crustaceele astea blestemate!

– Cine știe?! răspunse evaziv trimisul psiborgilor. Oricum, e de preferat să păstrăm sub tăcere mica noastră excursie, căci ar risca să le distrugă moralul compatrioților tăi.

– Sunt de aceeași părere. Sectanții Zilelor din Urmă sunt niște sărmani nebuni, care au fost păcăliți de rorcși; acum, nu mai regret că am ordonat să fie executat Stadyr.

Călătoria de întoarcere se desfășură fără incidente, și escadrila, în efectiv complet, ateriză pe astroportul din Hagen.

Olxa și Alvador îi așteptau pe cei doi prieteni ai lor; știau că proiectilele „anti" dăduseră rezultate și țineau să-i felicite pentru acest succes.

Totuși, înainte de a arunca ultimele escadre ale Hagen-ului în luptă, vroiau să le ceară sfatul.

Curx își asumă sarcina de a face raportul misiunii: sublinie că aceste noi arme le permiteau să se lupte de la egal la egal cu rorcșii, dar nu le ascunse tristul adevăr.

După părerea lui, orice speranță de a învinge era pierdută: dușmanii Hagen-ului erau prea numeroși. Fiecărei astronave, adversarii lor puteau să-i opună zece de-ale lor. Or, se dovedise că o navă condusă de Setni putea, cu siguranță, să distrugă zece de-ale adversarilor, dar nu la fel stăteau lucrurile cu celelalte nave. Cel mult, puteau spera să se lupte de la egal la egal. Această ultimă bătălie nu va fi deci decât o chestiune de onoare. Întreaga flotă a Hagen-ului va trebui să participe la ea, dar singura sa speranță va fi să se retragă în momentul fatal...

Această veste nu păru să-i tulbure peste măsură pe Olxa și pe Alvador, care nu-și făceau iluzii în această privință: numai fabricarea unor amplificatoare comparabile cu cel al granatului ar fi putut să-i salveze pe magellieni, iar savanții nu puteau să facă asta...

– Ce ne sfătuiești să facem? zise atunci Curx, întorcându-se spre Setni. Trebuie să atacăm imediat, sau să mai așteptăm înainte de a ne arunca ultimele forțe în bătălie?

– După părerea mea, e mai bine să așteptați cât mai mult timp, răspunse polluxianul. Dacă plecați la o moarte sigură în fruntea escadrelor voastre, mai apoi pe planeta voastră va domni haosul. Unii dintre compatrioții voștri încă nu și-au pierdut orice speranță; informați-i, ca să fie pregătiți pentru soarta care îi așteaptă. Astfel, vă veți fi făcut datoria și veți putea să-i abandonați...

– Ai dreptate! exclamă Olxa. Acum suntem datori să le spunem adevărul, n-ar fi cinstit să-i mai lăsăm mult timp să-și facă iluzii. Vom da un mesaj prin tele-video.

– Îmi veți permite să particip la această bătălie? se interesă Setni.

– Bineînțeles! răspunse Alvador. Totuși nu-ți asuma prea multe riscuri, nu trebuie să-ți compromiți șansele de întoarcere în galaxia ta.

– Știu că trebuie să-i apăr pe compatrioții mei de rorcși! O să dispun de destul timp pentru a mă putea afla pe jilțul transmițătorului în momentul în care se va pune din nou în mișcare?

– Sigur. După tehnicienii noștri, mai ai încă zece zile...

– Perfect! Ei bine, sper să distrug ceva crustacee abjecte până atunci. Va fi o lecție bună pentru ele!

În timp ce magellienii adunau în grabă toate astronavele în stare să navigheze, nelăsând la Hagen decât strictul necesar pentru patrularea în jurul planetei, Setni profită de aceasta pentru a vizita hipogeul unde se afla extraordinarul transmițător.

Tehnicienii își terminaseră treaba. Mașina era ascunsă sub pământ, în sala pe care polluxianul o cunoștea deja. Era într-adevăr regretabil că, din cauza lipsei unui interval de timp suficient, acest minunat aparat nu putea sluji la salvarea măcar a câtorva magellieni. Dar problema rămânea insolubilă: aparatul nu va dispune de energia necesară decât peste mai multe secole.

Atunci, rorcșii vor fi ocupat Hagen-ul... Chiar în cazul în care câțiva subiecți ar fi hibernat și li s-ar fi furnizat stocuri de hrană, nici un om nu ar fi putut supraviețui, căci cele mai bune tehnici de congelare nu asigurau decât o conservare pentru două sau trei sute de ani, maximum.

Totuși savanții erau pe deplin conștienți că acest aparat nu va fi inutil, căci îi va permite aliatului lor să continue lupta. Toți își făcură deci o chestiune de onoare din a-l învăța pe polluxian cum să-l folosească; astfel,

la întoarcerea lui în Calea Lactee, aliatul lor va dispune de o sursă energetică aproape inepuizabilă pentru a-și respinge adversarii.

La rândul lui, Setni își dădea seama de șansa nesperată pe care i-o ofereau acești oameni de treabă: granatul lui îi permitea să reziste la sugestiile hipnotice ale lui Archimago și ale Duessei, totuși, din cauza miniaturizării sale, minunatul aparat nu-i putea fi de ajuns pentru a-i trimite înapoi pe dușmanii săi în Marele Nor, salvându-i astfel pe compatrioții săi și întreaga Cale Lactee; dar, după ce se va fi întors, puterile sale vor fi însutite!

Această situație avea totuși o parte destul de paradoxală: toți acești nefericiți erau, în realitate, morți de foarte mult timp! Doar descendenții lor îndepărtați trăiau încă sub jugul nemiloșilor rorcși. Cavalerul cu Cruce Roșie și toți semenii lui erau magellieni: nu știau că strămoșii lor trăiseră liberi și fericiți într-o epocă în care rorcșii nu cuceriseră încă Marele Nor. Din păcate, transmițătorul elaborat odinioară de propria lor rasă nu putea să slujească la eliberarea lor, cel puțin, în viitorul imediat. Doar lacteenii vor beneficia de acest lucru, căci, atunci când Setni va fi dovedit întreaga sa putere, alungându-i pe Archimago și pe Duessa din Calea Lactee, rorcșii se vor gândi bine înainte de a ataca o rasă înzestrată cu puteri atât de cumplite...

La puține zile după raidul lui Setni, Curx veni să-l anunțe că flota era pregătită. Strângând tot ceea ce era disponibil, magellienii adunaseră două mii de vase de toate gabaritele. Or, cele mai recente informații le comunicau că rorcșii aveau mai mult de douăzeci de mii!

În semn de recunoștință pentru serviciile aduse, polluxianului i se încredință comanda uneia dintre cele patru escadre.

Dispozitivul ales era o formațiune în romb: Alvador ocupa vârful din față, Curx și Olxa – cele două aripi, Setni – ariergarda.

Atunci când diferitele formațiuni ajunseră în spațiu, dădură impresia unei puteri formidabile: astrotul polluxian văzuse rareori atâtea nave la un loc. Totuși nu însemnau nimic pe lângă forțele de care dispuneau rorcșii, și astroții nu trebuiră să navigheze mult timp pentru a se convinge de asta.

Adversarii lor îi așteptau la o zi depărtare de Hagen. Cât vedeai cu ochii se întindeau diabolicele legiuni ale invadatorilor, care intenționau să le vină repede de hac viermișorilor care îndrăzneau să-i înfrunte din nou!

După câte se părea, vestea incursiunii lui Setni și Curx în spatele liniilor lor nu le parvenise încă.

Rorcșii se desfășurară deci larg în formă de semilună, după obiceiul lor, pentru a se strânge ca un clește asupra acestor îndrăzneți, tăindu-le orice cale de retragere.

În curând, primii șerpi de foc șterseră astronavele lui Alvador. Riposta fu instantanee: miriade de proiectile lunguiețe fură aruncate asupra navelor rorx. La început, acestea nu le dădură nici o atenție, crezând că le vor nimici cu ușurință. De aceea, atunci când primele corole de foc se deschiseră în miezul blocului rorx, supraviețuitorii fură apucați de un început de panică.

Pentru prima dată de la începutul luptelor, hidoasele crustacee trebuiră să fugă din fața dușmanilor lor. Alvador profită de acest lucru pentru a se arunca în inima escadrelor inamice, iar aparatele sale nimereau ținta de fiecare dată, făcând ravagii.

Din păcate, rorcșii erau mult prea numeroși: fugind în continuare, ripostau cu furie, și nenumărate nave magelliene fură scoase din luptă.

Curx și Olxa veniră atunci să-l ajute pe Alvador.

Cele două aripi inamice se pliară, la rândul lor, sub impactul ploii de proiectile protejate de plăcile de seleniu. Explozia ogivelor din antimaterie distrugea totul pe o arie destul de mare, dar, în locul unui vas scos din luptă, apăreau alte zece, intacte...

Setni hotărî atunci să se arunce, la rândul lui, în învălmășeală, căci rorcșii păreau încă hotărâți să încercuiască escadrele magelliene. Trebui deci să se lupte, practic, în toate azimuturile. Din fericire, densitatea astronavelor inamice era mai mică în acest sector. Aceasta îi permise polluxianului să-și cruțe proiectilele, folosindu-și doar puterea *psi* pentru a-și distruge adversarii, și obținu reușite remarcabile.

În această etapă a acestei lupte nemiloase, reieșea clar că, dacă magellienii ar fi putut dispune de granate, și-ar fi învins adversarii, în ciuda inferiorității lor numerice. Din păcate, nu așa stăteau lucrurile, și balanța începea să se încline de partea rorcșilor...

Toate unitățile comandate de Alvador intraseră într-o înverșunată luptă „corp la corp". Atunci când un comandant magellian nu mai dispunea de proiectile, se arunca la abordaj. Deseori, reușea să distrugă astfel o ultimă navă inamică, pentru că rorcșii, împrăștiați, nu-și puteau supraveghea toți adversarii.

Setni reuși până în ultimul minut să păstreze deschis un coridor strâmt, prin care câțiva supraviețuitori din escadra lui Curx și cea a Olxăi putură să fugă cu viteza maximă. El însuși părăsi câmpul de bătă-

lie în ultimul moment și, datorită rezervelor sale de proiectile, putu să-i descurajeze pe urmăritori.

Douăzeci și patru de astronave reușiră astfel să se întoarcă tefere și nevătămate pe astroportul din Hagen. Printre ele se găseau cea a lui Curx și cea a Olxăi. Alvador, însă, pierise în cursul luptei. Totuși, această tresărire neașteptată le dăduse de gândit rorcșilor, care nu încercară să profite de avantajul pe care îl aveau. Se retraseră, chiar, la o oarecare distanță de Hagen, pentru a-și pansa rănile și pentru a medita asupra pericolului reprezentat de aceste noi arme. Se temeau, fără doar și poate, de asaltul unor ipotetice rezerve magelliene, căci așteptară sosirea întăririlor înainte de a relua ofensiva.

Acest răgaz nesperat fu folosit într-un mod neașteptat de către Curx și Olxa, care hotărâră să se căsătorească, înainte de a muri împreună.

Setni asistă la această ceremonie extrem de simplă cu lacrimi în ochi, revoltat de nedreptatea sorții. După căsătorie, se întâlni cu cei doi prieteni ai săi în turnul de control al astroportului, care era unul dintre puținele locuri încă sigure din Hagen.

Într-adevăr, orașul era complet dezorganizat. Locuitorii lui, cuprinși de panică în urma mesajului lui Alvador, fugiseră în munții din împrejurimi, luând cu ei alimente și haine. Se amăgeau cu speranța nebunească de a scăpa de rorcși ascunzându-se în vreo peșteră.

Bande de tâlhari străbăteau orașul, furând, omorând, incendiind. Scene de orgie aveau loc cam peste tot. Pe scurt, nu mai rămâneau decât puține lucruri din antica civilizație magelliană...

Meditativi, cei doi proaspeți soți priveau cu tristețe fumul care se ridica printre turnurile de alabastru ale Hagen-ului. Polluxianul le respecta tăcerea.

Totuși, Curx se întoarse spre el și îl privi îndelung, ca și cum îl vedea pentru prima dată.

– Ei bine, cercul s-a închis: s-a terminat cu Hagen-ul! Descendenții noștri vor trebui să trăiască de acum ca sclavi... Venirea ta mă făcuse să sper. Din păcate, destinul ne era deja scris! Te vei întoarce curând în patria ta îndepărtată, și singura mea consolare va fi că vei continua lupta datorită transmițătorului nostru. Gândește-te atunci la descendenții noștri îndepărtați, care vor trăi asupriți în Norii lui Magellan! Dacă poți să-i ajuți, gândește-te la datoria pe care o ai față de noi...

– N-o să uit asta, poți fi sigur! Am putut să-mi dau seama de cruzimea implacabilă a rorcșilor. Dacă îmi stă în putere să vă răzbun, îți jur că vor plăti însutit... Spune-mi, ce intenționați să faceți acum?

Curx o privi pe Olxa cu un aer interogativ, ca și cum vroia să-i lase responsabilitatea luării deciziei.

– N-avem deloc de ales, prietene! Nu mai sunt destule nave pentru a-i respinge pe rorcși, și n-avem nici un chef să trăim experiența sclaviei: Curx mi-a povestit ceea ce ați văzut pe planeta pe care ați explorat-o. Nici unul dintre noi nu va accepta o asemenea infamie, și nu ținem să devenim ducatori! Așa că o să așteptăm cu calm ultimul asalt... Mai sunt câteva nave în stare să-și ia zborul, așa că vom muri luptându-ne, după ce ne vom fi vândut scump pielea...

– Iar tu, reluă Curx, nu întârzia prea mult să te adăpostești în încăperea cu transmițătorul; va trebui să închizi ermetic intrarea, pentru ca rorcșii să n-o descopere niciodată. Acum, dacă nu te superi, ne vom lua rămas-bun, ca să profităm de cele câteva ore pe care le mai avem. Uite cât de proști suntem: eu și Olxa ne iubeam de mulți ani și nu ne gândeam decât să ne luăm ochii prin cuceririle noastre reciproce... Nenorocirea asta a avut măcar o parte bună: ne-a ajutat să trecem peste orgoliul nostru nebunesc! Îți mulțumim din suflet pentru tot ceea ce ai făcut pentru noi... Adio, Setni!

Olxa se apropie atunci și îl sărută ușor pe obraz pe polluxian, apoi îi zâmbi și plecă, strângându-l de mână pe Curx.

Trimisul psiborgilor nu încercă să-i oprească. Cele două siluete dispărură într-un puț anti-*g* și Setni rămase singur.

Se așeză în fața uneia dintre vastele geamuri ce dominau astroportul. De acolo, avea o priveliște splendidă asupra Hagen-ului, care părea încă intact. Serviciile automate de securitate continuau să funcționeze, asigurând curățenia și aerul condiționat. Toți orășenii fugiseră din metropolă, părăsindu-și locuințele de teama unui bombardament al rorcșilor.

Astfel, soarta inexorabilă pecetluise destinul unui popor: în ciuda apariției unui om venit din adâncurile spațiului și ale timpului, rorcșii urmau să domine Marele Nor al lui Magellan și să-și impună acolo tirania, pentru milenii. Civilizația Hagen-ului urma să dea înapoi și să decadă la un stadiu primitiv.

„La ce bun să mă mai lupt?" se gândea melancolic polluxianul. „Nu sunt decât un pion minuscul pe o tablă de șah gigantică, o piesă infimă mânuită de niște entități cu o putere nemăsurată..." Era scris dintotdeauna ca magellienii să construiască un transmițător, în speranța de a salva câțiva reprezentanți ai rasei lor. De fapt, ei nu se străduiau decât pentru a-i permite unui locuitor din Calea Lactee să-și salveze propriul popor,

dispunând de o armă psihică destul de puternică pentru a-i respinge pe emisarii rorcși veniți ca spioni în Calea Lactee... Psiborgii știau ce făceau trimițând un om pe planeta apărută pe neașteptate din adâncurile cosmosului, dar ce reprezenta el pentru ei? O nimica toată, fără îndoială. O simplă marionetă pe care o manipulau după cum vroiau pentru a lupta contra unor invadatori implacabili și pentru a-i salva pe lacteeni. Cât de îndatorați deveneau astfel membrii Confederației! Dar vor ști ei vreodată ceea ce s-a întâmplat? Simplul fapt că unul dintre ai lor fusese aruncat astfel într-un trecut atât de îndepărtat ar părea incredibil! Totuși, toate astea nu erau un vis... În ciuda laturii sale fantastice, această aventură avea o logică inexorabilă. Trebuia, acum, să se întoarcă pe planeta Cavalerului cu Cruce Roșie, pentru a îndeplini sarcina pe care i-o încredințase atotputernica trinitate, și, pentru aceasta, trebuia să scape de rorcși, pentru ca transmițătorul să-l poată trimite înapoi la punctul de plecare.

Setni consultă deci ecranele care străluceau împrejurul lui: ele indicau că o flotă gigantică era masată aproape de Hagen. Rorcșii urmau să dea ultimul atac dintr-un moment într-altul. Trebuia să părăsească astroportul înainte de sosirea invadatorilor și să se refugieze sub blindajele transmițătorului.

Totuși, polluxianul nu se putea hotărî să plece: vroia să asiste la ultimele clipe ale Hagen-ului. De aceea rămase, încă o zi întreagă, să privească ecranele și orașul mort, hrănindu-se cu alimente de la automate.

În cele din urmă, constată că armada rorx, asemenea unei gigantice păsări de pradă, se arunca asupra Hagen-ului. Câteva nave decolară de urgență de pe astroport, năpustindu-se drept spre escadrele malefice, preferând moartea decât captivitatea...

Atunci niște voci tâșniră din megafoane: Olxa și Curx își luau rămas bun de la el, pentru ultima oară.

– Poate mă mai auzi, Setni: să știi că nu regretăm nimic! declară cea dintâi. Am fost crescuți după o anumită filosofie de viață și suntem prea marcați de ea pentru a mai putea să ne schimbăm acum. Oamenii se nasc liberi și egali în drepturi, însă de-acum înainte sărmanii noștri compatrioți vor fi supuși unei odioase tiranii, fără speranța de a fi eliberați într-o bună zi. Doar moartea ne va permite să ne păstrăm libertatea; așa că părăsim fără regrete această viață...

– Nu uita, prietene, că sacrificiul nostru nu trebuie să fie inutil, adăugă magellianul. Datorită nouă, vei dispune de o armă care le va permite compatrioților tăi să scape de soarta noastră tristă. Părăsește repede

Hagen-ul, dacă n-ai făcut-o deja, și refugiază-te în blochaus-ul care protejează transmițătorul. Acolo, dușmanii noștri nu-ți vor mai putea face nici un rău. Astfel vom muri cu consolarea de a continua lupta prin intermediul tău. Măcar Calea Lactee să fie ferită de teribilul flagel care s-a abătut asupra noastră...

Mesajul se întrerupse cu aceste cuvinte.

Polluxianul mai privi o clipă stropii minusculi care se năpusteau drept spre zidul navelor rorx; văzu încă o pată mică formându-se pe marginea semilunii malefice. Această enclavă înaintă puțin către centrul dispozitivului advers, apoi se estompă și dispăru. Ultimii astroți din Hagen nu mai erau...

Copleșit, Setni părăsi atunci turnul de control al astroportului. Puțul anti-*g* îl duse în subsolurile orașului. Acolo, o luă prin tunelul secret care ducea la transmițător, mergând pe benzile rulante care coborau în spirală la niște adâncimi insondabile.

Trecu apoi de porțile blindate de protecție și manevră dispozitivele de distrugere care urmau să îngroape mașina sub tone de pietre, apărând-o de vitregiile timpului și de eventualele căutări ale rorcșilor.

Trimisul psiborgilor se trezi atunci singur în hipogeul pe care îl descoperise odinioară, pe când încă nu știa că el fusese ultimul vizitator al acestuia. Se așeză pe jilțul maiestuos, privind meditativ licuricii care dansau în centrul mașinilor aliniate în sala vastă.

Îi rămânea de îndeplinit o sarcină foarte importantă. Intrând, pe cale psihică, în contact cu memoria infailibilă a calculatorului uriaș, îi dădu ordinul de a transmite în mintea părinților frumoasei Unia legenda oglinzii magice, pentru ca ei să poată să-l avertizeze atunci când, într-un viitor insondabil, va veni să-i scape de balaur. Apoi polluxianul îi furniză imaginea obiectului magic și locul în care acesta va trebui să fie ascuns, chiar în momentul în care el va ajunge pe planeta lui Archimago și a Duessei. După aceea, așteptă cu calm, în liniștea cea mai deplină, sosirea undei care va țâșni din adâncurile spațiului pentru a-l duce înapoi la punctul de plecare.

Deodată, mintea sa percepu un fel de resac al eterului...

Atunci filamentele de plasmă luminescentă veniră să-l învăluie, încleștându-i mintea. În ciuda neliniștii sale, se minuna gândindu-se că, în această clipă, copia fidelă a fiecăreia dintre moleculele sale urma să fie transmisă la distanțe insondabile, pentru ca niște atomi diferiți să se ordoneze pentru a-i reproduce corpul... Apoi se scufundă în neant.

Primul său gând fu să se întrebe cu neliniște dacă aparatul magellienilor funcționase cum trebuia și dacă îl adusese în bună stare la punctul de plecare.

Nimic nu se schimbase în jurul lui, după câte se părea.

Membrele îl ascultau perfect și granatul scânteia la centura lui. Totul se desfășurase bine: transmițătorul își îndeplinise sarcina.

Polluxianul se ridică atunci și se întinse ca după un somn lung. Praful de diamant zbura asemenea unor licurici în mașinile care îl înconjurau. Acum trebuia să se asigure că era stăpân pe situație.

Gândirea lui pătrunzătoare se alimentă din energia infinită acumulată de-a lungul erelor și făuri două siluete bine cunoscute. Atomii din corpul lor rătăceau în infinitatea spațiului, undeva în Norii lui Magellan, și totuși Olxa și Curx stăteau în fața lui. Îi făcură, zâmbind, un semn amical, și, fără să vrea, Setni le răspunse cu un gest al mâinii.

Liniștit, le lăsă atunci pe cele două fantome dragi să se estompeze și să se risipească în aerul diafan...

Trimisul psiborgilor părăsi atunci sala și traversă cu pași hotărâți hipogeul în care efigiile imuabile ale magellienilor defuncți îl priveau cu un aer complice.

Își regăsi armura, pe care o îmbrăcă din nou, apoi se teleportă în vârful fostului puț anti-*g* pe unde venise. De acolo, contemplă cu melancolie rămășițele din ceea ce fusese splendidul Hagen.

În sfârșit, cuprins de o dorință de răzbunare, polluxianul se materializă în fața taberei de corturi pe care o zărea la marginile orașului. De acum înainte, știa exact ce trebuia să facă, și dispunea de mijloacele necesare!

Cavalerul vrăjit care făcea de gardă îl recunoscu imediat și, sunând din trompetă, îi anunță sosirea.

Cavalerul cu Cruce Roșie, alertat de zgomote, veni în întâmpinarea lui, întinzând brațele spre el în semn de bun-venit.

Setni răspunse la această îmbrățișare frățească, în timp ce cavalerul era frământat de gânduri.

– N-ai lipsit prea mult timp, nobile prieten! Ai putut descoperi secretul acestei cetăți?

– Sigur! Acum știu care sunt originile sărmanei tale rase: chiar strămoșii tăi au construit cândva acest oraș minunat. Erau atunci liberi și

puternici. Din păcate, rorcșii i-au atacat și, în ciuda cunoștințelor lor, au fost transformați în sclavi de către aceste creaturi malefice. Rorcșii le-au permis câtorva oameni să supraviețuiască, dar au făcut din ei sclavii lor. Practicarea științelor fizice sau psihice le era interzisă, de aceea voi nu știți nimic despre tehnologia care permite construirea astronavelor și a armelor puternice. Acești demoni au luat înfățișarea lui Archimago și a Duessei ca să vă păcălească.

– Am bănuit întotdeauna tragedia asta... suspină trist Cavalerul cu Cruce Roșie. Așadar, stăpânii noștri se numesc rorcși și ne asupresc de mii de ani... Mi-e sufletul plin de amărăciune, dragul meu prieten! Nu ne poți da vreo speranță de a ne recăpăta, într-o bună zi, libertatea?

– Poate că da... Blestemații ăștia, după ce ți-au cucerit patria, Marele Nor al lui Magellan – o aglomerare de stele foarte îndepărtată de Calea Lactee –, au trimis la noi niște emisari, ca să-și dea seama dacă lacteenii sunt în stare să le opună o rezistență considerabilă. Cred că voi putea să le dau o lecție și să-i împiedic să trimită planeta ta în Norii lui Magellan, de unde provine... Într-o zi, poate, lacteenii vor încerca să-i elibereze pe compatrioții tăi, dar au încă foarte multe de învățat într-un domeniu în care rorcșii sunt experți! Nu-ți pot spune mai multe, află totuși că voi face tot ce voi putea ca să evit să recădeți în mâinile torționarilor voștri... Nobile cavaler, voi purta o bătălie grea. Prezența ta lângă mine n-ar putea decât să mă încurce: dacă ai vreo dorință oarecare de exprimat, spune-mi-o, voi încerca să ți-o îndeplinesc. Am o datorie față de strămoșii tăi, și jur că nu voi uita acest lucru!

– Pe cinstea mea, iat-o, nobile tovarăș! Am putut aprecia justețea sufletului tău: cu siguranță, îi vei apăra întotdeauna pe cei asupriți, pretutindeni unde aceștia există. Așa încât nu voi susține cauza rasei mele, adusă într-o stare nenorocită; vreau numai să mă duci înapoi lângă cea pe care-o iubesc...

– Va fi așa cum ți-e voia! Orice s-ar întâmpla mai târziu, să știi că nu te voi uita și că mă voi lupta până la capăt împotriva rorcșilor. Adio, deci, Cavalerule cu Cruce Roșie! Să dea Cerul să trăiești fericit împreună cu dulcea Unia. Pentru mine, viitorul nu înseamnă decât bătălii și lacrimi, căci aleasa inimii mele nu poate fi a mea...

Concentrându-se, polluxianul îl teleportă atunci pe viteazul cavaler până la castelul în care îl așteptau Unia și părinții ei. Pentru o clipă, stătu să privească bucuria nobilei domnițe, apoi se smulse acestei priveliști și reveni în insula vrăjită.

Acolo, aruncă o ultimă privire asupra ruinelor Hagen-ului și făcu să dispară legiunea de cavaleri vrăjiți, de care nu mai avea nevoie. După ce făcu acestea, trimisul psiborgilor aștepta ferm pe poziție sosirea lui Archimago și a Duessei.

Urma să aibă loc ultima înfruntare... În cazul în care ar câștiga această bătălie, Calea Lactee ar fi salvată – cel puțin, pentru o vreme.

În cazul contrar, compatrioții săi vor avea aceeași soartă ca și magellienii, iar hegemonia rasei umane va lua sfârșit. Și, atunci, secole de durere și de robie îi vor fi hărăzite...

EPILOG

De astă dată, Setni nu avu mult de așteptat: cei doi rorcși păreau, și ei, hotărâți să termine odată pentru totdeauna cu acest adversar viclean, așa încât apărură în fața lui sub înfățișarea lor reală.

Din nefericire pentru ei, nu știau că puterile de telepatie și de telekinezie ale dușmanului lor erau acum însutite, de când dispunea de energia acumulată de transmițătorul din Hagen. Dar nu dură mult și își regretară îndrăzneala.

Trimisul psiborgilor încetase să mai fie o marionetă neputincioasă, și era foarte hotărât să se răzbune pentru încercările prin care trecuse pe această planetă.

Un cerc de foc le înconjură pe cele două creaturi malefice. Acestea încercară să respingă flăcările care le ardeau carapacea, dar se loveau de un spirit mult mai puternic decât al lor. Încercară atunci să adune niște nori deasupra lor, ca să stingă incendiul.

Dar Setni făcu să bată un vânt puternic, care sfâșie norii întunecați, împingându-i în depărtare.

În disperare de cauză, cei doi rorcși se ridicară atunci în văzduh, sub forma unor balauri înaripați, și fugiră cât de repede putură.

Polluxianul se transformă imediat într-un monstru cu carapace, care scuipa foc pe gură, și le-o luă pe urme, continuând să-i prăjească de vii. Văzduhul răsuna de urlete cumplite, și, sub ei, oamenii înfricoșați se ascundeau în casele lor, crezând că le sunase ceasul.

Totuși, Setni nu vroia să-i ucidă pe cei doi rorcși, dorea numai să le dea o lecție, astfel încât să fie cuprinși de o frică panicardă numai la gândul de a-i înfrunta pe locuitorii din Calea Lactee.

Făcu atunci un vârtej care-i aruncă pe pământ pe cei doi balauri. Apoi, în momentul în care urmau să se zdrobească de sol, se deschise o falie adâncă. Archimago și Duessa se treziră ferecați într-o temniță întunecată, comparabilă cu cea în care, altădată, își închiseseră adversarul.

Acesta, subjugându-le în întregime mintea, îi făcu să creadă că niște demoni hidoși îi înconjurau din toate părțile, hărțuindu-i cu tridentele lor oțelite, zdrobindu-le carapacele și făcând să țâșnească din ele un lichid vâscos.

Prizonierii, trecând prin toate chinurile posibile, încercau în van să-i respingă pe acești torționari nemiloși: cunoșteau, în sfârșit, suferințele la care îi supuneau, de secole în șir, pe nefericiții magellieni.

Atunci când trimisul psiborgilor socoti că îi pedepsise destul astfel, își schimbă tactica.

De această dată, o fantomă înfiorătoare, replică a Amăgirii, veni să se joace cu blestematele creaturi, umplându-le de groază și de panică.

Neputincioși, rorcșii gemeau, răsucindu-și membrele în niște gesturi inutile de apărare, încercând să îndepărteze inelele negre ale monstrului abject.

Setni, foarte hotărât să-i facă să sufere o pedeapsă memorabilă, nu-i cruță de nici unul dintre supliciile la care îi supuneau pe oameni, de milenii în șir.

Îi scufundă în cea mai cumplită teamă și, atunci când își pierduseră orice speranță de a fi scăpați, într-o bună zi, de chinurile lor, îi făcu să apară în fața unui tribunal alcătuit din magellieni. Aceștia, într-un lung rechizitoriu, enumerară lista interminabilă a suferințelor prin care treceau de când rasa lor era sub nemilosul jug al rorcșilor.

Sentința fu pusă imediat în aplicare: cei doi blestemați fură condamnați să fie închiși într-o sferă vrăjită, care îi va duce înapoi în Marele Nor al lui Magellan – dovadă incontestabilă a victoriei spiritului unui singur om asupra orgolioaselor creaturi care credeau că pot pune laba, fără probleme, pe Calea Lactee.

Astfel, Archimago și Duessa părăsiră Galaxia pe care visaseră s-o cucerească. Atunci când îi primiră semenii lor, erau într-o stare demnă de milă, pe jumătate nebuni, tremurând de groază doar la vederea unei siluete umane...

*
* *

Astfel, Setni își îndeplinise sarcina. De-acum înainte, nimic nu-l mai reținea pe această planetă: trebuia acum să dea seamă pentru misiunea pe care i-o încredințaseră psiborgii.

Aceștia nu-l lăsară să aștepte: o astronavă veni să-l caute imediat și îl duse în fața atotputernicei trinități care salvase omenirea. Îi avu din nou în față pe Wodan, pe Obéron și pe nobila Dahut, care stăteau pe tronurile de cristal, în toată măreția lor.

– Felicitări, omulețule! tună cel dintâi, cu vocea lui profundă. Nu ne așteptam să faci atât de mult. Dar ai reușit să-i joci pe degete pe cei care credeau, în orgoliul lor nebunesc, că îi vor robi pe compatrioții tăi. Lecția va da roade. Rasa ta e salvată. Cel puțin, deocamdată...

– Ai dreptul la o recompensă proporțională cu meritele tale, viteazule polluxian, declară atunci Obéron. Spune-ți o dorință, și-ți va fi îndeplinită.

– Nu cer nimic pentru mine, deși doresc din suflet, mai mult decât orice pe lume, să-mi sfârșesc zilele alături de Nicolette! Soarta demnă

de milă a magellienilor m-a emoționat, de aceea vă voi cere să-i împiedicați pe rorcși să trimită planeta Cavalerului cu Cruce Roșie în Norii lui Magellan. Acest viteaz cavaler merită să trăiască fericit și liber împreună cu cea pe care o iubește. Îmi puteți face această favoare?

– Bineînțeles! îl asigură atunci Dahut. Vom așeza această planetă într-o constelație îndepărtată, la marginea Căii Lactee, acolo unde compatrioții tăi nu au ajuns încă. Prietenii tăi vor putea deveni oameni cu drepturi depline.

– Fiți binecuvântați... Nimic nu-mi putea aduce o mai mare bucurie! exclamă astrotul. Astfel, datoria mea față de strămoșii lor va fi parțial plătită...

– Nu trebuie să ne fii prea recunoscător, prietene! îl întrerupse Wodan. Am fi dorit să facem mai mult pentru tine... Din păcate, a trebuit să luăm alte decizii în ceea ce te privește, și mă tem că te vor întrista foarte mult. Te-ai instruit în folosirea unor puteri extraordinare, care, într-o bună zi, le vor fi date oamenilor. Din nefericire, este imposibil, deocamdată, să te lăsăm să te bucuri de capacitățile tale de teleportare și de telepsihism. Vei fi, inevitabil, tentat să capeți prea multă influență asupra alor tăi. Oamenii nu sunt încă pregătiți pentru a fi înzestrați cu puterea psihică totală. Întreaga voastră civilizație ar risca să se prăbușească, pentru că nimeni n-ar mai vrea să lucreze și fiecare planetă ar deveni un nou Boschet al Desfătărilor. Asemenea mutații trebuie să aibă loc încetul cu încetul: ucenicia este lungă și complexă, dar nu va provoca nici o catastrofă. De altfel, tu și ai tăi n-ați terminat definitiv cu rorcșii, iar noi nu vom fi întotdeauna prin preajmă, ca să vă ajutăm. Polluxienii vor trebui, în viitor, să respingă o invazie mult mai puternică decât aceasta. Teama pe care o resimt aceste creaturi malefice cu privire la locuitorii Căii Lactee nu va dura o veșnicie... Așadar, și de această dată, vei uita toate aventurile tale. Atunci când te vei întoarce la credinciosul tău Pentoser, dorința ta va fi îndeplinită: planeta prietenilor tăi va fi la adăpost de rorcși, iar ei vor fi liberi. Vei declara că astronava reperată nu era, de fapt, decât un asteroid în formă de ou, făcut din titan și fier. Marile Creiere vor bănui, cu siguranță, că e vreun mister la mijloc, dar nu vor putea niciodată să descopere adevărul, căci în mintea ta nu se va păstra nici o amintire din lupta pe care ai dus-o. În sfârșit, în ceea ce-o privește pe Nicolette, știi deja că ea nu e, de fapt, decât un elf, o fantasmă din universurile noastre feerice, și că nu poți s-o iei cu tine în Kalapol. Va trebui deci s-o uiți și pe ea... Ți se pare crud, și te doare sufletul, știu. De aceea, îți voi scurta suferințele: atotputernica Uitare îți va obloji sufletul rănit. Adio, Setni...

Trinitatea psiborgilor dispăru brusc, fără ca polluxianul să poată răspunde...

*
* *

– Fir-ar să fie! înjură Pentoser, văzându-l pe prietenul său ieșind cu greu din sasul *Zineb*-ului. Iată-te deja! Ia spune, ce-ai dibuit în epava aia?

– Absolut nimic, bătrâne! Asta, din simplul motiv că nu e decât un aerolit de formă ovoidă. Un simplu bloc de piatră care, probabil, rătăcește prin vid de mii de ani...

– Așa, zici... Nu-mi vine să cred... Totuși, aș fi jurat că... Mi s-a părut că îmi pomeneai de un sas...

– Visezi! Nu există acolo decât un morman metalic care conține mult oțel și titan; asta ne-a păcălit detectoarele! De altfel, poți să te duci să verifici, dacă ai chef...

– Te cred pe cuvânt! îl asigură astrotul, ridicând din umeri. La naiba! O să părem niște cretini în toată regula: ce-o să-i spunem lui Kampl? Și comodorului escadrei care sosește?

– Am eu grijă de asta... răspunse căpitanul.

O dată întors în postul central al astronavei, luă un microfon și trimise mesajul următor:

„Aici căpitanul Setni. Alarmă falsă! Am examinat nava neidentificată pe toate părțile. Este vorba, în realitate, doar de un meteorit ovoid. Ne întoarcem la Kalapol. Terminat..."

*
* *

Foarte departe de acolo, la marginea Căii Lactee, Cavalerul cu Cruce Roșie și Unia privesc, plini de uimire, noile constelații care strălucesc pe firmament. Cei doi se întreabă, melancolici, pe care dintre aceste puncte sclipitoare trăiește cel care i-a scăpat de sub jugul rorcșilor.

Din adâncul sufletului, ei speră să-l revadă într-o bună zi, pentru a-și arăta recunoștința față de el.

Din păcate, nu știu că minunatul prinț de basm i-a uitat pentru totdeauna.

Sfârșit

Legiuni de spirite demonice se materializară, zburând în jurul lui. Necromantul Archimago – acesta era numele falsului sihastru – le făcu atunci să pătrundă în gândurile nefericitelor sale victime.

Protejat de rețeaua sa, Setni-Cavalerul cu Cruce Verde asistă, neputincios, la agresiunea acestora asupra tovarășilor săi. Cavalerul cu Cruce Roșie, care devenise mai receptiv din cauza hipnogenelor Amăgirii, fu atins cel dintâi.

Polluxianul își dădea perfect seama că era vorba de o psiho-inducție, dar puterea ei malefică era atât de mare, încât el trebuia să facă apel la toate forțele sale pentru a respinge spiritele, și nu putea să-i protejeze pe cavaler și pe Unia.

Un nor întunecat înconjura capul celor care dormeau, și din el ieșeau vedenii, amăgindu-i cu prefăcătorii.

ISBN 973-8203-25-2
9 789738 203259

ULTRA SF

38.000 lei